

Tình như tơ đàn

Contents

Tình như tơ đàn	1
1. Chương 00	1
2. Chương 01	9
3. Chương 02	14
4. Chương 03	19
5. Chương 04	24
6. Chương 05	30
7. Chương 06	34
8. Chương 07	40
9. Chương 08	46
10. Chương 09	51
11. Chương 10 (hết)	57

Tình như tơ đàn

Giới thiệu

Riêng 4 bộ: Đàn ngọc giai nhân, Tình như tơ đàn, Gió đông say múa, Cùng quân đồng mộng, đều nói

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-nhu-to-dan>

1. Chương 00

Tiết tử

“Tứ đại gia tộc chỉ được có đứa con thứ năm, đứa thứ sáu xem như ý trời, nếu là nữ, thì coi như là người của Thiên gia.”

Câu nói dân gian lưu truyền khắp nhân dân này, chính là nói về tứ đại gia tộc phụ tá cho hoàng thất, gồm Cao, Đoạn, Lục, Tô.

Năm xưa, tứ đại gia tộc có công giúp triều đình bình định chiến loạn, dù nhận được nhiều phần thưởng lớn nhưng đồng thời cũng giao ra vài ước định, chỉ cần là đứa bé sau thứ năm của tứ đại gia tộc, nếu là nữ thì chính là người của hoàng gia, được hoàng đế thu làm dưỡng nữ, ban phong hào công chúa, vinh sủng như vậy, chính là một lợi thế về chính trị!

Một khi được ngoại tộc cầu thân, hay thậm chí là phần thưởng lớn dành cho những võ tướng đánh trận chiến thắng trở về, được hoàng thượng tứ hôn, được gả công chúa cho chính là tôn vinh lớn nhất, lúc này, công chúa được ban tặng cho phong hào “Công chúa Thiên gia” sẽ

phải chịu một hôn nhân chính trị, đây là nguyên nhân vì sao tứ đại gia tộc không muốn hy sinh cốt nhục của mình!

Trừ phi là cố tình tham lam quyền quý, nếu không không ai muốn đưa cốt nhục của mình vào trong cung, vì vậy, để tránh cốt nhục chia ly, tứ đại gia tộc không ai sinh quá người con thứ năm.

Tô Thiệu Sơ thân là đứa con thứ sáu của Tô gia, từ nhỏ đã được dạy dỗ cẩn thận, ngàn lần vạn lần phải lưu ý về bí mật thân phận của mình.

“Sơ Nhi, con phải nhớ kỹ, đứa con thứ sáu của Tô gia là nam, sự tồn tại của đứa con thứ bảy là bí mật, con và Tiểu Sơ không được xuất hiện cùng một lúc, nếu bị người khác phát hiện, sẽ có người mang con rời khỏi cha mẹ và các ca ca, phải nhớ kỹ, phải nhớ kỹ, tuyệt đối không được cho người khác biết chuyện này!”

Trước ba tuổi, nàng và đệ đệ rất ít khi ra khỏi phòng, sau ba tuổi, bọn họ được đưa đến để đô, trưởng thành ở một thị trấn gần để đô nhất, lúc này, nhị tỷ được gả cho Hoàng thái tử làm trắc phi, đại ca từng tới thăm, vui mừng nói cho nàng biết, lời ước định về đứa con thứ sáu sẽ không làm khó tứ đại gia tộc nữa, bởi vì Hoàng thái tử kế vị tương lai sẽ hủy bỏ tập tục xấu này.

*** **

Xuyên qua những tán lá cây, đôi mắt đen nhánh ti hí nhìn người xinh đẹp như hoa trước mắt, đang cầm lấy cây kim, may chiếc khăn trên tay.

“Wow, đó là hầu gái Nam Nguyên trong truyền thuyết sao, đúng là xinh đẹp tựa như tiên nữ vậy.” Tiểu nam hài vuốt ve cằm, thấp giọng nói.

“Ta nghe cha nói, Nam Nguyên là chỗ của Hiên Viên Oa, ở đó, nữ nhân thì xinh đẹp biết ca múa, nam nhân thì tinh thông đúc kiếm, thảo dược y lý cũng không kém!” Tiểu nữ oa nhìn mỹ nữ xinh đẹp trước mắt, điệu bộ nói tỏ ra như một người lớn.

“San San, yên tâm, sau này ngươi lớn lên sẽ còn xinh đẹp hơn nàng ấy nữa!” Tiểu nam hài chắc chắn nhìn cô bạn bên cạnh, vẫn còn nhỏ tuổi, nhưng gương mặt nhỏ nhắn hồng hào, xinh đẹp đã khiến cho người ta phải chú ý đến.

Quả thật, tiểu cô nương được khen ngợi, vui vẻ mỉm cười ngọt ngào, “Thiệu Sơ, ta yêu ngươi nhất.”

“Nương nương.” Cung nữ mang đồ ăn đến gần, thấy chủ nhân đang định khom lưng xuống nhặt sợi chỉ dưới đất, nàng ta nhanh chóng đi lên, nhìn xung quanh, xác định không có ai mới nói: “Ngài đã có rồi, không thể khom lưng hay cầm vật nặng.”

“Linh Lung, còn chưa tới một tháng, không sao đâu.” Tổng Mai Ngọc mỉm cười, Linh Lung chăm sóc nàng từ nhỏ đến lớn, khi nàng được Nam Nguyên gả cho hoàng thất Trung Nguyên hoàng thất, nàng ta cũng đi theo nàng đến đây.

“Cẩn thận luôn tốt hơn, hơn nữa ở đây là hoàng cung, gây ra chuyện thì lại phiền phức nữa.” Linh Lung đỡ nàng ngồi xuống ghế, đặt mâm thức ăn lên bàn, mùi thơm của thuốc xông vào mũi. “Bây giờ phải ăn hết những món ăn bổ dưỡng này.”

Tổng Mai Ngọc che mũi lại, cảm thấy buồn nôn, “Ta sợ mấy cái mùi này.”

“Theo tình huống trước mắt của nương nương thì là như thế, nhưng không thể không ăn được, nương nương uống chút súp đi, như vậy cũng tốt.”

Không lay chuyển được Linh Lung, nàng đành bưng bát súp lên, húp một hơi cạn sạch.

“Tam hoàng tử, hần... Có đưa tin tức gì đến không?” Uống xong bát súp, nàng nghi ngờ hỏi.

Linh Lung lắc đầu.

“Không có tin tức, cũng không đến Di Trai quán, hần không định để ý đến ta nữa sao?” Lòng mảy mĩu xuống buồn bã, một tiếng thở dài, “Ta sai rồi sao? Hần là không nên kiên trì ở lại đây ...”

“Hầu gái, chuyện cũng đã xảy ra, người đừng suy nghĩ đến nữa.” Linh Lung gọi thân phận của chủ nhân ở Nam Nguyên..

“Ta đã phạm vào cấm kị luân thường, đó là tội lỗi lớn nhất, còn có tư cách gì nhận tôn xưng như thế.” Nàng buồn bã cười khổ. “Đúng là thứ không có thì đừng nên lấy...” Khẽ vuốt cái bụng bằng phẳng trước mắt, nhin không được thở dài. “Nếu như ta có thể vô tình như hần thì tốt biết mấy, nhưng ta cầm lên được, bỏ xuống không được.”

“Ta nghe nói, Thánh nữ là một người vô cùng nhân hậu, sao lại sinh phải một hoàng tử... tàn nhẫn như thế.” Dù sao cũng là con của Thánh nữ, Linh Lung biết mình đã lỡ lời, nhưng không cách nào nhịn được.

Mười sáu năm trước, Thánh nữ Nam Nguyên Tống Phiêu Bình, mang lòng thương xót nhân dân, không đành lòng nhìn dân chúng vô tội gặp tai ương, không tiếc trở thành vật hy sinh cho hòa bình của Trung Nguyên và Nam Nguyên, trở thành phi tử của Hoàng đế Trung Nguyên, không ngờ sau khi sinh xong đứa con trai đầu lòng, đã bị bệnh qua đời.

Lúc này, cái chết của Thánh nữ vấp phải sự nghi ngờ của Hiên Viên Oa, quan hệ của hai bên cũng vì vậy mà đóng băng, nếu như không phải vì đứa con của Thánh nữ vẫn còn ở Trung Nguyên, phỏng chừng hai bên lại giao chiến lần nữa.

Mười sáu năm sau, Nam Nguyên chậm chạp không chọn lựa Thánh nữ, vì con của Thánh nữ, Hiên Viên Oa cam nguyện làm hòa, đưa hộ giáo hầu gái gả vào hoàng thất Trung Nguyên, chăm sóc dạy dỗ cho Hoàng tử của Hiên Viên Oa, mượn đám hỏi này để bù cho những vết rách năm xưa.

Tống Mai Ngọc là hầu gái thế hệ này, cũng chính là em gái của Thánh nữ Tống Phiêu Bình, tuy là tỷ muội nhưng tuổi tác có xê xích rất lớn, khi tỷ tỷ trở thành Thánh nữ gả vào Trung Nguyên, nàng vẫn còn là một đứa bé đang mặc tã lót.

Hầu gái Nam Nguyên gả cho Hoàng đế Trung Nguyên, đó chỉ là trên danh nghĩa, chức trách của nàng là vì con của Thánh nữ mà đến, Hoàng đế Trung Nguyên cũng rất tôn trọng nàng, ban cho nàng một biệt quán đơn độc, không bị câu thúc bởi lễ nghĩa hoàng cung, cũng ngăn ngừa những vị phi tử khác quấy rầy, biệt quán này chỉ cho phép Hoàng thượng, Hoàng hậu, Thái tử và Tam hoàng tử đi vào, người khác không được tự tiện xâm nhập.

“Hần là Tam hoàng tử sợ sẽ bị người khác phát hiện.” Tống Mai Ngọc nhú mảy, càng đau khổ hơn. “Mọi người đều sợ làm hần tổn thương, Hoàng hậu như thế, Thái tử như thế, Hoàng thượng càng như thế, yêu thương sủng nịch là chuyện duy nhất mà mọi người có thể làm cho hần.”

Năm đó Thánh nữ gả vào Hoàng cung, Tàn phi ở hậu cung tranh đấu vô cùng hung ác, Hoàng thượng lại sủng ái, Thánh nữ địa vị bất phàm, đãi ngộ hoàn toàn khác với các phi tử khác, dĩ nhiên trở thành cái đinh trong mắt của hậu phi, vì vậy nên mới xảy ra sự cố như thế.

“Phiêu Bình tỷ tỷ từng cứu Hoàng thái tử nên Hoàng hậu vô cùng biết ơn nàng, xem nàng như tỷ muội ruột thịt.”

Hoàng hậu thiện lương nhân từ, trước giờ không tranh thủ tình cảm nơi hậu cung, hơn nữa, Hoàng hậu và Hoàng đế cùng nhau lớn lên, Hoàng đế lại càng kính trọng nàng, nàng luôn làm tròn bổn phận, quanh năm thờ Phật, năm đó, Hoàng thái tử lâm bệnh nặng, rơi vào hôn mê, cũng nhờ Thánh nữ cứu Thái tử, vạch trần âm mưu hậu phi vì muốn tranh vị mà độc chết Thái tử.

Lúc này, Hoàng hậu mới quan tâm đến vị Thánh nữ đến từ Nam Nguyên, hơn nữa, tuổi tác giữa hai người không sai lệch lắm, nên hoàng hậu xem nàng như tri kỷ, sau khi Thánh nữ từ trần, bỏ lại đứa con thơ, Hoàng hậu cũng yêu thương, hết lòng chiều cố đứa bé này.

“Hoàng hậu nương nương yêu thương con của Thánh nữ thì không cần phải nói, người sáng suốt đều nhìn ra được.”

Nếu như không biết Thái tử mới là con ruột của Hoàng hậu, người ngoài không hiểu còn cho rằng Tam hoàng tử mới là con trai ruột của nàng.

Tổng Mai Ngọc đặt chén canh xuống, lắc đầu cười khổ. “Hoàng hậu thương yêu Tam hoàng tử như con cháu, nói quan hệ giữa Hoàng hậu với Phiêu Bình tỷ tỷ là tỷ muội thì chi bằng nói là như mẹ, đối với đứa con mà Phiêu Bình tỷ tỷ để lại, dĩ nhiên cũng giống như là bà đối với cháu. Hoàng thái tử được dạy dỗ trở thành vua của một nước, trước ba tuổi luôn ở cạnh Hoàng hậu, nhưng sau khi trưởng thành thì liên tiếp được thể nghiệm, vì vậy, người thật sự ở cạnh Hoàng hậu lâu nhất chính là Tam hoàng tử.”

“Khi tiến cung rồi, ta rốt cuộc cũng hiểu ra, vì sao Tam hoàng tử tuổi còn trẻ nhưng đã có quyền thế hơn người.” Tổng Mai Ngọc đứng dậy, nhìn bầu trời, vẻ mặt xa xăm. “Con của Thánh nữ ở Trung Nguyên được thương yêu như thế, ta nên vui vẻ, vui vẻ thay cho tỷ tỷ đã chết đi, nhưng... Cưng chịu quá đáng như thế, chỉ sợ là họa, không phải là phúc.”

Nửa năm trước đến Trung Nguyên, rốt cuộc nàng cũng thấy được con của tỷ tỷ, đứa cháu ruột này còn lớn hơn nàng hai tuổi, cũng chính là con của Thánh nữ tộc Hiên Viên Oa.

Tam hoàng tử Chu Dục, dáng vẻ tuấn mỹ phi phàm, gương mặt mang theo vẻ đẹp ma mị, còn nhớ khi ấy, đối phương nở nụ cười của mình, thậm chí còn gọi nàng là dì, nàng ngây ngốc thật lâu.

“Hầu gái đừng lo lắng quá nhiều, Tam hoàng tử có được quyền thế hơn phân nửa là vì người có tài năng, nếu không, cho dù có được Hoàng hậu cưng chiều mấy đi nữa, Hoàng thượng, Thái tử bảo vệ mấy đi nữa, không thật sự có năng lực thì triều thần cũng không khâm phục khải phục, quyền lực như thế chỉ là hư danh, nhưng văn võ cả triều, không ai dám có lời dị nghị về Tam hoàng tử.”

Hoàng hậu tự mình chăm sóc cho vị hoàng tử này từ nhỏ, còn yêu thương hết mực, bất kỳ yêu cầu gì của Tam hoàng tử đều không nói “Không”, nàng không đành lòng nhìn Tam hoàng tử đau lòng, lại không nỡ để Tam hoàng tử chịu đựng bất kỳ đau khổ gì.

Hoàng hậu đã nhận định nên bảo vệ tốt cho Tam hoàng tử, như vậy mới không làm cho Tổng Phiêu Bình đã mất phải thất vọng.

Hoàng hậu cố gắng yêu thương, Hoàng đế bảo vệ, Thái tử cưng chiều, “Yêu thương, cưng chiều mở một mắt nhắm một mắt”, tạo nên Tam hoàng tử Chu Dục quyền thế vô hạn.

“Có dị nghị cũng đâu dám ở trước mặt hần!” Tổng Mai Ngọc nhắm mắt nói, cảm thấy buồn bã thay cho tình cảnh của mình hôm nay. “Có đôi khi, ta cảm thấy hần đáng sợ tựa như ma quỷ vậy, ta đã hoàn toàn bị hủy trong tay hần, cả đời này, ta cũng không có cơ hội nói cho hần biết, giữa người và người, nên quý trọng nhau, thời gian ông trời cho ta cũng không còn nhiều nữa.”

Nàng còn không hiểu sao? Cũng vì Chu Dục có năng lực và được sủng ái hơn người, cho nên hần vô cùng rõ ràng, chỉ cần là trong phạm vi của mình, dùng bao nhiêu thủ đoạn cũng không sao.

“Hầu gái, thân thể của người sẽ không có việc gì đâu, đừng suy nghĩ quá nhiều.”

“Linh Lung, mấy ngày nữa người về Nam Nguyên một chuyến đi.” Tổng Mai Ngọc nhận lấy ly trà mà nàng dâng lên, như có điều suy nghĩ nói: “Mang theo thư của ta trở về, nhớ kỹ, cho dù có nghe được tin tức gì của ta ở Trung Nguyên, cũng phải làm theo như trong thư.”

“Hầu gái, người muốn làm gì?” Linh Lung ngắt ra.

Tổng Mai Ngọc đang định mở miệng, lại nghe thấy ở một nơi không xa đây, truyền đến một thanh âm nhỏ.

“Lớn mật, ai đó?” Linh Lung nghiêm thanh quát la!

Chỉ thấy một quả cầu nhỏ lăn từ bụi cỏ ra.

“Là ai, mau ra đây!”

Linh Lung nhặt trái cầu lên, nghiêm nghị nói.

Sau đó, một đứa bé trai bước ra từ bụi cỏ, sau đó là một tiểu cô nương, tiểu nam hài nắm chặt tay của tiểu cô nương, cúi người hành lễ.

“Thật xin lỗi, chúng ta chơi cầu, vui quá nên chạy vào Di Trai quán lúc nào cũng không để ý, vừa rồi bỏ qua tường là muốn nhặt cầu, mạo phạm đến phu nhân, nàng là bị ta kéo vào thôi.” Thật ra là ban đầu San San muốn vào xem, nhưng trước giờ Tô Thiệu Sơ luôn bảo vệ cho cô bé, nói thế nào cũng không muốn làm ảnh hưởng đến San San.

“Khá lắm, khí độ bất phàm!” Tống Mai Ngọc cười, chỉ nói vài câu đơn giản.

“Quả là một cặp đôi xinh xắn.” Linh Lung thấy là đứa bé, tức giận cũng tiêu tan hơn phân nửa, thấy cô bé xinh đẹp như từ tranh vẽ bước ra, cười cười muốn đi lên, nhưng ngay lập tức bị tiểu nam hài chặn lại.

“Phu nhân, cung nữ tỷ tỷ, cầu là của ta, không quan hệ đến nàng, để cho San San đi trước đi!”

“Thiệu Sơ, là kéo người vào, đừng nhận lỗi thay ta.” Tiểu cô nương bắt mắt với sự ngỗ nghịch của hắn.

“Thiệu Sơ, San San?” Tống Mai Ngọc nghe thấy tên của bọn họ, suy nghĩ một chút hỏi: “Là Tô gia Tiểu công tử và con gái của lão tiên tri Nhan Hiểu Thông, Nhan San San sao?”

“Dạ vâng.” Thân phận của bọn họ dễ nhận ra thế sao? Hai đứa bé không khỏi ngẩn ra.

“Thì ra là thế, đã sớm nghe người trong cung nói, mỗi khi Tô đại công tử mang theo Tô tiểu công tử tiến cung, bên cạnh luôn có thêm một tiểu cô nương xinh đẹp.” Linh Lung cũng nhớ tới nói.

Thỉnh thoảng nàng cũng nói chuyện phiếm với hạ nhân, vẫn thường nghe bọn họ nhắc đến. Hai đứa bé này vô tư ở cạnh nhau, làm cho người ta không thể không chú ý đến.

“Không biết đứa con tương lai của ta có xinh đẹp như vậy hay không?”

“Ngọc phi nương nương.” Thấy chủ nhân thất thần, Linh Lung vội vàng gọi.

“Còn nhỏ tuổi, bọn nó có thể biết được bao nhiêu.”

Tống Mai Ngọc nhẹ nói, sau đó đưa tay đến trước mặt bọn nhóc, đối phương chần chờ một chút, sau đó đi đến trước mặt nàng.

“Tô gia Tiểu công tử và con gái của lão tiên tri.” Dung nhan dịu dàng ngồi xổm xuống, khẽ vuốt lấy mặt mũi của bọn họ, “Tiểu công tử có phong thái, tiểu cô nương xinh đẹp động lòng người, tương lai của các người, nhất định sẽ vô cùng hạnh phúc, môn đăng hộ đối, không cần lo lắng gì đến thế tục.”

Hai đứa bé nghe được, cái hiểu cái không, Linh Lung đứng cạnh bên chỉ có thể than thở, không dám nhắc lại lời nói của chủ nhân, càng nói đến chỉ càng thêm nguy hiểm.

“Ta nhớ, Tô gia với Hiên Viên Oa có tình nghĩa sâu xa, lệnh tôn lại có giao tình thân thiết với các bô lão, lệnh huynh cũng giúp đỡ người trong tộc không ít, ở Nam Nguyên, người của Tô gia rất được kính trọng.”

Nàng ôn nhu nói, cầm tay của đứa bé, muốn dắt bọn chúng vào trong nhà vui đùa một chút, nhưng lại phát hiện cổ tay của tiểu nam hài trắng nõn, Tống Mai Ngọc tỏ ra kinh ngạc, đặt tay lên kiểm mạch của hắn, sau đó kinh ngạc nhìn hắn.

“Người... Không phải là nam hài?”

“Á!” Tô Thiệu Sơ mơ màng nhìn phu nhân xinh đẹp kia, lại bị lời của người làm cho bừng tỉnh.

Sơ Nhi người phải nhớ kỹ, đứa con thứ sáu của Tô gia là nam... Nếu bị người khác phát hiện, sẽ có người mang con rời khỏi cha mẹ và các ca ca, phải nhớ kỹ, tuyệt không được cho người khác biết chuyện này.

“Ta, ta... Thật xin lỗi, làm phiền rồi, chúng ta đi trước.” Tô Thiệu Sơ bối rối hất tay vị nương nương trước mặt ra, nắm tay Nhan San San bỏ chạy.

“Chờ đã, các người ...”

Linh Lung không kịp gọi lại, chỉ thấy hai đứa bé thoáng chốc đã biến mất.

Tô Thiếu Sơ cùng Nhan San San chui ra khỏi góc tường trong Di Trai quán, hai người thở hổn hển, vỗ vỗ ngực, sau đó nhìn nhau cười một tiếng, bởi vì cuộc thám hiểm hôm nay, giúp cho họ thấy được hầu gái Nam Nguyên.

Nhưng là, chẳng lẽ cảm giác đó là sai sao? Thiếu Sơ tuổi còn nhỏ cảm giác được, sắc mặt của vị Ngọc phi nương nương này là... đúng nhắc?

*** **

Mấy ngày sau, Tô Thiếu Sơ tiến cung lần nữa, lúc này, đại ca cũng vừa trở về từ Đông Vực, Hoàng thái tử đặc biệt thiết yến tẩy trần, còn muốn gặp “bí mật” của Tô gia bọn họ.

Hai tỷ tỷ giả cho Hoàng thái tử làm trắc phi, thêm tứ đại gia tộc kiên định góp lời, làm cho Hoàng thái tử từ trước đến giờ ghét tập tục xấu chấp nhận, sau này khi hắt lên ngôi, sẽ bãi bỏ giao ước về đứa bé thứ sáu chính là con của Thiên gia.

Thừa dịp mọi người vui vẻ trò chuyện, Tô Thiếu Sơ vội vàng chuồn êm ra khỏi Nghênh Phúc công viên, thông thả đi đến Di Trai quán.

Nhìn bức tường, rồi lại nhìn chung quanh, xác định không có ai, nàng mới chui vào bên trong Di Trai quán lần nữa.

Đối với Ngọc phi nương nương, Tô Thiếu Sơ rất có hảo cảm, chỉ là lần trước quá kinh hoàng, hại nàng phải bỏ của chạy lấy người.

Mượn bụi cỏ để thoát khỏi thủ vệ, đi đến chỗ lần trước, phát hiện hôm nay an tĩnh dị thường, bình thường, bên ngoài tấm điện có không ít người, bây giờ đứng đây hồi lâu, cũng không có gặp cung nữ nào đi qua!

Nàng cẩn thận đi ra, không hiểu nhìn khắp chung quanh, tất cả mọi người đi đâu rồi? Sao cứ như là rút lui hết vậy, chỉ có bên ngoài quán là có thủ vệ.

Đi ngang qua một tấm cung, nàng nghe thấy tiếng khóc thút thít, Tô Thiếu Sơ tò mò đi đến, từ khe cửa nhìn vào, không có ai.

Nàng nhảy lên, nhẹ nhàng mở hờ cửa ra, không khỏi tò mò nhìn vào, thanh âm truyền ra từ phòng ngủ, nàng bước nhẹ qua, nhẹ nhàng vén màn lụa mỏng lên, tiếng khóc của Tống Mai Ngọc truyền ra.

“Lần này ngươi đến chính là muốn cho ta đáp án sao? Muốn ta bỏ đứa con của mình?!” Che miệng, nàng khó có thể ức chế được run rẩy.

Một bên, thiếu niên mặc hoa phục màu vàng, chói lọi hoa lệ, mái tóc đen phiêu dật búi cao, gương mặt tuấn mỹ vô song, nụ cười luôn là thông dong như thế, mười ngón tay giơ lên, ngón nào cũng có nhẫn vàng, đá quý, nhưng không làm cho người ta cảm thấy tục tĩu, mà là hoa lệ, quý phái tột cùng.

Tô Thiếu Sơ nhận ra, đó là Tam hoàng tử Chu Dục, người mà ai cũng phải sợ!

“Mai Ngọc, di thân yêu, chẳng lẽ di muốn sinh một đứa con cho cháu ruột vậy sao?” Chu Dục cười hỏi, tàn nhẫn nói.

“Nhưng nó... nó là một sinh linh vô tội! Là cốt nhục của Chu Dục ngươi.” Tống Mai Ngọc ghen ngào nói.

“Từ đầu tới đuôi, bốn hoàng tử đã nói rõ, cả đời này cũng không muốn để lại đứa con nối dõi nào cả, huống chi, để lại kết quả loạn luân này làm gì, vứt bỏ cho xong, đừng suy nghĩ nhiều như vậy.” Vỗ lấy bả vai run rẩy vì khóc của nàng. “Đừng khóc, biết điều nghe lời ta đi, Dục Nhi vẫn sẽ tốt với người như trước đây.”

“Kết quả loạn luân?” Lời của hắn làm cho Tống Mai Ngọc không thể tin được! “Đây là con của ngươi! Con của ngươi đó! Lời như thế... Sao ngươi có thể... có thể... thốt lên được chứ?”

“Đừng khóc, di à, đã lâu Dục Nhi không vui vẻ cùng di, làm cho di cô đơn, hôm nay Dục Nhi sẽ vui vẻ cùng người.” Thấy nàng khóc đến run rẩy, Chu Dục đành phải dụ dỗ nàng. “Người ngoan ngoan uống xong chén thuốc này, sau đó nghỉ ngơi một thời gian, Dục Nhi sẽ giống như trước đây, hàng đêm vui vẻ cùng di nha!”

“Cảm ơn!” Lời nói hạ lưu mờ ám làm cho Tống Mai Ngọc kích động quá lên: “Ngươi thật sự máu lạnh như thế, ngay cả cốt nhục của mình cũng xuống tay được ư?”

“Cốt nhục!” Chu Dục buồn cười xoa xoa trán, giống như đang nói đến một đứa trẻ mình không hề quen biết vậy, nụ cười vẫn thông dong, nhưng lời nói ra lại đầy uy hiếp. “Muốn ta nói lại lần nữa cũng không sao, bốn hoàng tử không muốn có đời sau, càng không để cho bất kỳ nữ nhân nào có đời sau của ta, ngay cả Tống Mai Ngọc người cũng như vậy, nghe lời, vứt bỏ thứ không nên có này đi, nếu không, ta vẫn có cách đưa đi vào khuôn khổ.”

Nhìn thần sắc của Tống Mai Ngọc, Chu Dục lập tức ôm lấy nàng, nói: “Dì, đừng sợ, Dục Nhi vẫn yêu người, Dục Nhi sợ người không đến gần ta nữa.”

Hắn hôn lên môi và mặt của nàng, cánh tay thậm chí còn bắt đầu vuốt ve nàng.

“Không, nếu như... Người không chịu chấp nhận đứa con này, thì đừng có đến gặp ta nữa!” Tống Mai Ngọc đẩy hắn ra.

“Như vậy không phải là đi.” Chu Dục cười tà mị, chiếm lấy cái cằm mảnh khảnh của Tống Mai Ngọc, mút sạch nước mắt của nàng, “Gần đây Dục Nhi đặc biệt nhớ đến thân thể xinh đẹp mềm mại của dì, ta còn nhớ, thân thể động lòng người này, chỉ cần tùy tiện khiêu khích là bắt đầu lửa cháy toàn thân nha! Hôm nay nhất định phải đền bù dì cho tốt mới được.”

“Đủ rồi, sao người lại muốn sỉ nhục ta như thế!” Tống Mai Ngọc vươn tay, định đẩy hắn ra, lại bị Chu Dục kiềm chế.

Đôi con ngươi khê cười, cổ tay bắt đầu di chuyển xuống cổ, nắm chặt lại, làm nàng đau bật lên thành tiếng, con ngươi chuyển sang vẻ thâm trầm lạnh lùng.

“Mai Ngọc, người nên hiểu, thứ bốn hoàng tử muốn lấy, chắc chắn là phải có được, không ai có thể phản kháng.”

“Buông! Đừng mà... Dục Nhi... ta xin người, dừng tay...”

Chu Dục cường ngạnh bế lấy Tống Mai Ngọc, trong tiếng hô to kích động của nàng, ném mạnh nàng xuống giường, Chu Dục vốn cúi người xuống, bỗng cau mày nhìn ra phía đại sảnh!

“Có người!”

Thân thể nhỏ bé đang lặng lẽ mở cửa đi ra ngoài, vừa định chạy trốn đã bị ôm lại.

“Bé con!”

Đứa bé bị hắn bắt lại, chỉ giật mình, không kêu một tiếng, thậm chí, còn dùng ánh mắt phẫn nộ, nhìn chằm chằm vào hắn.

“Chuyện vừa rồi người thấy được hết sao.” Bộ dạng thanh tú, phong thái sáng ngời, làm Chu Dục mặt mày sáng rỡ.

“Người là con nhà nào? Sao lại đến Di Trai quán?”

Di Trai quán là cấm thủ trong cung, mọi người trong quán đều là người của hắn, nếu Mai Ngọc chứa chấp đứa bé này, hắn không thể không biết, rõ ràng là đứa bé này xông vào.

“Người... Ăn hiếp Ngọc phi nương nương, ăn hiếp người dì ruột thịt của mình!”

Tuổi còn nhỏ nhưng ánh mắt đầy vẻ khinh thường, cho dù đối diện với thần thái bức người của Chu Dục cũng không chút sợ hãi.

“Ha ha, khá lắm, thân mình còn khó bảo vệ, còn thấy bắt mất thay ỷ nhân sao?”

Chu Dục thâm trầm cười lạnh, nếp mắt nhìn tiểu nam hài trước mắt.

“Dù tuổi còn nhỏ nhưng bộ dạng, tính cách đều làm cho bốn hoàng tử rất yêu thích nha! Nếu như buộc sợi dây xích vào người, huấn luyện người như con chó, nhất định sẽ rất thú vị, chỉ tiếc ...” Nét mặt của Chu Dục thay đổi, vẻ ngoan lệ xuất hiện, tay cầm chặt cổ nhỏ nhỏ, giơ đứa bé trước mắt lên cao.

“Chuyện tốt của bốn hoàng tử bị quấy rầy, tâm trạng không vui, đành phải bắt cái mạng nhỏ của người đền bù lại cho bốn hoàng tử vậy!”

Tô Thiếu Sơ đau khổ giãy dụa, cảm giác được lực đạo trên cổ càng lúc càng buộc chặt, tay nắm lại thành quyền, không ngừng đánh lên vai Chu Dục!

Chu Dục hoàn toàn không ngờ đứa bé này lại đánh vào vai hắn, dù không đến nỗi bị thương, nhưng cũng đủ làm cho hắn buột tay ra!

Tô Thiếu Sơ vừa được thả xuống lập tức chạy như điên, nhưng còn chưa kịp chạy xa, đã bị bàn tay phía sau đẩy ngã xuống mặt đất, máu tươi từ từ chảy ra khỏi môi!

“Buông... tên ác quỷ hoàng tử...”

Nàng bị Chu Dục bắt lại lần nữa, lần này, đối phương mang nàng đến cái ao cách đó không xa.

“Vậy để cho bọn hoàng tử giống quỷ một chút vậy! Trước tiên, làm cho người mất hết sức sống xem thế nào.” Tiếng cười lạnh lùng, nhìn cặp mắt bưng bình nghênh lên, Chu Dục lại càng tàn bạo hơn, nín lấy vạt áo của tiểu quỷ, kéo hắn xuống nước, tay giữ đầu của hắn, đẩy mạnh xuống hồ!

Đôi tay nhỏ bé không ngừng giãy dụa, đau khổ nắm chặt lấy cổ tay của hắn, thậm chí còn nắm chặt lấy ngón tay dài đang kiềm chế đầu mình lại, Chu Dục chỉ mỉm cười, thưởng thức lấy.

Cho đến khi lực giãy dụa bắt đầu yếu đi, hắn nắm đầu tiểu quỷ lên khỏi mặt nước, gương mặt thanh tú không ngừng hô hấp trước mắt, đau khổ khụt lên, đồng thời, quần áo dính nước dán sát vào người, làm cho hắn phát hiện được một chuyện!

“Cứ nghĩ là tiểu công tử, thì ra chỉ là một tiểu nha đầu!”

Tiểu nha đầu suy yếu nghe thấy thanh âm của hắn, chậm rãi mở mắt ra, hắn hài lòng khẽ cười, bởi vì rốt cuộc hắn cũng thấy được sự sợ hãi trong đáy mắt của nó!

“Còn là một tiểu tử biết võ!”

Cổ lại bị kiềm chế, thân thể nhỏ nhỏ không ngừng bị nhúng vào nước, rồi lại gợn lên.

“Tam hoàng tử, xin người dừng tay!” Giọng bối rối của Tống Mai Ngọc truyền đến.

Chu Dục không thèm để ý đến, tiểu nha đầu này hiện giờ mới là hứng thú của hắn.

“Đứa bé này đã nghe được mọi chuyện, người muốn chuyện này truyền ra ngoài sao?” Đương nhiên là giết đi xong hết mọi chuyện! “Truyền ra ngoài, sợ là đi lại đến nói những thứ luân thường đạo đức nhằm chán với ta, đi không phiền nhưng ta bực bội.”

Hắn mặc kệ những lời đồn đãi hay luân thường kia, thứ hắn quan tâm chính là Tống Mai Ngọc, tránh cho sau này nàng ta lại tìm hắn gây phiền phức, lấy chuyện này ra làm cái cớ!

“Dục Nhi, Dục Nhi, ta... Ngực ta đau quá, người có thể đến đây đỡ ta không?”

Chu Dục quay đầu lại, thấy Tống Mai Ngọc thật sự lấy tay che ngực, khó chịu ngồi chồm hổm xuống đất, áo ngoài ban nãy đã bị hắn xé đi, bây giờ thoát nhìn xóc xếch mê người, hắn rốt cuộc cũng thả đứa bé trong tay xuống, đi đến gần nàng.

“Dục Nhi...” Tống Mai Ngọc được hắn đỡ dậy, dựa vào trong lòng hắn, hi vọng Chu Dục không chú ý, không nhìn về phía sau. “Ồ đây lạnh quá, người đỡ ta vào đi!”

Chu Dục chỉ nâng cằm nàng lên, nhếch môi cười, hôn lên đôi môi của nàng, hơi ẩm không ngừng trêu chọc môi nàng: “Mai Ngọc, đi thân yêu của ta, nghe rõ đây, nếu có một ngày, người làm trái lại chuyện bọn hoàng tử muốn làm thì ngay cả người, Dục Nhi cũng sẽ giết!”

Tống Mai Ngọc run lên vì lời của hắn, Chu Dục cười lạnh ôm lấy nàng.

“Người đâu.”

“Tam hoàng tử.” Thủy chung đi bên cạnh hắn, Yến Bình Phi lập tức đứng sang một bên.

“Phong tỏa ‘Di trai quán’, phải tìm cho được một đứa bé gái giả nam trang cỡ sáu, bảy tuổi.” Hắn biết, vừa rồi là Tống Mai Ngọc lừa hắn, tiểu quỷ kia đã sớm bỏ chạy. “Nửa canh giờ sau trở về.”

“Dạ.” Yến Bình Phi lĩnh mệnh đi.

“Bây giờ, trong nửa canh giờ này, Dục Nhi sẽ sưởi ấm cho thân thể rét run của ngươi, tiện thể hỏi di, tiểu quỷ kia từ đâu mà đến.”

Lần này Tống Mai Ngọc không có phản kháng, chỉ khổ sở, khó chịu nhắm chặt hai mắt.

Yến Bình Phi cũng là người Nam Nguyên, nhìn người cùng tộc trước mắt, không hiểu sao vì hầu gái Nam Nguyên này lại loạn luân cùng cháu ruột của mình?

Mà sự gặp nhau năm đó của Chu Dục và Tô Thiếu Sơ, cũng khởi động guồng xoay vận mệnh, làm cho tương lai của hai người dính chặt vào nhau.

2. Chương 01

CHƯƠNG 1

Hai cặp đồng tử phát sáng, nhìn người qua đường vội vã, càng gần đến ngày lễ, ngã tư đường càng bận rộn và náo nhiệt. Đôi tỷ muội mới năm, sáu tuổi, dựa vào nhau đứng dưới mái hiên, ánh mắt tinh khiết thoáng vẻ trống vắng, một thân xiêm y trắng đơn giản, đứng dưới khí trời giá lạnh, hai tỷ muội nhỏ lạnh run dựa sát vào nhau. Gương mặt đáng yêu, vốn là tựa vào nhau, người qua đường đi qua, quăng ánh mắt khinh thường cho các nàng, làm cho các nàng sợ càng thêm sợ, càng dựa sát vào nhau hơn. Các nàng đứng thật lâu dưới khí trời giá lạnh, không ngừng hà hơi, lấy sự ấm áp từ bàn tay. Khi bông tuyết nhẹ rơi xuống lần nữa, người đi trên phố đã bắt đầu chạy nhanh về nhà, rúc vào trong chăn ấm áp. Thấy tuyết rơi xuống, hai người lại tựa sát vào, bàn tay nắm chặt nhau, nhìn vào tiệm ăn đối diện, ai cũng đang dùng cơm, canh nóng bốc khói, đôi tỷ muội nuốt nuốt nước miếng, tiếp tục nhìn quanh bốn phía, vừa tránh cái lạnh, vừa nhẫn nại sự khó chịu từ cơn đói. Cho đến khi một người liên tục ho khan, hai thân thể đông lạnh, môi cũng bắt đầu tím tái đi, mắt thấy sắp đứng không nổi nữa, một giây sau, một cái áo lông ấm áp đồng thời khoác lên người bọn họ. “Ăn chút gì đi!”

Âm thanh nhẹ nhàng vang lên trên đỉnh đầu các nàng, sau đó, hai cái bánh bao thịt mập mạp cũng đưa đến trước mắt các nàng.

Đôi mắt trẻ thơ ngẩng lên, là một thiếu niên, gương mặt xinh đẹp, toát ra thần thái mê người: “Mau ăn đi! Để lạnh thì tiếc lắm!”

[Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ tại - gác nhỏ cho người yêu sách]

Người đó đứng trước mắt các nàng, nhìn thẳng vào các nàng, là một thiếu niên tuấn nhã cỡ chừng mười sáu, mười bảy tuổi. Đối phương ôn hòa, nở nụ cười ân cần, kéo tay các nàng ra, thả bánh bao vào bàn tay nhỏ nhắn, hai tỷ muội, một trái một phải đều có đủ. Ngồi trong áo lông ấm áp, hai tỷ muội ôm lấy bánh bao, trong cơn đói, chúng mặc kệ lời cảnh báo, “Không được nói chuyện với người lạ, không được nhận đồ của người lạ”, các nàng dùng sức nuốt bánh bao trong tay: “Cẩn thận, coi chừng nghẹn, nước đây!”

Thiếu niên vội vàng vỗ nhẹ lên lưng các nàng, cầm lấy ống trúc đưa cho các nàng uống nước: “Các người ở đây làm gì?”

Hai tỷ muội nhìn nhau, một bên cắn bánh bao, một bên đáp lại: “Chờ chủ nhân.”

“Chủ nhân?”

“Chúng ta bị bán cho người khác, thúc thúc nói chúng ta phải đứng đợi ở đây.”

“Bị bán cho chủ nhân.” Thiếu niên than nhỏ, chắc chắn là hai tỷ muội bị bán vào phủ nào đó làm nha hoàn. “Tên của hai người là gì?”

“Tiểu Ma.”

“Tiểu Phiền.”

Hai tỷ muội ngậy thơ giành nhau trả lời: “Tiểu Ma, Tiểu Phiền?” Thiếu niên áo trắng cau mày. “Ai đặt tên này cho các người?” Đặt tên cho người ta là “phiền toái”, như vậy cũng được sao?

“Là thúc thúc đó!” Từ khi còn nhỏ, hắn đã gọi các nàng như vậy: “Cả cha nữa!” Một người phản bác lại. “Bởi vì khi chúng ta sinh ra mẹ đã chết, cho nên cha giao chúng ta cho Ngôn thúc thúc, thúc thúc gọi chúng ta bằng cái tên này luôn.”

“Cha của các người giao các người cho vị Ngôn thúc thúc đó chăm sóc, sao các người lại bị bán đi?”

“Ngôn thúc thúc nói đó là ý của cha.”

“Ngôn thúc thúc nói sau này chúng ta phải nghe lời của chủ nhân.”

Ăn xong bánh bao, uống vài ngụm nước, co người trong áo lông ấm áp, hai tỷ muội bắt đầu hoạt bát lên, nói cũng nhiều hơn: “Đại ca ca thật là tốt, còn tốt hơn cả Ngôn thúc thúc.”

“Đúng vậy, Ngôn thúc thúc bình thường rất tốt, nhưng mà uống rượu xong thì đặc biệt hung dữ!”

Thiếu niên áo trắng cười một tiếng: “Vị Ngôn thúc thúc kia có nói chủ nhân của các người là ai không?” Đối với đôi tỷ muội đáng yêu này, thật sự làm hắn không thể không để ý đến “Hình như Ngôn thúc thúc nói là... Tam Tam gì đó.”

“Là con trai thứ ba của Hoàng đế, Tam hoàng tử!” Một người liếc xéo qua, nhắc nhở nói “Tam hoàng tử, Chu Dục?” Ánh mắt của thiếu niên áo trắng trầm xuống: “Đúng vậy đúng vậy, chính là người này.”

Nhớ kỹ lúc trước Ngôn thúc thúc nói là cái tên này, đôi tỷ muội vội vàng gật đầu: “Đại ca ca, người tên gì vậy?”

Thiếu niên áo trắng còn chưa kịp đáp lại, chiếc xe ngựa ở phía ngã tư đường đã vang lên tiếng gọi: “Thiếu Sơ, chủ nhân của các nàng đến rồi.” Bên trong màn xe, âm thanh lạnh lùng mà trầm xuống, giống như đang nhắc nhở. Thiếu niên bị gọi là Thiếu Sơ nhìn về phía góc đường cách đó không xa, một cỗ kiệu khí phái sang trọng đi đến trước tiệm ăn, dù không phô trương nhưng người ở bên trong kiệu cũng hùng vĩ lắm, vừa nhìn đã biết lai lịch không nhỏ, khi người trong kiệu đi, người đi theo bên cạnh lại càng phòng thủ nghiêm ngặt: “Hử? Người đó chẳng phải Ngôn thúc thúc sao?” Khi nào đã đứng ở đó rồi: “Ừ, đúng đó! Thúc thúc đứng ở đó khi nào mà không lại đây đón chúng ta chứ?” Hai nàng đứng dưới trời tuyết, vừa lạnh vừa đói. Hai tiểu nha đầu nhìn một ông lão tóc bạc trắng đứng ở xa xa, không hiểu nhìn gì. “Đại ca ca, người có thể đưa bọn ta qua đó không?”

Ngôn thúc thúc bảo các nàng đứng ở đây, nếu các nàng tự tiện chạy đến, sẽ bị mắng rất thảm, nếu có người khác đưa sang, giả vờ như là được dẫn đi, chứ không phải các nàng tự nguyện chắc là không sao: “Đại ca ca?”

Hai tỷ muội nhìn chỗ lúc này thiếu niên đứng, giờ đã vô tung vô ảnh. Ông lão tóc bạc đứng trước quán cơm nhanh chóng nghênh đón người vừa xuống kiệu, thái độ cung kính bẩm báo với người trong kiệu, sau đó ông lão nhìn qua góc tường, hai tỷ muội cũng trừng mắt nhìn, bóng dáng của người kia thon dài, nam tử mặc cẩm y gấm bào quý báu chỉ gật đầu một cái, sau đó ngang nhiên bước vào tiệm ăn: “Đôi tỷ muội này chính là người làm cho người chú ý sao?” Bên trong một chiếc xe ngựa, một giọng nói vang lên. Xe ngựa dừng trong ngõ hẻm, xuyên thấu qua màn che, đôi mắt chỉ chú ý vào đôi tỷ muội vừa rồi: “Các nàng... Thật đáng yêu nha!” Tuấn nhan trẻ tuổi nở nụ cười. Ông lão tóc bạc trong quán nhanh chóng đi đến gần, đưa đôi tỷ muội vào tiệm ăn, nhìn thấy các nàng khoác chiếc áo lông bên ngoài, hiển nhiên có chút ngần ra, sau đó dường như trách móc các nàng tự tiện nhận đồ của người khác: “Chỉ như thế thôi sao?”

“Có lẽ còn có chút... Vui mừng khi gặp lại, chỉ tiếc là hai đứa bé còn trong tã lót không thể nhớ được ta.” Lòng mày cười khê, lộ vẻ suy ngẫm: “Người nhận ra được hai đứa bé mới sinh còn nằm trong tã lót năm đó?”

“Người cũng biết, đối với những tiểu cô nương đáng yêu, trí nhớ của ta hiển nhiên không bao giờ sai.” Nhượng mày, nhìn gương mặt trước mặt mình, hắn cười nhẹ, “Hơn nữa, cũng là song sinh, cho nên tình cảm càng nhiều hơn.”

“Tình cảm không không chế được, quả thật là như thế, nhưng bây giờ chúng ta trở về để đô, hy vọng người an phận một chút.”

Nghe thấy lời ấy, Tô Thiếu Sơ thờ ơ mở to mắt: “Đây là người không thích nói cười, không thích vui đùa nhất nhà chúng ta đây sao? Người đang làm nũng với ta sao? Hy vọng ta chơi với người nhiều hơn một chút, đúng không?”

Người đối diện chỉ nhắm mắt, lười nhiều lời cùng hắn: “Trời ạ, người không thể học được chút nào từ ta sao? Lúc nào cũng như vậy, yên lặng, lạnh lùng, chán.” Tô Thiếu Sơ than thở, nhìn thấy người đối diện mở mắt ra, chăm chú nhìn hắn. “Thế nào? Muốn đáp lễ với lời vàng ngọc của ta sao?”

“Tô gia có người có tính cách như người, không biết là phúc hay họa?”

“Ừ, cái này cũng nên nghiên cứu, sau khi nghiên cứu vấn đề này, vài năm sau ta sẽ trả lời cho người.”

“Cần phải hao tâm tốn sức như vậy sao?”

“Ta dùng thời gian mấy năm, ảnh hưởng người, cải tạo người trở thành bộ dạng như ta, không biết là phúc hay họa?”

Cảm giác cho dù có nói chuyện gì với hắn cũng là tốn nước miếng, đối phương dứt khoát tiếp tục nhắm mắt lại, giả vờ như đang ngủ, thần nhiên nói, “Tam hoàng tử là yêu ma của hoàng thất, còn người là quỷ tinh của Tô gia, hai người đều không dễ đối phó.”

“Aiz! Yêu đấu với quỷ, ma đấu với tinh, không biết cuối cùng quỷ tinh có địch lại yêu ma hay không, hay là bị yêu ma hại chết!”

Nhớ tới chuyện khi còn nhỏ, Tô Thiếu Sơ cảm thán nói, sau đó lại nhìn ra ngoài xe ngựa, thấy hai tỷ muội đã được đưa vào tiệm ăn: “Chu Dục... Đang có ý định gì với hai tỷ muội này?” Tô Thiếu Sơ nghĩ: “Không có.”

“Cái gì?” Nghe thấy âm thanh chột vang lên, hắn quay đầu. Người ban nãy còn nhắm mắt giờ lại mở ra, tinh mang lấp lánh: “Có ta ở đây, người vĩnh viễn cũng có thể làm quỷ tinh của người, có ta ở đây, người không cần lo lắng về ước định của đứa con thứ sáu, cho dù người bị bắt, ta cũng có thể tìm người!” Từng chữ từng chữ, kiên định mà quả quyết mà nói: “Có ta ở đây, không ai có thể tổn thương người!”

Nghe những lời nói này, Tô Thiếu Sơ nhìn thẳng vào đôi đồng tử kiên định của đối phương, hứng thú khoanh tay ôm ngực nhìn hắn: “Nghe đây, chỉ cần có người ở đây, ta cũng vô pháp vô thiên.”

“Người cũng biết chuyện đó sao?”

“Aiz! Câu đáp lại không chút lưỡng lự, nét mặt không chút do dự, thật làm cho người khác tổn thương, không ngờ ở trong mắt người, ta lại trở thành ác bá lưu manh như vậy.”

Đối phương chỉ hừ một cái, sau đó không thêm phản ứng nữa: “Như vậy, anh em của lưu manh có thể nghe một yêu cầu nho nhỏ, không lớn này không?”

“Yêu cầu của ‘lưu manh’ chẳng phải nho nhỏ, không lớn sao? Không nghe cũng được!” Chắc chắn không phải là chuyện tốt: “Yêu cầu của lưu manh ác bá mà không chịu nghe, kết quả không thể tưởng tượng nổi nha!” Học vẻ nghiêm túc của hắn, vén hai chân lên, nở nụ cười cực kỳ nghiêm túc. “Không khó làm đâu, chỉ cần mỗi ngày trước khi dùng cơm, trước khi đi ngủ người nhắc lại lời thề non hẹn biển vừa rồi với ta, để cho ta ngủ mơ giấc mơ đẹp là được rồi.” Khó khi nghe được người này nói những câu đầy tình cảm như thế, dĩ nhiên phải làm khai vị trước bữa cơm. Quả nhiên, đúng là nguyện vọng không đáng nghe, siêu cấp nhảm chán: “Nếu như người ân cần với đôi tỷ muội kia xong rồi thì chúng ta đi về.”

Gần đến Tết, gia tộc đang đợi hai người họ trở về nhà, không ngờ trước khi vào để đô, người nào đó lại bị hai tỷ muội đáng yêu kia hấp dẫn: “Aiz! Cuối năm sắp qua, một cái nguyện vọng nho nhỏ cũng không giúp ta thành hiện thực, vận thế năm sau nhất định sẽ rất khó khăn đây.”

Lười cùng hắn nói nhiều, xe ngựa đã sớm chạy đi, hắn nhắm mắt dưỡng thần, một đường về đến nhà.

*** **

Căn phòng cao cấp nhất chuyên dùng cho các vị quan lớn dùng cơm, trang trí thập phần lộng lẫy huy hoàng, hai tỷ muội được đưa vào trong, vừa tò mò vừa lo sợ nhìn quanh bốn phía. Ngoài đại sảnh có rất nhiều nam tử khôi ngô đứng canh gác, dù mặc thường phục nhưng thái độ hung hãn thấy rõ, làm cho người nào đi qua cũng thấy sợ hãi áp lực. Đi đến trước một cái rèm mỏng, bên trong truyền ra một âm thanh nhẹ nhàng: “Tam hoàng tử, người người cần đã đưa đến.” Yến Bình Phi – tổng quản của Tam hoàng phủ, đứng bên ngoài tấm màn lụa mỏng nói: “Đi vào.”

Âm thanh lười biếng êm dịu truyền ra. Tấm màn mỏng nhanh chóng bị kéo lên, căn phòng bên trong không lộng lẫy hoa lệ như bên ngoài, chỉ cao nhã thanh thoát, nhưng vị nam tử ngồi trên địa vị cao ấy, tuyệt đối còn chói mắt, bức người hơn cả ngoại sảnh lộng lẫy bên ngoài. Đôi tỷ muội bị đưa đến trước mặt nam tử, nam tử một thân hoa phục, tươi đẹp quý phái làm cho các nàng kinh sợ, tuổi còn nhỏ, chưa từng được chứng kiến người xa lạ, làm cho hai nàng ngoài kinh ngạc ra, càng sợ hãi hơn. “Tam hoàng tử, chỉ là hai tỷ nữ thôi, cần gì người phải tự mình chọn lựa chứ?” Nữ tử diễm lệ ở bên cạnh rót rượu cười hỏi: “Lần này cần tìm là thị nữ thiếp thân (chuyên đi bên cạnh chăm sóc) cho bốn hoàng tử, dĩ nhiên phải là ta tự mình chọn lựa.”

Tam hoàng tử hơn hai mươi tuổi, gương mặt càng tuần mỹ, mái tóc đen mềm mượt như tơ gấm, một thân đều là châu ngọc bảo thạch, chuỗi ngọc bảy màu ở trên vai rũ xuống tới eo, tản ra phong thái, khí chất cao quý của hoàng tộc, làm cho hắn càng trở nên chói lọi, cao không thể chạm đến: “Thị nữ thiếp thân!” Nữ tử nhìn hai nha đầu đang nơm nớp lo sợ trước mắt, có chút kinh ngạc nói: “Các nàng... Vẫn còn rất nhỏ.”

“Phải nuôi dưỡng từ nhỏ, huấn luyện cho đến lớn lên, ngay cả hỉ nộ ai nhạc cũng dạy được.”

Chu Dục bật cười, lời nói nhẹ nhàng không thay đổi là mấy, luôn là điềm tĩnh nhàn tản như vậy, nhưng rõ ràng đang nói cho người ta biết, đưa người cho hắn, chơi là phần nhiều: “Hỉ nộ ai nhạc cũng dạy được?” Cô gái diễm lệ che miệng cười. “Giống như tiểu kiếm khách luôn đi bên cạnh Tam hoàng tử đây sao?”

Tiểu thiếu niên mới mười mấy tuổi, thủy chung yên lặng cầm kiếm, không rời Chu Dục năm bước, tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã có được đôi mắt thâm trầm khó lường: “Phong Ngôn.” Gương mặt tuần mỹ nhìn thoáng qua thiếu niên. “Hắn không nằm trong phạm vi mà bốn hoàng tử khống chế, vì vậy mới giữ hắn ở bên cạnh.”

“Tam hoàng tử không khống chế được hắn, mà vẫn giữ hắn bên cạnh?”

“Người càng khó khống chế, càng làm cho người ta muốn nắm trong tay, nhân tính, lòng người, là món đồ chơi tốt nhất trên đời này.”

“Nói vậy cũng đúng, Phong Ngôn xem ra được dạy còn trung thành hơn cả khuyển, thậm chí còn làm cho Tam hoàng tử thấy khó mà tiêu khiển?” Đôi mắt kiêu mỹ đánh giá nhìn thiếu niên bất động: “Yên Nương có hứng thú với Phong Ngôn?” Chu Dục hôn lên cằm của nàng. “Vui đùa một chút thì được, nhưng đừng nghĩ có thể động đến người của bốn hoàng tử nha! Đã thuộc về bốn hoàng tử thì đến chết vẫn là của bốn hoàng tử, cho dù phản bội thì cũng phải do chính tay bốn hoàng tử giải quyết.”

Không để ý đến hai tỷ muội đang run rẩy trước mắt, cùng Phong Ngôn và Tam Hoàng phủ tổng quản Yến Bình Phi ở bên cạnh, Yên Nương to gan dựa vào lòng hắn trên chộc, môi son hôn lên gương mặt hắn, trên chộc hỏi: “Yên Nương có nằm trong số những người mà Tam hoàng tử phải đích thân giải quyết không?”

“Nữ nhân có thể làm cho ta đích thân giải quyết đã mất rồi.” Chu Dục lấy rượu uống, lòng mày rũ xuống cười, “Đã từng lấy được thứ mình muốn, mặc kệ là cấm kỵ luân thường, chỉ tiếc, cuối cùng cũng chỉ là ảo giác mà thôi.”

“Ảo giác, một mạng người, chưa từng lưu tình, quả nhiên là tác phong của Tam hoàng tử người.” Yên Nương lấy một cái ly nhỏ ra, rót rượu cho hắn. “Chẳng lẽ trên đời này không ai có thể chiếm được tâm của Tam hoàng tử, có thể đoạt đi toàn bộ sự chú ý của người sao? Thành thật mà nói, Yên Nương mong đợi có thể xuất hiện người như vậy trên đời, coi như là đòi lại công đạo cho những người đã chết dưới đao kiếm vô tình của người đi!”

Dung nhan xinh đẹp cười nhìn hắn, lời nói nói ra thập phần kiên định: “Không ngờ Yên Nương hận bốn hoàng tử như vậy, lúc nào cũng không quên báo thù.”

“Tam hoàng tử người lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, làm cho Yên Nương bị cả nhà chồng vứt bỏ, hiển nhiên là ta vẫn chưa quên được.” Nàng cười duyên, phong tình quyến rũ, lời oán nửa thật nửa giả, làm cho người ta không hiểu được ý nghĩ đằng sau nó. Lữ Yên Nương từ nhỏ đã nổi tiếng là học giỏi, học đủ thi thư lễ nghĩa, dung mạo xinh đẹp tuyệt luân, khi đến tuổi cập kê thì được trưởng bối hứa hôn với một danh môn, khi trưởng phu bị xử trọng tội, Chu Dục mới vô tình quen biết được nữ tử xinh đẹp này. Từ trước đến giờ, Chu Dục xem “vẻ đẹp” như con mồi, cho dù là nam hay nữ, vẻ đẹp của tính cách hay dung nhan, đều có thể khơi dậy hứng thú cho con người tàn bạo kia, hắn sẽ bố trí một trận cục, rồi từng bước từng bước nhìn con mồi đi vào cục, nhìn con mồi rơi vào tay hắn, mặc cho hắn đùa bỡn, đó là trò chơi làm cho hắn không thấy mệt: “Trưởng phu của người, nhà chồng của người, năm đó chưa từng tin tưởng người, cũng không cảm kích những gì người đã trao ra vì bọn họ, bốn hoàng tử thay người phá đi những gương mặt giả dối kia, người nên cảm tạ ta mới đúng.”

“Có lẽ, nhưng càng làm ta hận hơn là, Tam hoàng tử không từ thủ đoạn nào có được Yên Nương, kết quả, ngay cả được chính tay người giải quyết cũng không được, có lẽ từ lúc mới bắt đầu, người đã không đặt Yên Nương vào mắt.”

“Sao hôm nay Yên Nương suy nghĩ nhiều như thế?” Chu Dục chỉ cười vô lại, phủ lên gương mặt xinh đẹp của nàng nói. “Thấy đôi tỷ muội này rơi vào tay người, khó tránh khỏi muốn hỏi ông trời có mắt hay không.” Bộ dạng Yên Nương như muốn nhắc nhở hắn, ác lai ác báo “Trời xanh có mắt sao?” Chu Dục ăm ỉm cười. “Vậy bốn hoàng tử thật mong đợi, xem người có thể quyến rũ bốn hoàng tử có thể xuất hiện hay không, làm cho bốn hoàng tử không từ thủ đoạn để cướp lấy, cảm thấy người đó đến chết cũng là thuộc về bốn hoàng tử, người khác không xứng đáng hay không.”

Hắn cũng muốn biết, khi đó sẽ có cảm giác gì, cổ chấp với một người, cảm giác đó như thế nào đây? Hắn cứ nghĩ rằng hắn sẽ rất vui, nhưng hắn đoán sai rồi, bởi vì... trên đời này vĩnh viễn cũng không có người đó, có thể làm cho hắn sinh ra ý nghĩ này. Nữ nhân làm cho hắn có thể tự tay giải quyết, khi bị trúng một chưởng trí mạng của hắn, cứ nghĩ rằng tình cảm mạnh mẽ mà hắn không bao giờ từ bỏ, trong giây phút ấy, lại tan biến thành mây khói! Ngay cả một chút đau thương hắn cũng không có, hắn chỉ cảm thấy mọi chuyện đã kết thúc rồi, rốt cuộc, tình cảm đó của hắn là gì?

Con người cũng có thể vì tình yêu mà trao ra toàn bộ tính mạng sao, thật là buồn cười, thật là hoang đường. “Tạm biệt, hẹn gặp lại, mong rằng thần thiếp có thể đồng mộng với người... Hoàng tử...”

Khóe môi không ngừng chảy máu, đối với người kết thúc mình chỉ bằng một chưởng, nàng cười, dường như không màng đến tính mạng nữa, trước khi chết, vẫn dùng đôi mắt bị thương nhìn hắn, run rẩy xoa gương mặt lạnh lùng trước mắt: “Tam hoàng tử... Dục Nhi, người là người đáng thương...” Đôi bàn tay nhuốm máu xoa xoa gương mặt hắn. “Ta nguyện dùng cái chết này... Để cho ông trời thương người, có thể ột người tìm đến Dục Nhi của ta, giúp người... hiểu được... dạy người... cách trao con tim ra... hiểu thế nào là biểu đạt lòng mình... Tình thân và thật lòng... Dục Nhi đáng thương...”

Hắn là người đáng thương! Nhìn hai tỷ muội trước mắt, Chu Dục giương môi, có lẽ một chưởng của hắn không chỉ kết thúc một sinh mệnh, mà còn... bắt đầu cho những chuyện vui khác: “Ha ha ha... Nhân tính thật đáng ghê tởm, nhân sinh lại quá hoang đường, thật làm người ta mong đợi đến khi tấm màn này hạ xuống nha!”

Chu Dục gian trá nói, đưa mắt về hai tỷ muội nói, “Các người lên đây.”

Hai tỷ muội sững sờ đứng tại chỗ, dường như không ý thức được người trước mắt đang gọi các nàng: “Đi lên ra mắt Tam hoàng tử.”

Tam Hoàng phủ tổng quản Yên Bình Phi nói với các nàng. Hai tỷ muội sợ hãi đi lên phía trước, nhưng không dám đến quá gần: “Ngoan, lại đây một chút.”

Yên Nương đứng dậy từ trong ngực Chu Dục, đưa tay dắt các nàng lại: “Đúng là đôi tỷ muội song sinh vừa xinh đẹp, vừa đáng yêu nha!”

Nhìn thấy vẻ ngây thơ của chúng, đôi mắt mơ màng màng, Yên Nương cười với các nàng: “Bình Phi, đây là nha hoàn mà người bảo là hợp làm tỷ nữ cho ta sao?”

“Có thích hợp hay không cũng phải dựa vào quyết định của Tam hoàng tử.”

Chu Dục nghiêng người ngắm nhìn các nàng, chỉ thấy hai gương mặt trẻ thơ mở to mắt, sợ hãi nhìn hắn: “Cười cho bốn hoàng tử xem, để ta xem xem hai người có thích hợp không.” Gương mặt tuấn mỹ nở nụ cười rực rỡ, lại nói ra những lời tàn nhẫn đến đáng sợ. “Đã làm người thì phải có tác dụng của nó, nếu không thì còn có ý nghĩa gì? Dù sao thì phiền toái cũng chính là phiền toái, giữ lại cũng chỉ dư thừa.”

Dù không hoàn toàn hiểu được ý của hắn, nhưng cảm giác được sự đáng sợ từ đôi đồng tử trước mắt, làm các nàng sợ đến nổi thở cũng không dám thở mạnh một tiếng. Yên Nương ở bên cạnh mỉm cười, vỗ vỗ vai các nàng. “Nhìn các người xem, gương mặt hồng hào, da thịt trắng nõn, có ai bảo rằng các người rất xinh đẹp không?” Yên Nương dễ dàng nói, “Đây là chủ nhân tương lai của các người, gọi Tam hoàng tử đi, có chủ nhân rồi, tương lai các người sẽ có quần áo đẹp đẽ, ba bữa cơm cũng có thức ăn ngon.”

“Có... Có bánh bao nóng không?”

“Có... có nước nóng không?”

Hai tỷ muội nhỏ giọng hỏi, bởi vì vừa rồi Đại ca mang hai thứ này cho các nàng ăn, còn ăn rất ngon: “Bánh bao, nước nóng!”

Hai câu hỏi ngây thơ của các nàng làm cho Yên Nương nhin không được bật cười: “Ta nghĩ, Tam hoàng tử phủ không có hai món này.” Ba bữa cơm toàn là sơn hào hải vị, làm gì có những món ăn thô tục này chứ: “Không có!” Hai tỷ muội rõ ràng rất thất vọng.

“Hai tiểu nha đầu, tiếng nói hết như chim hoàng anh nha!” Chu Dục ngoắc ngoắc ngón trỏ, bắt đầu có hứng thú chơi đùa. “Gọi một tiếng Hoàng chủ nhân, bánh bao, canh nóng, đùi gà đều có đủ cho các người.”

Nghe thấy có đủ thức ăn, ánh mắt của hai tỷ muội sáng rõ lên, vui vẻ cười: “Hoàng... Hoàng chủ nhân.”

Hai tỷ muội biết điều gọi, thấy ánh mắt của người này không còn đáng sợ như ban nãy, cùng nhau chạy đến, tranh nhau nói: “Hoàng chủ nhân, ta là Tiểu Ma (Tiểu Phiền).”

“Xem ra, sau này bốn hoàng tử sẽ có hai tiểu hoàng anh các người bên cạnh, nụ cười và giọng nói của các người làm cho bốn hoàng tử cảm thấy vui vẻ, sau này cứ gọi các người là Vô Ưu, Vô Sầu đi!”

3. Chương 02

CHƯƠNG 2

Bông tuyết rơi rải đầy trên đất, Hoàng thành uy nghi nằm giữa vòng sương màu xám, bộc lộ nên sự huy hoàng của nó.

Những lớp ngói vàng óng ánh của cung điện đã sớm bị tuyết kết đầy, những cây tùng, bách bị phủ lên một lớp sương tuyết mỏng, từng bông từng bông rũ xuống, thuận theo những cây trụ của đại điện rơi rớt xuống thềm đá, vệ sĩ đứng ở hai bên cửa, không sợ sương lạnh mà cầm chặt cây lao trong tay, hiên ngang mà đứng. Ở một hành lang bên trong lan can hoa trong Hoàng thành, tuyết đọng lại ở hai bên, chỉ có con đường đá ở giữa là đi được, một cung nữ cầm một hộp gỗ nhìn thấy bóng lưng đi trước mình mà vui vẻ gọi lại, bởi vì đây là bóng dáng đã lâu không gặp trong cung: “Tứ thiếu, đã lâu không thấy cậu, sao bữa tiệc nửa tháng trước không thấy cậu đâu hết thế?” Không phải nói cậu ấy có đến sao?

Trong tứ đại gia tộc, Tô tứ công tử, Tô Thiếu Sơ, đặt nhả khô hài, đối xử với phụ nữ luôn luôn ôn hòa nhã nhặn, thỉnh thoảng lại thay đổi sang nghiêm túc, thẳng thắn, dù là cung nữ trong cung hay khuê nữ hoàng thân quốc thích đều ngưỡng mộ vị công tử này, bữa tiệc trong cung không được gặp hắn, mọi người đều thấy thất vọng không thôi.

“Tứ thiếu?”

Người mặc áo choàng màu trắng phía trước từ từ quay đầu lại, ánh mắt cực kì lạnh lùng, không khỏi làm cho cung nữ đang gọi hắn ngẩn ra.

Người trước mắt dường như là từ băng tuyết kết thành vậy, cảm giác toát ra từ người đó thật lạnh lẽo, hoàn toàn không giống Tô Thiếu Sơ của ngày thường, luôn luôn nở nụ cười ấm áp lay động lòng người.

“Thiếu Sơ, đó là Đồng cung nữ bình thường hay chiếu cố đệ, đệ cũng thường gọi nàng Đồng tỷ tỷ, không phải bị bệnh mấy ngày thì quên hết mọi người đó chứ?” Tô lão đại đi bên cạnh Tô Thiếu Sơ – Tô Đông Lăng nói: “Đồng tỷ tỷ.” Cau mày nói nhỏ, ánh mắt lạnh lùng biến mất, lạnh nhạt nói, “Lúc trước bị bệnh, thân thể vừa mới phục hồi, thất lễ.”

Khí thế hiên ngang, gương mặt tuấn nhã, không có dấu hiệu bị bệnh nào, chỉ có lạnh nhạt và nghiêm nghị, ngay cả nụ cười của hoàn toàn khác hẳn với bình thường, là do tiết trời giá rét sao? Sao lại có thể khác xa như vậy? Rõ ràng là cùng một người mà?

“Là ta không biết Tứ thiếu bị bệnh vừa khỏi, là ta thất lễ mới đúng.” Nhất thời, Đồng cung nữ có chút nghẹn lời vì kinh ngạc: “Thiếu Sơ, chúng ta còn có việc, mau đi thôi!” Tô Đông Lăng nói, Tô Thiếu Sơ gật đầu nhẹ rồi xoay người đi tiếp, ý vị hài hước giữa hàng lông mày bình thường cũng biến mất không còn.

“Đồng cung nữ, Thiếu Sơ vừa mới bị bệnh, lại bận rộn nhiều việc nên mới biểu hiện khác thường như vậy, người đừng trách nó.” Tô Đông Lăng đứng bên cạnh Đồng cung nữ cười giải thích: “Tứ thiếu thật đáng thương, vừa mới gặp chuyện cách đây không lâu, bây giờ lại bị bệnh, khó trách sao lại thay đổi như thế.”

Nhớ tới hơn nửa tháng trước, Tô Thiếu Sơ vì tình nhân Vu Tử Yên là tên trộm Tử Phi Song Nguyệt mà tiêu tụy, nay lại bệnh thành như vậy, làm cung nữ cảm thấy đau lòng không thôi.

“Đồng cung nữ hình như đang đến chỗ của công chúa?” Nghe nói gần đây nàng đã được điều đến hầu công chúa: “Vâng! Ta đang lấy thuốc qua chỗ công chúa, ngự y đã dặn là phải sắc thuốc uống hằng ngày, như vậy mới có thể giúp cho bệnh tình của công chúa tốt lên.”

“Ta cũng đang muốn thăm bạn cũ đang làm hộ vệ ở đó, không bằng đi chung đi!”

“Tô đại công tử không phải vừa mới thăm công chúa sao?” Thấy bọn họ đứng bên ngoài cửa cung, cứ ngỡ là bọn họ vừa mới vào bái kiến xong. Tô Đông Lăng phát tay cười. “Đúng là Thiếu Sơ vừa bái kiến công chúa xong, còn ta mới vừa từ chỗ Thái Tử đến, đang định đến thăm người bạn lâu năm trong giang hồ.”

“Chính là vị võ vệ mới vào cung đến để bảo vệ công chúa, giang hồ danh đao Phó Diêu Phong.”

Hộ vệ tùy thân của công chúa vốn là một người trong giang hồ, ban đầu khi Hoàng thái tử tiến cử hẳn, Hoàng thượng có phản đối, sợ là người giang hồ phức tạp sẽ làm ảnh hưởng đến sự an toàn của công chúa, nhưng Tam hoàng tử vốn phụ trách sự an nguy của công chúa cũng đồng ý nên Hoàng thượng mới gật đầu.

“Tô đại công tử và Phó vũ vệ là quen biết cũ sao?”

Nghe nói Hoàng thái tử có làm lần này đề nghị, xin giang hồ danh đao Phó Diêu Phong làm tùy thân hộ vệ, chính là gả cho Thái Tử vì trắc phi Tô gia thứ nữ sở nói: “Cùng hành tẩu giang hồ nên cũng có chút giao tình.”

Tứ đại gia tộc, một chân ở triều đình, một chân ở giang hồ, Tô gia làm sao là ngoại lệ được.

“Phó vũ vệ làm người thành thật trung hậu, lại còn có công giết Tử Phi Song Nguyệt, Hoàng thượng tuy không đồng ý để người giang hồ bảo vệ công chúa nhưng bây giờ chẳng những thích hẳn mà còn trọng dụng hẳn vào những nghi thức quan trọng của hoàng tộc, còn khen ngợi Thái tử và Tam hoàng tử biết nhìn người nữa!”

“Ồ! Đây đúng là tin tức tốt.” Có Phó Diêu Phong bảo vệ trưởng công chúa, bọn họ cũng có thể an tâm tiến hành chuyện kế tiếp: “Có điều Tam hoàng tử đồng ý để người giang hồ vào cung thật là có phần ngoài ý muốn.”

Hoàng cung có những quy định rất khắc nghiệt, Tam hoàng tử đã từng ra lệnh, không cho phép người giang hồ vào cung đảm nhiệm bất kì chức tước gì.

“Nghe nói gần đây Tam hoàng tử đang thuyết phục hoàng thượng cho phép Phó vũ vệ đảm nhiệm chức vị dạy kiếm pháp cho binh lính, xem ra Phó vũ vệ sẽ bận rộn rồi đây.”

“Có lẽ Phó Diêu Phong có võ công cao cường nên đã làm cho Tam hoàng tử thay đổi cách nghĩ.” Tô Đông Lăng cười nói, trong lòng hiểu rõ, Chu Dục làm như vậy mặt ngoài là báo đáp Thái Tử nhưng đồng thời, cũng khiến cho Phó Diêu Phong bận rộn, làm cho bọn họ thiếu một trợ thủ.

“Tô đại công tử, người cũng phải bảo trọng thân thể, gần đây tiết trời lạnh giá, không ít người bị bệnh đó. Gần đây cũng ít thấy Tam hoàng tử tiến cung nữa.”

Tam hoàng tử và Tô Thiếu Sơ trước nay vốn là hai người được hoan nghênh nhất tại các bữa tiệc, vậy mà hơn nửa tháng nay, hai người họ đều ít xuất hiện đi, làm mọi người thất vọng không thôi.

“Tam hoàng tử mấy ngày nay ít tiến cung?”

Đồng cung nữ gật đầu: “Tam hoàng tử đã lâu không tiến cung rồi, Hoàng thượng, Hoàng hậu đều lo lắng phái ngự y đi, nhưng cũng không thấy tin tức gì, cuối cùng Hoàng thái tử phải đích thân đến Tam Hoàng phủ, Tam hoàng tử mới vào cung.”

“Nói vậy thì Tam hoàng tử không có chuyện gì rồi, mọi người cũng nên an tâm.” Tam hoàng tử quyền thế kiêu ngạo như vậy, một nửa cũng là do Hoàng thượng, Hoàng hậu quá sức yêu thương.

“Làm sao mà an tâm được, Hoàng hậu nương nương kéo lấy Tam hoàng tử, xem hắn như trẻ con vậy, mắng hắn không biết tự chăm sóc mình, nói hắn tiêu tuỵ, còn định gọi ngự y đến, bắt Tam hoàng tử phải ở lại trong cung để bà ấy chăm sóc, không cho hắn ra ngoài nữa.”

“Hoàng hậu nương nương là người hiền hòa nhân hậu, ta có thể tưởng tượng được.” Hoàng hậu luôn yêu thương vị hoàng tử không phải cốt nhục của mình này, luôn xem hắn như cậu bé chưa lớn lên mà che chở chiều chuộng.

“Cuối cùng Tam hoàng tử phải hứa sau này sẽ tiến cung thường xuyên, Hoàng hậu nương nương mới an tâm.”

Đồng cung nữ cười, nàng đã từng thấy, Tam hoàng tử trước giờ cái gì cũng có thể nắm trong tay, thế nhưng khi đứng trước tình yêu của Hoàng hậu thì luôn lộ ra vẻ mặt không thể làm gì được, phần lớn là cười khổ mà chấp nhận.

“Tam hoàng tử sau đó có đến bái kiến trưởng công chúa nhưng công chúa đã cáo bệnh, không tiếp kiến.”

“Ngay cả Tam hoàng tử cũng không tiếp kiến, xem ra trưởng công chúa là muốn thanh tâm dưỡng bệnh cho tốt.”

Đồng cung nữ cũng gật đầu, hoàn toàn không biết được hàm ý sau câu nói của Tô Đông Lăng và nét mặt suy nghĩ sâu xa của hắn: “Tô đại công tử cũng nên nhắc nhở Tứ thiếu một tí, nếu đã có người trong lòng rồi thì đừng nên... Quá thân thiết với Tam hoàng tử, dù thế nào cũng là đàn ông... Có những lời đồn khi truyền đi sẽ thật sự không hay, người ngoài không biết nhất định sẽ hiểu lầm Tứ thiếu.” Lão cung nữ bảo thủ nói: “Ý của Đồng cung nữ là?”

“Chuyện này...” Đồng cung nữ khó xử, muốn nói lại thôi: “Kính xin đồng cung nữ nói thẳng, ta đây làm huynh trưởng nhất định sẽ giúp đỡ đứa em đã quen phóng túng thành thói này.” Tô Đông Lăng lấy thái độ của huynh trưởng, lo lắng hỏi: “Thật ra chuyện này đã truyền khắp hoàng cung rồi, chỉ còn chưa đến tai Hoàng thượng, Hoàng hậu và Thái tử thôi. Nửa tháng trước, ở hậu hoa viên trên sườn núi, rất nhiều thái giám, cung nữ đi ngang qua đã tận mắt nhìn thấy, Tam hoàng tử ôm chặt Tứ thiếu và... hôn hắn!”

Trên đỉnh núi cao, một bóng dáng hiên ngang tiêu sái đứng từ trên cao quan sát xuống dưới, ngắm nghía để đồ đang chìm trong làn sương màu bạc.

Trong tiếng gió rét ào ào, áo choàng màu lam đậm tung bay, chiếc áo choàng bị gió tung phấp phới, nhưng gương mặt tuấn tú chỉ nhú nhẹ, môi nhấp nhô, dường như có chìm trong gió rét cũng không cảm thấy lạnh lẽo. Nhìn bông tuyết bay như đang múa ngoài trời, hắn nhú mày, nhớ lại những ngày đã trôi qua, trên núi Mi Tú ở Nam Nguyên, trời đông cũng giá rét, tuyết rơi lả tả thế này...

Ánh kiếm xé gió mà đi, từng chùm ánh sáng mạnh mẽ vọng thẳng xuống nền tuyết ba tấc, uy lực tựa như sét đánh hướng về phía rừng cây đằng trước, mặt đất vang lên âm thanh, những cây đại thụ dao động, thân cây kiên cố bắt đầu nứt ra.

“Ai da! Đây là luyện kiếm hay là phá rừng đấy hả?” Một tiếng than nhẹ truyền đến từ tiểu đình bên cạnh.

Nghe vậy, hắn nhìn về phía tiểu đình, mỗi khi hắn luyện kiếm, nàng nhất định sẽ ngồi bên, khi thì thưởng thức pha trà, uống rượu, có khi thậm chí còn diễn tuồng, khảy đàn, đợi hắn luyện kiếm cho xong, hắn cũng đã quen hai người làm bạn như thế.

Đó là một gương mặt giống hệt như hắn, nhưng khi bọn họ đứng bên cạnh nhau thì không khó để tìm ra sự khác biệt giữa bọn họ. Người đó thích cầm theo một cây quạt vẩy vẩy, luôn nở nụ cười tươi, vóc người so với hắn ưu nhã hơn, ngũ quan cũng tỉ mỉ, dịu dàng hơn, đôi mắt to sinh động mang đến một sự mê hoặc cho người khác. Người đó thích vui đùa, hài hước, thoải mái, hắn không thích nói chuyện nhưng mỗi khi người đó cất giọng, hắn sẽ dừng việc đang làm ngay, nhìn vào đôi mắt to thông minh đó.

Dù không biết người trong đình đang nói thật hay đùa nhưng chỉ cần nhìn đôi mắt cười kia thôi, sau đó hắn lại lấy cây kiếm ra, đẩy nội lực vào kiếm, cây kiếm chợt phát hồng, luồng khí toát ra từ kiếm cũng có màu hồng, như mưa rơi, như lửa cháy, nháy mắt làm cho sương tuyết như tan ra, để lộ bề mặt đất màu nâu đậm phía dưới.

Thấy thế, người trong đình lại càng cười tươi hơn, đặt cây quạt xuống, lấy chiếc khăn lụa ẩm áp chà lau hai tay, sau đó cầm lấy đàn Thất Huyền bước xuống bậc thang: “Em trai thân mến, có thể múa lại Săn Hồn kiếm vừa rồi lần nữa không?”

Hắn không đáp lại, ánh kiếm lần nữa phát sáng, kiếm khí cuộn cuộn như cuốn đi cả trời mây, thừa lúc bóng kiếm màu cầu vồng vẫn còn trên mặt đất, hắn múa nên một kinh thể kiếm pháp: “Múa một khúc, ra tao nhã, múa một khúc, đổ gió mây.”

Tiếng đàn vang lên, những sợi dây cung tạo ra một khúc luật, mang theo tiếng gió thét gào và tiếng nói dạt nhả cùng kết hợp với ánh kiếm giữa bông tuyết.

“Nâng kiếm lên cao, khiến cho sương rơi, làm tuyết đọng, hóa ngàn sương, xé gió phong, hóa thành mũi kiếm...”

Tiếng đàn tiếp tục mang theo âm luật vững vàng, nhẹ nhàng mà cuộn cuộn đổ tới, giống như làn gió trở về với vùng đất thân quen, bay qua cánh đồng tuyết, treu chọc rồi để lại một vết ấn lên đó.

“Ánh kiếm như triều cường, bóng kiếm tựa sấm sét, nhanh mà mạnh mẽ, sương bay tứ tung, đao được ngàn dặm, cầu vồng như được gọt giữa.”

Từng câu từng câu thơ vang lên theo nhịp đàn, vào khoảnh khắc đó, đàn, kiếm, người như đang hòa hợp cùng tuyết bay, tạo nên một khúc kiếm âm chi vận.

Khi kiếm đã dần có dấu hiệu kết thúc, tiếng đàn cũng theo đó mà vang lên những khúc hoa cuối cùng, người múa kiếm cũng trở về trạng thái ban đầu.

“Aiz! Kiếm thuật đạt đến đỉnh cao, người cũng ngốc luôn rồi.”

Hắn đã quá quen với những lời chế nhạo kiểu này, gương mặt không đổi sắc, chỉ ngồi xuống đối diện, nhận đến bình rượu ẩm áp uống hết. Buông kiếm, gương mặt trước mắt là thứ mà hai người cùng chung sở hữu, thể nhưng hai người lại có hai cá tính hoàn toàn khác nhau, phần lớn thời gian, hắn đều yên lặng nghe hoặc nhìn người khác, còn người này lại thích lấy quạt phe phẩy, cười nói không thôi.

Tô Thiếu Sơ tuần dật nhanh nhẹn, tuyệt đối là một vị công tử hào hoa phong nhã, khi không cười thì cực kì nghiêm túc, nhưng mở miệng là luôn lên giọng hài hước, lời lẽ hóm hỉnh nhưng sắc bén, quần áo trên người luôn giản dị, không có bất kì một món trang sức nào, làm bật lên khí chất thanh nhã của hắn. Chỉ là, “hắn” từ nhỏ đã cải làm nam trang, phải gọi là “nàng” mới đúng, cũng vì từ nhỏ đã bộc lộ bản chất phóng túng thoải mái nên mọi người xung quanh đều đã quen với một “hắn” thẳng thắn hơn người, thậm chí giang hồ danh đao Phó Diêu Phong cũng đã sớm không coi trọng chuyện giới tính khi ở chung.

“Kiếm thuật của người ngày càng tiến bộ, ngay cả Minh tông Kiếm Sư cũng khen người có tư chất khó gặp, muốn Kiếm Sư khen người ta đã là rất khó rồi, sao lại không thấy người có tí vui vẻ nào thế?” Đối với người đệ đệ này, Tô Thiếu Sơ thật muốn dán một nụ cười lên mặt hắn, hắn là sống lâu trên núi quá nên nét mặt cũng sớm bị đồng hóa theo. “Ta yêu kiếm đạo, chỉ muốn mình ngày càng đột phá, không phải muốn được người khác ca ngợi.”

“Ừ ừ ừ, thôi quên đi, đệ đệ ta thích cao ngạo tự đại thế đấy, không để ý thế tục nói gì, lại còn đa tài, không chỉ có kiếm thuật tốt mà còn có khả năng phong thủy, đúng là độc đáo.” Tô Thiếu Sơ nói, “Nhưng mà ta cảm thấy, không có thế tục thì thật chẳng thú vị tí nào, cứ sống nhạt nhẽo như thế, dường như là thiếu ánh sáng mặt trời vậy, làm người mà phải yên lặng qua ngày thế này thật đáng tiếc.”

“Kiếm Sư cũng từng khen người có thiên phú, nhưng tâm lại không ở chỗ này, thật đáng tiếc.”

“Suốt ngày múa kiếm qua múa kiếm lại thì không hợp với ta, hôm nay có rượu ngày mai ngắm trăng vui thú hơn.” Lại rót thêm một chén kính hân: “Lần trước người chọn Tam Sói sơn trại, còn ước định mười ngày sau quyết chiến với lão Tam Khiếu Sói?”

Nhìn người nào đó đang dương dương tự đắc, nhàn nhã uống rượu, hắn hỏi: “À, ra là chuyện này...”

“Lão Tam Khiếu Sói nằm trong tam lão của Tam Sói sơn trại, loan đao rất kì lạ, không được khinh thường.”

Tô Thiếu Sơ cũng tán thành gật đầu, ân cần dặn dò: “Cho nên người phải cẩn thận.”

“Ta?” Thảng này hắn đã đi quyết đấu thay nàng năm trận rồi: “Yên tâm đi! Ta rất tin tưởng huynh đệ của mình mà.” Đương nhiên là vào những lúc thế này: “Lần này Tam Sói đã làm gì chọc giận người?”

“Tiếng tru của mấy con sói đó làm mấy đứa con nít khóc, ta không thích.” Lần này đám Tam Sói đó vừa bắt phụ nữ vừa bắt trẻ em, ngay cả mấy đứa nhóc mới sinh cũng không tha, “Người cũng biết ta không nỡ nhìn mấy đứa bé đáng yêu đó như vậy mà.” Tô Thiếu Sơ buồn rười rượi nói: “Gia tộc đưa chúng ta rời khỏi Trung Nguyên là để rời xa thị phi, chứ không phải đến đây để tạo thêm thị phi.” Mấy năm nay, các hang ổ, bang phái, không có cái nào là nàng không chọc vào.

“Ta cũng chưa từng quên niềm hi vọng tha thiết của Đại ca với ta, huynh ấy muốn ta vui vẻ mà trưởng thành, tự do tự tại làm chuyện mình muốn, vậy nên ta vẫn đang vui vẻ mà hoàn thành nguyện vọng của huynh ấy đây, ta đang thay trời hành đạo mà.”

“Đại ca nói câu đó có nghĩa là dù ở Trung Nguyên đang xảy ra chuyện gì, chúng ta vẫn phải vui vẻ mà sống, sao người lại hiểu sâu xa đến vậy?”

“Hàm ý đằng sau câu nói của đại ca, người phải suy nghĩ sâu xa một chút mới có thể lĩnh hội được tinh hoa.” Chỉ chỉ cây quạt vào hắn, ý nói hắn thật không thông minh: “Ta không quên thân phận của Tô gia trên giang hồ, phải nói đạo nghĩa, gặp chuyện bất bình thì rút dao tương trợ.” Tuấn dật dung nhan trở nên nghiêm túc, hắng giọng nói: “Lúc nào cũng không quên gia phong, khắc khắc không quên Nghĩa Hành, vì vậy, nếu con đường đó bình yên, ta nhất định sẽ khiến nó trở nên gập ghềnh, con người sống thì cũng nên mang trên mình vài vết sẹo, cuộc đời thì đừng mong có thể trải hoa hồng mà đi.”

“Con đường hoa hồng của người là tìm người nhận sẹo thay người, đâm nát vết sẹo đó, sau đó lại đẩy người đó ra ngoài phản kích thay người, vậy nên mấy cái “gập ghềnh” đó đâu là hề gì với người.” Mà người thường xuyên bị nàng giẫm lên, còn nhận sẹo thay nàng chẳng ai khác, chính là hắn.

“Cũng đúng, gập ghềnh cũng phải có trong có ngoài, người chỉ đối mặt với vấn đề bên ngoài thôi, còn bên trong thì ta nhận cả rồi.” Thay hắn rót thêm một chén rượu nữa, Tô Thiếu Sơ cười: “Hơn nữa, chẳng phải ta đang giúp người luyện kiếm pháp hay sao?”

Từ nhỏ đến lớn, chuyện chiếm hết tiện nghi của đôi song sinh, Tô Thiếu Sơ nàng làm không hề kém tí nào.

“Người không sợ một ngày nào đó sẽ gặp nguy hiểm sao?”

“Ồ! Có người ở đây, từ này đúng là xa lạ.” Lấy cán quạt gõ gõ trán, thật lâu sau cũng không biết đó là cảm giác gì: “Ta nghĩ, em trai thân mến à, tin chắc người sẽ không đồng ý với cách nghĩ này, nhưng cũng không để ta rơi vào nguy hiểm đâu nhỉ, sợ là ngoài mặt người nói thế thôi nhưng bên trong đã sớm động lòng rồi.”

Nhận ly rượu mà nàng đưa đến, hần hỏi: “Ước chiến với Tam Sói ở đâu?”

Tô Thiều Sơ phe phẩy quạt, cười rạng rỡ.

“Ha ha, có người ở đây, ta đúng là Tô gia quý tinh vô pháp vô thiên mà!”

Nhớ lại những gì đã qua, đôi mắt đang suy ngẫm lại càng âm u hơn, nhớ đến trưởng công chúa, những gì mà nàng nói đến...

“Sơ Nhi trúng âm lượng chuông của Đông Vực, phải đến thiên tuyến địa nhiệt để vận hành khí huyết trong cơ thể.” Tô Thiều Sơ đã mất tung tích hơn nửa tháng, làm trưởng công chúa lo lắng đến nỗi nước mắt xộc đầy hai mắt: “Con bé này, thân mang bệnh nên cần phải có Lan Xích Thạch để ức chế độc tính của nó, khi phát độc nhất định khổ lắm, chẳng biết bây giờ đang ở đâu nữa.”

“Lan Xích thạch ở trên người Chu Dục?”

Hần quanh năm ở tái ngoại, đối với vị Tam hoàng tử này có vài lần duyên phận lúc nhỏ, nhưng cái tên này ở Tô gia, vì Tô Thiều Sơ mà trở thành cấm kị.

“Chuỗi bông tai trên tai hần là Lan Xích thạch?” Ấn tượng nhất dường như chỉ có vật ấy Lan Xích thạch vốn ít gặp, hần chỉ biết thứ ấy có đặc tính kì lạ là không được cách khí quá lâu, vì vậy nhất định phải luôn mang trên người, lấy nhân khí để nuôi dưỡng nó.

Chu Tinh Bình gật đầu, sau đó ngăn ra. “Chẳng lẽ... Mật tích của Sơ Nhi có liên quan đến Dục Nhi?”

Có liên quan đến Chu Dục! Bị gia tộc cấp tốc gọi về Trung Nguyên, Lục gia Thiều phu nhân Nhan San San đã đem tất cả những thông tin thu thập được cho hần biết. “Theo như trạng huống hiện giờ, cộng thêm những gì Phong Xước Nhi nói, hôm đó nhìn thấy Thiều Sơ đối đầu với Phong Ngôn, có thể Thiều Sơ đã rơi vào tay Chu Dục, chỉ là không có chứng cứ, hơn nữa dùng hết quan hệ cũng không tìm ra được tung tích của Thiều Sơ trong Tam Hoàng phủ, nhưng hơn mười ngày nay, từ trong Tam Hoàng phủ truyền ra một tiếng đàn, đó là do Thiều Sơ bắn ra.”

Nhan San San chau mày nói: “Bên trong Tam Hoàng phủ nhất định có mật thất, nếu có thể nghe thấy tiếng đàn thì hần là không phải mật thất được phong bế dưới lòng đất, ta đoán mật thất sẽ không cách phòng chính của Chu Dục quá xa, thậm chí có thể ở ngay trong sân, bởi vì theo nguồn điều tra thì Chu Dục vẫn làm việc và nghỉ ngơi như thường, không có dừng lại quá nhiều ở một chỗ nào.”

“Có biết tiếng đàn đó phát ra ở đâu không?” Hần hỏi, Nhan San San nhíu mày, yên lặng nhìn hần: “Người cũng cảm thấy điểm này quan trọng sao.” Nàng lấy một bức thư ra. “Đây là những gì người cần.”

“Thiều Sơ âm khúc không phải ai cũng hiểu được, nàng rất thích tự mình sáng tác ra những khúc nhạc để tự mình tiêu khiển, không phải là ta hay người có thể hiểu được.”

Hần thở dài, đột nhiên cảm thấy thoải mái, Thiều Sơ đang ở trong mê cục mà vẫn có thể tấu âm khúc, cũng như tính cách của nàng vậy.

“Chu Dục có hứng thú với Thiều Sơ, tuy không gây bất lợi cho nàng, còn nghĩ cách giúp nàng trừ độc trong người, nhưng với tính cách của Chu Dục, nhất định sẽ không cho nàng tốt quá, thậm chí...” Nhan San San chợt thở dài. “Chu Dục là người như thế nào, chúng ta đều rõ ràng, huống chi Thiều Sơ vốn là nữ tử.”

4. Chương 03

CHƯƠNG 3

Nói thế nào đi nữa, thì thân phận thực của Thiều Sơ cũng là nữ!

Những lời này làm cho đôi mắt hần chìm xuống, mặt mày đen lại nắm chắc quyền. Mới ra đời đã bị ràng buộc chân tình cả đời. Tình cảm giữa hai song sinh với nhau khác hẳn tình cảm giữa anh em, dù thế nào

đi nữa, tâm linh của bọn họ tương thông cũng không thể thay đổi, trong lòng hẳn hiểu rõ, điều nên lo lắng, không phải là những điều này “Tâm tư của Thiếu Sơ không giống như những cô gái khác, cho dù có điều bất trắc, nàng... cũng sẽ không có chuyện gì.” Mở đôi mắt ra, sâu xa mà kiên định. “Những điều này không thể gây khốn nhiễu cho Thiếu Sơ đâu, trong lòng nàng chưa bao giờ xem đây là chuyện quan trọng, thể tục có là gì, với nàng cũng chỉ là một khúc nhạc, những điều này bất quá cũng nằm trong thể tục thôi, nàng vốn không câu nệ lời nói của người ngoài mà.”

“Nhưng người chưa từng nghĩ đến một khả năng khác sao?” Nhan San San chỉ ra trọng điểm nói: “Thiếu Sơ là một người thông minh, dù biết có độc trong người nhưng nàng lại càng hiểu rõ Chu Dục là loại người như thế nào, với năng lực của nàng, thoát thân không phải là chuyện khó, bao lâu nay, nàng đều thành công tránh khỏi Chu Dục, vì sao lần này có thể để cho Chu Dục thừa cơ lợi dụng, ta chính là lo lắng đến một chuyện khác.”

“Một chuyện khác?”

“Nàng đang lấy mình làm mồi nhử, muốn câu được tên dâm ma hoàng tử đó, vì vậy nên Thiếu Sơ không trốn tránh, quyết định ra tay, không chừa thủ đoạn nào.” San San không khỏi sầu lo nói: “Hi vọng đây chỉ là suy đoán, quyền thế và hoàn cảnh tạo nên một Chu Dục không có suy nghĩ như người bình thường, dùng cách đó, nguy hiểm đối với bản thân được nâng lên gấp bội.”

“Thiếu Sơ muốn làm gì, ta đều sẽ giúp nàng đạt thành.”

“Cho nên, nếu như suy đoán là thật, Thiếu Sơ nhất định có mục đích, mục đích này là gì thì phải xem người tâm linh tương thông với nàng là người, có nghĩ đến hay không.”

Mặt trời đã ngã về phía tây, nắng chiều chói lọi, nghiêng nghiêng tươi đẹp. Trông về phía xa, con sông không ngừng chảy về phía đông, cùng thác nước bên phải, tựa như đang đón ánh mặt trời rơi xuống, để độ giao hội dưới đỉnh núi màu tím “Chân tình anh em cả đời, cho dù cách xa bao nhiêu, tâm linh tương thông cũng chưa từng thay đổi.”

Hắn đứng dưới sương tuyết, đặt áo choàng xuống, xoát kiếm ra, lưỡi kiếm mang theo ánh sáng trầm lặng từ từ lộ ra “Nâng kiếm lên ột chút!”

Mũi kiếm tạo ra từng lớp cầu vồng trên không trung, nhìn như cô độc, trong nháy mắt lại hóa ra thành nhiều lớp, nhiều mũi kiếm, xem người đang múa kiếm là tâm điểm, không ngừng phóng ra, điểm một cái, rơi vào đất tuyết, bông tuyết tóe lên, uốn lượn bốn phía “Chọn tuyết động, hóa ngàn sương; xé rách gió, điều khiển nó trở thành một mũi kiếm khác.”

Bóng kiếm càng lúc càng mờ ảo, từ trăm hóa ngàn, không ngừng biến hóa, trong nháy mắt, ngọn lửa chói lọi toát ra từ mũi kiếm nhọn, thân kiếm xuyên qua từng lớp cầu vồng, đầu kiếm rung chuyển, bắn ra nội lực, hướng thẳng về phía vách đá tuyết đằng trước!

Lạnh lùng nhìn đầu kiếm đã trở về bình thường, gác tay cầm kiếm, đỉnh núi không ngừng đón sương tuyết lạnh giá mà gió đưa đến, đôi đồng tử động lại, dường như đang khóa cái gì đó. “Ở nơi giao nhau nguy hiểm nhất của hai dòng sông, hợp thành trung tâm, ở nơi đó, sẽ tụ họp nhiệt khí giao nhau giữa âm và dương, trời và đất, lạnh và nóng.”

Một tiếng hét lớn, một chân nhất câu, đột nhiên rơi mạnh xuống đất, một luồng khí vô hình bay qua. Từng bông tuyết tiếc nuối rơi xuống, một tiếng nổ lớn chấn động, mũi kiếm hoàn toàn biến mất phía trước, vách đá phủ đầy tuyết trong nháy mắt hoàn toàn bị nứt ra, sương tuyết kết băng trên đá cũng sụp đổ!

Mũi kiếm hướng thẳng về một cái hố lỗ, đây không phải là một vách đá trên núi, mà bị cây mây leo phủ đầy lên, sương tuyết tầng tầng lớp lớp xếp thành những lớp băng dày, lâu ngày lại bị nhầm tưởng là một cánh cửa ra vào giữa vách núi eo hẹp. Làn khói trắng xóa thoát ra từ phía cái hố lỗ, hắn đi vào bên trong, dây mây nóng bỏng chạm nhẹ vào mặt hắn, bước vào trong khoảng mười bước, tiếng suối chảy róc rách nhẹ vang lên, đập vào mắt là dòng suối đổ từ trên cao xuống, sau đó thuận thế chảy theo dòng. Một dòng suối tự nhiên nằm trong núi, bên cạnh nở đầy hoa thơm cỏ lạ, dường như tách biệt khỏi thế tục trần gian. Đôi mắt ngăm nhìn, một dòng suối lạnh cũng đổ xuống, song song với dòng suối ấm, nhưng vì lạnh giá mà đổ xuống rất thông thả, đến gần hạ lưu, nơi có giao điểm giữa hai dòng suối, chúng bỗng xoáy vào hai con

đường riêng được tách ra, thuận thể chảy xuống vách núi “Thiên tuyến địa nhiệt quả nhiên ở đế đô.” [Thiên tuyến địa nhiệt: nhiệt khí giao nhau giữa trời, đất và nước]

Đi vào bên trong, khoan thai ngồi xuống bên cạnh dòng suối ấm, lấy một chiếc lá đỏ từ trong lồng ngực ra, đặt lên mặt suối, nhìn chiếc lá trôi đi, đôi môi hần mấp máy theo “Người thật sự rơi vào tay Chu Dục... Hay là... Không vào hang hổ làm sao bắt được cọp con?”

Nhớ tới nụ cười lúc trước, từng lời từng lời sắc bén, từ nhỏ, mới vừa sinh ra đã gặp nhiều bệnh tật, nhưng sau khi thoát khỏi một kiếp ở hoàng cung, đến Nam Nguyên sinh sống, nàng như thoát khỏi trói buộc, lột xác trưởng thành “Mặc kệ Thiếu Sơ có dụng ý gì, đối với Chu Dục, nỗi sợ hãi khi bé vẫn còn đó, bây giờ đối mặt với người lúc trước đã nhấn tâm đả nàng vào chỗ chết, Thiếu Sơ thật sự không chút lo sợ sao?”

Nhớ tới bên trong hoàng cung, trong những bức tường màu đỏ dài ngoằng nghèo, Thiếu Sơ sáu, bảy tuổi thân ướt đầm, cả người run rẩy nắm lấy hần, gương mặt hoảng sợ cứng đờ, cái cổ mảnh khảnh bị bóp chặt tạo nên vết đỏ đậm, hần hơi nhếch môi. “Cho dù người ở đâu, ta cũng quyết tìm được, đứa con thứ sáu là người của Tô gia ta, không phải là người của Thiên gia, có ta ở đây, người vĩnh viễn cũng là quỷ tinh vô pháp vô thiên của Tô gia.”

*** **

Nhiệt khí bốc lên mù mịt, khói trắng lan tỏa khắp nơi, cho dù bên ngoài sương tuyết giá lên, kết băng tầng tầng lớp lớp, nhưng ở Mật Viên sâu trong Tam hoàng phủ, có một dòng suối ấm áp đầy nhiệt khí vẫn chảy, nên sương mù bay lất phất, tràn ngập khắp nơi. Mật Viên tựa vào một vách núi, dưới một dòng suối ấm áp, bình thường, dòng suối đổ xuống từ vách đá, nhưng lúc này, sương mù kết thành lớp sương mỏng trên vách, cho nên chỉ có dòng suối bên dưới mới tiếp cận được vách đá, làm cho lớp sương kết băng tan ra. Bông tuyết rơi lãnh đàng xuống, vừa rơi xuống dòng suối ấm áp bên dưới, trong nháy mắt đã bị nhiệt khí làm cho tan ra. Dòng suối không ngừng kéo dài ra, bạch đàn bên cạnh mở đường ra, thêm đá tinh xảo được làm bằng ngọc thạch, bước lên mười bước, đưa mắt nhìn, chính là ban công được chạm khắc từ tuyết bạch ngọc, nhìn ra chỗ khác, là một sườn núi cùng một thảm cỏ xanh biếc, dùng gió cây làm cảnh, hơi nước ấm áp lan tỏa xung quanh, làm nổi bật lên “Tuyết Ngọc ban công” này, tựa như tiên cảnh giữa trời mây. Ở đây, từ công viên đưa mắt nhìn có thể thấy được cả khe suối đổ xuống, đổ xuống kéo dài xuyên suốt vách đá dài ngàn trượng, hơi nước vương vãi khắp nơi, hòa hợp với dòng suối bên dưới, Mật Viên là nơi kết hợp giữa nhân tạo và tự nhiên, nên dù là xuân hạ thu đông, thì đông ấm hè mát, bốn mùa đều có cảnh thú khác nhau. Dưới tàng cây bạch đàn, trên một chiếc giường dưới dòng suối, một thân hình đung đưa nằm trên đó, đôi mắt đóng chặt dưỡng thần, thanh nhã tú dật, bình thường phải tỏ ra như danh môn Thiếu công tử, lúc này lại là mặc xiêm y thoải mái, nhưng vĩnh viễn cũng không thay đổi được vẻ thanh nhã kia. Hơi thở đến gần bên cạnh, nhìn thân hình tự nhiên dựa vào giường, ánh nắng mặt trời chói lóa, rơi xuống gương mặt thanh nhã, vài sợi tóc đen bay lất phất, giữa làn sương mù mịt mù thể này, thân thể tuyết dật đó tựa như là ảo ảnh thoáng qua. Chưa từng nghĩ đến, hần sẽ yên lặng mà nhìn một người thể này, tinh tế nhìn từng đường cong, lưu luyến từng nơi trên cơ thể này. Đó không phải là một dung nhan tuyệt thế, cũng không có tư thái xinh đẹp kiều mỹ, nhưng trong thần thái kia mang nét thoát tục, trên đời chưa có giai nhân nào mà Chu Dục hần chưa từng có qua, nhưng chỉ có người trên giường này, làm cho hần phải mê mẩn “Tam hoàng tử,” Đôi mắt vẫn nhắm lại, đôi môi mấp máy thốt lên, “Có thể đứng đứng bên cạnh ta như thế được không?”

“Thế nào? Thiếu Sơ yêu đệ không thích bị nhìn từ trên xuống dưới thế sao?”

Biết rõ giới tính của người trước mắt, nhưng hần vẫn thích đùa cợt gọi nàng là Thiếu Sơ yêu đệ “Không còn cách nào khác, từ nhỏ đã quen biết với hoàng tử, suýt nữa đã mất cái mạng nhỏ này nên ta ghét người khác dùng ánh mắt đó để nhìn ta.”

Chậm rãi mở mắt ra, đôi đồng tử trực tiếp chống lại đôi mắt đang ngăm nhìn mình “Chẳng lẽ ngươi sợ bốn hoàng tử sao?” Chu Dục vén khóe môi lên. “Không ngờ, cũng có chuyện có thể làm cho Thiếu Sơ yêu đệ sợ hãi.”

“Những chuyện dâm ma không thuộc về loài người đúng là làm cho người ta phải sợ.” Nàng nhún nhún vai “Yêu đệ đang ám chỉ bốn hoàng tử không phải là người sao?” Chu Dục ngồi xuống cạnh giường, ngón tay chạm vào mặt nàng, liếc nhìn tuấn nhan thanh nhã “Là người hay không phải người, Thiếu Sơ không học ma thuật, không thể biết dâm ma nào đang khoác vỏ bọc của con người lên, cho dù bên ngoài nhìn giống

người đi nữa, thì cũng nên giữ khoảng cách một chút thì tốt hơn.” Nghênh nhìn ánh mắt đáng sợ của hân, Tô Thiếu Sơ hóm hỉnh trả lời, nhưng bên trong lại đầy vẻ châm biếm: “Thiếu Sơ yêu đệ, cái miệng chỉ vui được nhất thời thôi nhưng sẽ làm người đau khổ dài dài đó.” Chu Dục xoa xoa hai má của nàng. “Khó khi thấy sắc mặt yêu đệ tốt như thế này.”

“Cũng nhờ mấy ngày qua, Tam hoàng tử người không “quan tâm” đến, dĩ nhiên phải đầy khí sắc rồi.” Ít thổ huyết, quả nhiên vẫn tốt hơn. Chất độc và thương thể trong người nàng đã tốt hơn bao nhiêu? Cũng phải xem xem vị Hoàng tử này có mất hứng hay không, nếu khỏi quá nhanh, lại đứng ngay vị Hoàng tử này nổi giận, làm cho nàng phải học máu thêm vài ngày nữa, cũng không có gì là kinh ngạc. Chu Dục chậm rãi giương môi. “Đối với yêu đệ người, bốn hoàng tử hiện giờ rất muốn, rất muốn xem thân thể phía sau xiêm y này.”

Tay của hân từ từ đi xuống, xuống đến cổ, tiện thể ách muội phủ lên mảnh da thịt hơi lộ ra dưới vạt áo, Tô Thiếu Sơ đẩy tay hân ra, yếu ớt nhếch môi lên. “Tam hoàng tử từng nói, thân thể lúc Thiếu Sơ bị thương nặng hôn mê, người... đã quá quen thuộc rồi.” Với tính cách thâm ma của người này, hân cũng là như thế “Thân thể lúc hôn mê thì làm gì cũng được, nhưng bốn hoàng tử lại muốn làm gì thì làm với thân thể đang tỉnh táo của người.”

Một bàn tay khác đột nhiên bắt lấy cằm của nàng, bắt buộc nàng ngửa đầu, mắt đối mắt, mũi đối mũi với hân, nhìn thẳng vào đôi đồng tử quen thuộc, Tô Thiếu Sơ theo thói quen, nhú mày cười nhạt: “Tam hoàng tử người từng hưởng dụng bao nhiêu thân thể, thân thể của Thiếu Sơ chẳng có gì khác với bọn họ cả.”

“Chỉ cần là của Tô Thiếu Sơ người, dù là thứ bình thường cũng trở nên không tầm thường.”

Xoa xoa cổ nàng, bàn tay từ từ thăm dò vào trong vạt áo, đụng phải áo ngực bên trong, vẻ mặt cười lộ lên... Sắc tâm nổi lên: “Bốn hoàng tử muốn nhìn thấy nét mặt trước giờ tỉnh táo của yêu đệ, bước vào tình dục sẽ có bộ dạng như thế nào.”

Người này, quân tử được vài ngày, bây giờ lại trở về bản tính trước kia sao?

“Tam hoàng tử, hy vọng người đừng quên chuyện đánh cược giữa người và Thiếu Sơ.” Tô Thiếu Sơ không đẩy hân ra, cũng không kháng cự, chỉ nhắc nhở nói “Trước khi người không gạt đầu thì bốn hoàng tử cường ép người là thua rồi, cũng nợ Tô Thiếu Sơ người một chuyện.”

“Nếu Tam hoàng tử định nhận thua, vậy thì thỉnh người thỏa mãn dâm uy xong thì thả Thiếu Sơ, đồng thời, người cũng đừng quên, thua Thiếu Sơ chính là nợ Thiếu Sơ một chuyện.”

Ban đầu chỉ định khống chế Tam hoàng tử này, nhưng xét tình hình bây giờ thì, đành phải tự đánh cược với bản thân mình, hạ một đao cắt đứt mọi chuyện “Đối với người mà nói, giao cả thân thể, cũng không bằng bốn hoàng tử nợ người một chuyện?”

“Cũng không thể toàn thân mà được, phải hy sinh một thứ gì đó, hoặc là...” Tô Thiếu Sơ vô lại nói: “Nếu Tam hoàng tử người bất chợt trở nên lương thiện, đồng ý bỏ qua cho Thiếu Sơ vô điều kiện, vậy Thiếu Sơ nhất định rất cảm kích người, ân tình này, kiếp này không thể hồi báo được, nếu có kiếp sau thì chúng ta cùng thương lượng.”

Sau khi thoát thân rồi, chín thành chín, nàng không hề nghĩ đến sẽ có bất kỳ gút mắt gì với người này, tốt nhất là ngay cả mặt cũng đừng gặp, như vậy thì có thể “kiếp này không thể hồi báo” rồi: “Nếu như hôm nay không phải là bốn hoàng tử, mà là một người khác, Thiếu Sơ yêu đệ cũng sẽ làm như vậy, lấy thân thể ra làm tiền đặt cược?” Chẳng biết tại sao, một cảm giác không vui dâng lên trong lòng Chu Dục: “Vấn đề này đúng là làm cho Thiếu Sơ thấy khó xử, dù sao ép được Thiếu Sơ đến tận đây, cũng chỉ có một mình Tam hoàng tử người!”

“Bốn hoàng tử yêu thương Thiếu Sơ yêu đệ như thế, làm sao nhẫn tâm làm những chuyện cưỡng bức người như thế?” Bàn tay dò vào trong vạt áo của nàng, bắt đầu đẩy áo ngoài ra, một bên vai hơi hơi lộ ra, da thịt trắng mịn, rõ ràng là của một cô nương. “Để cho yêu đệ cảm nhận được tâm ý của bốn hoàng tử ta, từ hôm nay trở đi, bốn hoàng tử sẽ tự mình cùng người tắm suối trị độc, hảo hảo che chở bảo vệ cho thân thể bị thương này của yêu đệ.”

Nếu muốn tẩy độc Âm Lượng chủng của Ma Hi trong người, mỗi ngày, Tô Thiếu Sơ nhất định phải ngồi

trong ngăm mình một canh giờ trong “Thiên tuyền địa nhiệt”. “Quả nhiên là làm người ta... rất muốn khóc, lần đầu tiên, Thiếu Sơ khó chấp nhận được lòng tốt của người ta như thế.” Cũng là lần đầu tiên, Tô Thiếu Sơ nở nụ cười khổ như thế “Bổn hoàng đang tò mò, nếu như hoàn toàn giữ lấy Thiếu Sơ người, cũng phải nhận hoàn toàn đánh cược này, không biết yêu đệ sẽ làm gì với bổn hoàng tử đây?”

Chu Dục cúi đầu, in dấu môi lên vai nàng, rõ ràng không có mùi thơm nhẹ nhàng như những cô gái khác, hần chỉ ngửi thấy được, mùi thơm cơ thể hoàn toàn khác lạ của nàng, so với hương thơm của hoa thơm cỏ lạ còn làm trái tim hần rối bời hơn, đang muốn hôn lên da thịt dưới cổ, một dòng máu đỏ tươi chảy xuống, làm hần ngẩn ra. “Tam hoàng tử, nếu người muốn tìm niềm vui từ một thi thể chết, có thể thử một lần.”

Tô Thiếu Sơ không chút thay đổi, cười nhẹ nhàng, duy chỉ có tơ máu màu đỏ tươi, không ngừng chảy xuống từ môi nàng.”

“Thiếu Sơ chỉ là trúng độc, không có nghĩa là tất cả võ công đều biến mất, muốn tự giải quyết mình không phải không được.”

Chu Dục nheo lại, đôi mắt trở nên sắc bén. “Lời đáp này của yêu đệ cũng nằm trong phỏng đoán của bổn hoàng tử thôi, nếu bổn hoàng tử nhận thua thì tiền đánh cược người bỏ ra cũng không ít đâu.” Hần cười lạnh, đã sớm hiểu rõ, cuộc đánh cược này chỉ là thủ đoạn để trì hoãn của nàng, con mồi đã tới tay, thì chơi một vài trò chơi hần cũng không ngại, “Không thể toàn thân mà lui, phải bỏ ra thứ gì đó, hình như chỉ là yêu đệ nói mà thôi?”

“Không biết Tam hoàng tử có dụng ý gì, nhưng Thiếu Sơ cực kỳ ghét những người không tuân thủ ước hẹn, Tam hoàng tử người lại vừa lúc có cá tính mà Thiếu Sơ cực kỳ ghét, rơi vào tay người, cũng chỉ là bất đắc dĩ, ta ghét những thứ giao ra vô ích, cùng lắm thì là một cuộc giao dịch thôi.”

Nàng ngồi dậy, mặc kệ áo bào đã rơi ra khỏi nửa bả vai kia, đôi mắt kiên định nhìn Chu Dục. “Tam hoàng tử, xin người nhớ kỹ, Thiếu Sơ chỉ cho những người ta muốn đụng vào ta, không thuộc người mà Thiếu Sơ nhận định, đụng ta, kết quả như thế nào thì đừng oán trách nha.”

Khí thế kinh người kia, làm cho Chu Dục ngưng ngẩn trong nháy mắt, lát sau lại bật cười to: “Có đôi khi, bổn hoàng tử thật nghi ngờ, Thiếu Sơ yêu đệ là gan lớn sáng suốt hơn người, hay là không hiểu rõ tình huống hiện giờ, rốt cuộc là tự tin ở đâu ra mà người dám cảnh cáo bổn hoàng tử đây?”

Chu Dục cảm thấy buồn cười thay cho lời của nàng: “Bổn hoàng tử phải nhắc nhở người, đừng đánh giá mình quá cao, tự vận là cử chỉ của những người ngu ngốc, không ngờ yêu đệ lại lựa chọn điều này, chỉ tiếc, người đã muốn chết, bổn hoàng tử cũng không ngăn cản, tìm niềm vui từ thi thể của người cũng là một niềm vui thú thôi.”

Từ trước đến giờ, đã có nhiều con mồi lấy cái chết ra đe dọa hần nhiều rồi, mạng của đối phương, sau khi được hần hưởng lạc rồi đều là do hần kết thúc, dù sao thì thích tìm đường chết, hần cũng không ngại thành toàn cho đối phương!

“Yêu đệ, sự tự quyết này vui đùa một hai lần thì thôi, đừng để bổn hoàng tử mất kiên nhẫn, bức mình bước vào con đường chết nha!” Aiz! Còn chưa chơi đủ thân thể và tính cách của Thiếu Sơ yêu đệ, duy trì niềm vui thú lâu một chút cũng chẳng sao!

“Đối với Tam hoàng tử, Thiếu Sơ tuyệt đối sẽ không bức mình vào con đường chết.” Nàng nhướn mày đáp lại. “Đó chỉ là nể tình người những ngày này “chiếu cố có thêm”, có ý tốt nhắc nhở thôi.”

“Thật khiến cho người ta muốn biết, yêu đệ đang suy nghĩ đến điều gì nha?” Hần xoa xoa đầu lông mày cau lại của nàng, không ngừng than thở. “Chỉ cần nhìn bổn hoàng tử, dù là mỉm cười, gương mặt người luôn luôn lạnh lẽo như thế, cứ như là... không thích bổn hoàng tử vậy?”

Hần có thể nhìn thấy được thần sắc trong con người của nàng, trừ chán ghét ra, dường như không còn gì tồn tại nữa!

“Với vô số hành vi của Tam hoàng tử người, chán ghét người, hình như đó là lựa chọn duy nhất.”

“Chẳng lẽ không có chuyện gì có thể thay đổi cảm giác của người với bổn hoàng tử sao?” Không biết bắt đầu từ khi nào, Chu Dục dần dần không thích nhìn thái độ khi nàng nhìn hần. “Thế nào, Tam hoàng tử

cũng để ý đến chuyện này sao?” Đối với bất kỳ chuyện gì, vị hoàng tử Thiên gia này trước giờ đều lỏng quyền, muốn làm gì thì làm, không cầu quá trình chỉ cầu kết quả. Chu Dục chỉ cười lạnh, phủ lên đôi môi mỏng kia, khi đôi môi này mở ra, luôn luôn có bản lĩnh trên chọc làm cho hắn nghiêng rằng, nhưng đồng thời, ý nghĩa chiếm lấy cũng mạnh mẽ dâng lên, hắn muốn mạnh mẽ hôn đôi môi đỏ mọng này, mạnh mẽ chiếm đoạt chủ nhân của đôi môi này!

Không tự chủ cúi đầu, đối phương nhú mày nhìn, Chu Dục đã bắt lấy cổ tay của nàng trước, dùng lực mạnh bắt lấy, làm nàng đau đến mức môi bật ra, đành phải tiếp nhận đôi môi của hắn. Ngay khi Chu Dục vừa chạm được vào cánh môi của nàng, bên ngoài đã truyền đến tiếng động lạ!

“Hai người các người đi ra!” Hắn liếc nhìn, ngẩng đầu lên quát khê: “Cũng tại người hết! Bị phát hiện rồi!”

“Là người dẫm lên chân ta trước.”

Người còn chưa xuất hiện, tiếng lẩm bẩm trách cứ nhau đã truyền ra trước, sau đó mới xuất hiện hai gương mặt thông minh diễm lệ, chần chờ nhìn chủ nhân rồi thông thả bước ra, hai người vừa cung kính, vừa làm nũng gọi Chu Dục một tiếng:

“Hoàng chủ tử.”

Đôi tỷ muội song sinh một hoàng y, một lục y, trừ màu quần áo khác nhau ra, những thứ khác đều giống nhau như đúc, hai người như hai con chim nhỏ, có chút sợ hãi đứng trước mặt Chu Dục.

5. Chương 04

CHƯƠNG 4

Nhìn hai nha hoàn xinh đẹp trước mặt, Chu Dục cao quý tuấn mỹ nhú hai hàng lông mày lại “Vô Ưu, Vô Sầu, ta đã nói với các người, trừ ba bữa cơm và lúc đưa thuốc ra, bình thường không được đến ‘Tuyệt Ngọc ban công’ này!”

“Chúng ta... Chúng ta... Là sợ Tô công tử ở một mình sẽ buồn bực thôi.”

“Chúng ta... Mang chim nhỏ đến cho Tô công buồn khỏi buồn.”

“Các người đúng là càng lúc càng tự tiện.”

Chu Dục trầm giọng làm cho hai nha đầu khấn trương, theo chủ nhân từ nhỏ đến lớn, hai người biết rõ lúc này hắn đang mất hứng “Hoàng chủ tử, ta, chúng ta coi như là đưa thuốc đến, bắt quá là sớm trước nửa canh giờ thôi.”

“Đúng, đúng vậy! Nửa canh giờ sau cũng uống thuốc mà.”

“Không ngờ khi chuyện tốt bị quấy rầy, Tam hoàng tử người lại giận chó đánh mèo lên hai tiểu cô nương này.” Ngừ khí của Tô Thiếu Sơ mang đầy châm biếm “Quyết định thăng chức bổn hoàng tử từ hôm nay người rồi sao?”

“Sói đội lột cừu mãi mãi cũng là sói, huống chi là ma quỷ đội lột người, có lẽ cả đời này cũng không biết người là thứ sinh vật gì!” Nàng liếc xéo hắn một cái, xé môi nói: “Tô công tử, người nhìn xem, đây là con chim nhỏ mà Vô Sầu thích nhất đó!”

“Mỗi đêm trước khi ngủ, nó đều hát cho ta nghe đó.”

Vô Ưu, Vô Sầu nhanh chóng cầm lồng chim lên đưa cho nàng xem nói, cho dù giới tính thật của Tô Thiếu Sơ là gì đi nữa, các nàng cũng đã quen gọi nàng là Tô công tử, bởi vì Tô Thiếu Sơ đối với bọn họ thủy chung đều là bộ dạng yêu cầu tựa như ca ca đối với muội muội vậy. Trong chiếc lồng tinh xảo, có một con chim nhỏ màu xanh, đuôi nhỏ vàng nhạt, tiếng hát sinh động dễ nghe “Thúy lam diệu (*)”. Tô Thiếu Sơ cười hỏi: “Là sủng vật của các người sao? Quả nhiên cũng giống như hai người vậy, cực kỳ đáng yêu.”

(*) Thúy lam điều: một con chim màu xanh, có giọng hót hay. Nhớ tới thời gian khi nàng vừa đến Trung Nguyên, lúc ấy đang chơi đùa cùng Lục gia Thiếu phu nhân Nhan San San, không cẩn thận làm cho con chim trong lồng bị bay đi, cuối cùng Nhan San San phải tính kế, bắt Lục Minh Triều dùng khinh công đi bắt về.

“Tên của bọn chúng là gì?”

Vô Ưu, Vô Sầu được nàng khen, vui vẻ đưa lồng chim lên trước cho nàng xem:

“Của ta là Tô Tô.”

“Của ta là Sơ Sơ.”

“Tô Tô, Sơ Sơ?” Nghe vậy, Tô Thiếu Sơ ngẩn ra, sau đó không khỏi liếc nhìn hai con thúy lam điều mà bật cười. Nụ cười này không hề có bất cứ giả tạo nào, không có bất kỳ nguy trang nào, ấm áp mà rực rỡ, làm cho tiếng lòng bên trong Chu Dục rục rịch, đồng thời, mặt mày trầm xuống. “Các người thích hai chú chim này lắm sao?” Có thể biết rõ phân lượng của mình trong lòng hai nha đầu này, ngay cả sủng vật yêu mến cũng đặt tên có liên quan đến nàng Vô Ưu dùng sức gật đầu. “Đây là phần thưởng năm ngoái chủ nhân ban cho chúng ta.”

“Hoàng chủ tử nói nếu chúng ta ngoan thì sẽ tặng nữa.” Vô Sầu một thân lục y cũng tranh nói “Là quà sinh nhật!” Vô Ưu lập tức sửa đúng lại: “Rõ ràng cũng có hai chúng ta ngoan thì tặng mà!”

“Quà sinh nhật?” Tô Thiếu Sơ hứng thú tà ác liếc nhìn Chu Dục. “Khó khi được Tam hoàng tử cao cao tại thượng nhớ kỹ sinh nhật của hai tiểu cô nương.”

Chu Dục chỉ cười lạnh nhạt, mâu đồng lạnh lùng: “Lúc ấy bốn hoàng tử cũng có nói, nếu không ngoan, không nghe lời, thì phải chịu giáo huấn!”

Đôi mắt thoáng qua vẻ sợ hãi, lồng chim trong tay Vô Ưu, Vô Sầu bị một lực mạnh đánh vào, lồng chim rơi mạnh xuống đất, hai con chim nhỏ hoảng sợ lập tức bay ra ngoài!

“Chu Dục!”

Vô Ưu, Vô Sầu chỉ thấy thân ảnh của Tô Thiếu Sơ như lướt đi, hai con chim nhỏ sợ hãi bay loạn xạ, hai người đồng thời ra tay một lúc, con chim hét lên một tiếng, trong nháy mắt, một con chim nhỏ rơi xuống đất, Vô Ưu, Vô Sầu đồng thời kinh la!

“Hoàng chủ tử!”

“Tô công tử!”

Các nàng sợ hãi nhìn tình huống trước mắt, Tô Thiếu Sơ một tay đặt lên gáy Chu Dục, tay kia bị Chu Dục cầm lấy, đồng thời, con chim còn lại cũng nằm ở tay kia của Chu Dục, đang liều mạng giãy dụa kêu to!

“Yêu đệ, với vết thương này, động tác của người hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của bốn hoàng tử.”

“Có lẽ đối với người như người thì, mọi bản năng đều phải kích phát ra.”

Tô Thiếu Sơ nghiêm túc nói, không còn nụ cười thông dong như bình thường, chỉ thấy được hai mắt chìm xuống Chu Dục cũng cười quỷ dị. “Là hai con chim này làm người dao động, hay là hai nha đầu kia bị tổn thương làm cho người dao động?”

“Tam hoàng tử, tâm tình hỉ nộ vô thường của người, làm cho ai cũng phải dao động, giết hai con chim, đã thương hai nha đầu, người muốn làm cái gì?”

“Nụ cười của người.”

“Cái gì?”

“Chỉ cần nụ cười thật lòng của người không dành cho bốn hoàng tử, ai làm cho người cười, thì bốn hoàng tử lập tức giết người đó.”

Chu Dục cắn môi, chuyển bàn tay trong tay mình đến gần môi, hôn vào lòng bàn tay của nàng, con người tà mị khóa chặt nàng lại, nụ cười làm cho người ta sợ hãi. “Ngắm lại xem, đã có bao nhiêu người chết vì

người? Cho dù là nam hay nữ, chỉ cần yêu đệ người tiếp tục làm ra hành động như vậy, thì càng làm cho bốn hoàng tử giết càng nhiều người thôi.”

Máu của con chim nhỏ vừa chết vẫn còn lại trên tay Chu Dục, lúc này lại nắm cổ tay của Tô Thiếu Sơ, máu tươi cũng nhuộm vào cổ tay nàng. “Máu trên tay bốn hoàng tử, cũng không thoát khỏi sự liên quan đến Tô Thiếu Sơ người.”

“Tam hoàng tử, ta phát hiện muốn hiểu người, rất khó, không hiểu người, càng khó!”

Tô Thiếu Sơ rút lại bàn tay đặt lên gáy hắn, lấy tình huống hiện giờ của nàng, ra tay cũng không giải quyết được gì, nhưng Chu Dục lại không chịu buông cổ tay của nàng ra!

“Ồ! Vậy yêu đệ là hiểu hay không hiểu?”

“Bất đắc dĩ thôi, đối với người, Thiếu Sơ chỉ hiểu ở một phương diện nào đó!” Nàng lạnh lùng nói: “Vô tâm vô tính, lấy đùa bốn lòng người làm thú vui, giẫm đạp lên sự thật lòng của người khác.”

“Tốt lắm!” Chu Dục nghe rồi cười!

“Hoàng chủ tử... đừng...” Vô Ưu, Vô Sầu đồng thời sợ hãi hô to, nhưng không kịp ngăn lại Chu Dục bóp chết con thúy lam điều vẫn còn sống trong tay!

Máu tươi lần nữa nhuộm đỏ tay hắn, buông tay ra, xác con chim rơi xuống chân, hai con chim ban nãy còn làm cho Tô Thiếu Sơ rợn rợn cười một tiếng, giờ toàn bộ đã chết trên mặt đất!

Thấy vậy, Chu Dục chỉ khoái trá cười, xoa hai má của nàng, nhìn máu đỏ nhiễm lên hai gò má tuần tú của nàng, hắn càng cười sung sướng hơn: “Yêu đệ, thật ra bây giờ cũng là lúc nên mất đi vẻ thông dong bình thường rồi.”

Tô Thiếu Sơ bất động, mâu đồng động lại, khóe môi cắn chặt, từng chữ từng chữ như nghiền ra nói: “Vô Ưu, Vô Sầu rất thích hai con thúy lam điều này, bởi vì, đó là do người tặng cho các nàng.”

“Thế thì sao?”

“Các nàng là con gái ruột của người.” Tô Thiếu Sơ hướng thẳng vào Chu Dục, con người âm trầm làm cho người ta khó biết được điều nàng đang suy nghĩ, kiên định mà tỉnh táo nói: “Là con gái ruột của người và Tống Mai Ngọc.”

“Cho nên?” Đối với nét mặt nghiêm trọng này của nàng, hắn chỉ thấy buồn cười, nhún nhún vai. “Ban đầu, bốn hoàng tử hoàn toàn không muốn giữ lại, ruột thịt hay không thì sao? Tuy là loạn luân sinh ra, nhưng cũng có kích thích mới mẻ nha, chỉ là giữ hay không giữ, phải xem bốn hoàng tử có cần hay không, đồ không cần, dù là ruột thịt cũng là dư thừa.”

Tô Thiếu Sơ mâu đồng một mảnh băng hàn, thản nhiên nói: “Ma quỷ không giống con người, đúng là lạnh lùng đến mức làm cho người ta phát sợ nha!”

“Có thể nhìn thấy nét mặt khó gặp này của yêu đệ, bốn hoàng tử sẽ xem nó như một câu ca ngợi.”

Chu Dục cười, ngón tay đầy máu xoa xoa môi nàng, nhìn đôi môi đỏ tươi, cái trán mang thần thái bất tuân nghiêm nghị kia, hắn không khỏi nheo mắt lại: “Yêu đệ, người nhuộm máu, đúng là cực kỳ mê người nha!”

Sau đó, hắn cúi đầu hôn lên môi nàng, Tô Thiếu Sơ mâu đồng lãnh liễm, không chút đáp lại với đôi môi kia, không nói gì mặc cho hắn hôn lấy: “Đừng quên, lát nữa bốn hoàng tử sẽ cùng làm bạn với yêu đệ, đi tắm suối trị độc, có thể tự nhiên nhìn thấy thân thể mê người của yêu đệ, quả là làm cho người ta mong đợi.” Lời nói mập mờ, hơi thở ấm áp như trên choker vành tai của nàng Tô Thiếu Sơ cười nhạt: “Thiếu Sơ làm sao dám làm Tam hoàng tử người thất vọng.”

“Những lời này, càng làm cho bốn hoàng tử mong chờ thời khắc đêm nay nha.”

Chu Dục lần nữa đi đến môi nàng, liếm hết máu đỏ nơi khóe môi nàng, sau đó cười to rời khỏi Tô Thiếu Sơ nhắm mắt, giống như đang cố gắng kiềm chế cơn sóng dữ trong lòng mình, giờ này khắc này, tâm trạng gì cũng không nên phát tác. Nàng đưa tay lau môi, nhìn thấy Vô Ưu, Vô Sầu ngồi chồm hổm trên mặt đất, nâng xác chim của mình lên: “Vô Ưu, Vô Sầu.”

Thấy vậy càng làm cho nội tâm của nàng áy náy, Chu Dục chỉ nhắm vào nàng, nhưng lại hại đến bọn họ, Tô Thiếu Sơ đang định mở miệng an ủi, không ngờ lại thấy các nàng cười to: “Đã chết, Tô Tô đã chết!”

“Sơ Sơ cũng đã chết!”

Kiểm tra xác con chim, sau khi xác định rồi, các nàng cùng nhau khanh khách bật cười, càng cười càng khoái trá: “Vô Ưu, Vô Sầu, đừng cười.” Tô Thiếu Sơ cau mày: “Nhưng Hoàng chủ tử đã giết Tô Tô nha!” Vô Ưu mở lòng bàn tay ra, xác con chim đầm máu, lạnh băng vẫn nằm trong tay nàng. “Thì ra không ngoạn, Tô Tô thật sự bị chủ nhân giết nha.”

“Không nghe lời cũng vậy nha, Sơ Sơ hoàn toàn bị bóp chết rồi!” Vô Sầu nhìn đồng máu trong tay, chỉ còn lại cái cánh màu xanh là còn nguyên vẹn.

Hai tỷ muội không ngừng nói, sau đó lại cười, bộ dạng ngây thơ xinh đẹp, nhưng tay lại chảy đầm đìa máu, thoát nhìn làm cho người ta sợ lạnh cả xương sống, Tô Thiếu Sơ chỉ cảm thấy xót xa, đi đến trước mặt các nàng: “Vô Ưu, Vô Sầu.” Nàng đẩy xác hai con chim trong tay các nàng đi, mặc kệ tay các nàng dính đầy máu tươi, dịu dàng hỏi: “Các người rất thích Tô Tô và Sơ Sơ sao?”

Hai nàng nháy mắt mấy cái, cười cười gật đầu: “Vậy tại sao lại cười? Nên đau lòng thay cho bọn chúng, khóc một trận xong thì đem chôn.”

“Không cười thì phải làm thế nào? Khóc ư?” Vô Ưu dùng sức lắc đầu. “Hoàng chủ tử nói, thanh âm của chúng ta dễ nghe, muốn ở cạnh hắn thì chỉ được cười, nếu không thì chúng ta cũng vô dụng.”

Vô Sầu cũng gật đầu. “Hoàng chủ tử nói, hắn ghét người khóc sụt sùi, đó là thứ đàn bà vô dụng, thanh âm dễ nghe của chúng ta chỉ dùng để cười, nếu không hắn cũng không cần chúng ta.”

“Chúng ta không có mẹ, Ngôn thúc thúc cũng đã mất, không thể không có Hoàng chủ tử.”

“Cho nên, Hoàng chủ tử muốn chúng ta cười, chúng ta sẽ không khóc.”

“Vô Ưu, Vô Sầu!” Một cảm giác khó chịu níu chặt lòng, Tô Thiếu Sơ dịu dàng nói: “Miễn là không khóc trước mặt Chu Dục, dựa vào lòng ta khóc là được rồi.”

Đồng tử của hai nàng rung lên, hốc mắt ửng đỏ, nước mắt bắt đầu xuất hiện, nhưng vẫn cố gắng nhịn, tiếp tục cười lớn: “Không được, nếu như khóc, người chúng ta dựa vào sẽ xảy ra chuyện, trước kia, dì Yên chết cũng là vì như vậy.” Nhớ tới dì Yên từng che chở chăm sóc các nàng, mắt của Vô Sầu ửng đỏ, nước mắt càng nhiều hơn, nhưng nghĩ đến nỗi sợ hãi lúc trước, các nàng không dám cho nước mắt chảy xuống: “Dì Yên? Lữ Yên Nương sao?” Lúc trước, từng có một cô gái rất xinh đẹp, đi theo bên cạnh Chu Dục nhiều năm Vô Ưu, Vô Sầu gật đầu “Lữ Yên Nương rất tốt với các người.”

Tô Thiếu Sơ còn nhớ, người này xuất thân là thế gia ở Nam Thành, là cô gái xinh đẹp nhất lúc bấy giờ, sau đó trượng phu nàng phạm tội, nàng tư thông với Tam hoàng tử Chu Dục để cho trượng phu nàng được tha bổng, cũng vì vậy mà nàng bị nhà chồng vứt bỏ, nhà mẹ đẻ xem nàng là thứ vô sỉ, sau đó thì lưu lạc ở bên cạnh Chu Dục, tìm kiếm những thiếu niên, thiếu nữ xinh đẹp làm niềm vui cho Chu Dục, “Dì Yên rất dịu dàng, rất thương chúng ta, có một buổi tối, nàng hỏi chúng ta có xem nàng như mẹ, muốn rời khỏi cùng nàng không.” Nghĩ đến Lữ Yên Nương, Vô Ưu không nhịn được, khóc nức nở: “Ta cùng Vô Ưu rất thích nàng, dì Yên chưa bao giờ nói không quan tâm chúng ta, chúng ta nghĩ, theo dì Yên còn có một mẹ thương chúng ta, ta và Vô Ưu vui vẻ khóc với nàng, kết quả...” Nhớ tới những điều này, Vô Sầu cũng khó chịu: “Sáng hôm sau, chúng ta liền nhìn thấy... thi thể của dì Yên nằm bên hồ trong hoa viên.”

“Hoàng chủ tử nói với chúng ta, không ngoạn, không nghe lời, sẽ có kết quả như vậy.”

“Vô Ưu, Vô Sầu.” Tô Thiếu Sơ ôm các nàng vào lòng. Hồi tưởng lại hình ảnh đó, sáng hôm sau, tỉnh lại thấy người các nàng yêu mến đã chết, người nguyện ý ôm các nàng vào lòng, dỗ dành các nàng đã mất, các nàng rất cuộc không chịu nổi, khóc thất thanh trong lòng Tô Thiếu Sơ: “Khi còn bé, chỉ có dì Yên và Yến tổng quản là quan tâm đến chúng ta.” Dì Yên sẽ dỗ dành các nàng, Yến tổng quản lại lấy đồ ăn đồ ngọt các nàng: “Phong Ngôn cũng rất tốt, nhưng hắn chỉ biết yên lặng đứng một bên, chờ đến khi chúng ta khóc xong thì thôi.” Cho nên bình thường, các nàng thích nhất là phá Phong Ngôn. “Sau khi dì Yên chết, Hoàng chủ tử nói nếu chúng ta chỉ biết khóc thì đừng ở lại Tam Hoàng phủ nữa.”

“Cho nên chúng ta không thể khóc, nếu không ngay cả Tam hoàng tử cũng không cần chúng ta!”

Tô Thiệu Sơ vỗ vỗ hai tý muội đang nghẹn ngào nức nở trong lòng: “Tô công tử, chúng ta sợ rằng nếu chúng ta còn khóc, thì chúng ta sẽ không gặp lại người nữa, chúng ta rất thích người.”

“Đúng vậy! Chúng ta không muốn rời khỏi bên cạnh Tam hoàng tử, cũng không muốn không gặp được người nữa.”

Vô Ưu, Vô Sầu khóc thút thít ôm lấy nàng, nét mặt lo sợ không thôi: “Các người sợ ta bị giết sao?” Tô Thiệu Sơ thở dài. “Yên tâm đi! Tạm thời sẽ không xảy ra trong lúc này đâu.” Món đồ chơi còn chưa chơi đủ, Chu Dục nhất định sẽ không giết. Hai tý muội lắc đầu: “Người không giống với dì Yên, địa vị trong lòng Hoàng chủ tử cũng không giống, chúng ta sợ Tô công tử quá tốt với chúng ta, người lại không tốt với Hoàng chủ tử, Hoàng chủ tử sẽ đuổi chúng ta đi, chúng ta muốn gặp cũng không được gặp người nữa.”

“Đúng vậy! Theo chủ nhân nhiều năm như vậy, chúng ta có thể nhìn thấy, Hoàng chủ tử thật sự đối xử với người không giống với mọi người.”

Hai nha đầu không hiểu chuyện tình cảm giữa nam và nữ, không biết làm cách nào để hình dung, chỉ đành cường điệu “không giống với mọi người” lên. “Ta hiểu, chuyện giữa các người và Tam hoàng tử, ta tự biết cách ứng phó.” Tô Thiệu Sơ cười xoa xoa đầu các nàng. “Ngoan, chúng ta cùng nhau chôn Tô Tô, Sơ Sơ trên tay các người, hai người đi rửa tay đi, tiện thể lấy quần áo cho ta thay.”

Lúc này hai người mới phát hiện, vết máu trên tay mình và trên người con chim dính khắp nơi lên quần áo của Tô Thiệu Sơ, vội vàng giặt mình buông tay, không dám ôm lấy nàng nữa Tô Thiệu Sơ vỗ vỗ các nàng, kéo tay áo xuống, tiếp lấy xác hai con chim trên tay các nàng. “Các người đã sớm biết Hoàng chủ tử là cha ruột của các người sao?” Vừa ôm hai con chim, nàng vừa hỏi. Ban nãy nàng nói chuyện với Chu Dục, hai nàng dường như không có chút kinh ngạc nào. Vô Ưu, Vô Sầu yên lặng không nói gì, cũng đồng nghĩa với cam chịu.

“Biết từ khi nào?”

Lại là một trận trầm lặng nho nhỏ, vẫn là Vô Ưu lên tiếng trả lời trước:

“Năm đầu tiên bước vào Tam hoàng phủ, là chính miệng Hoàng chủ tử nói.”

“Nhưng Hoàng chủ tử nói, chúng ta không được gọi hắn là cha, chỉ được gọi hắn là chủ nhân.” Vô Sầu lẩm bẩm chu môi, “Trừ phi chúng ta thật ngoan, thật nghe lời, như vậy sau này mới đồng ý cho chúng ta gọi hắn là cha.” Vì vậy, các nàng luôn cố gắng ngoan với Chu Dục.

Chu Dục rõ ràng là đang thưởng thức thái độ của hai đứa con loạn luân của mình, rõ ràng là đang vui vẻ xem kịch, Tô Thiệu Sơ hoàn toàn thất vọng “Vậy hắn có nói đến mẫu thân của các người không?”

“Hoàng chủ tử nói không cần.” Vô Ưu lắc đầu: “Bởi vì khi sinh ra đã không có, nên cũng không cần.”

Lời đáp ngây thơ, làm Tô Thiệu Sơ nghiêng rằng: “Khá lắm Chu Dục.”

“Tô công tử, người đừng nóng giận mà! Hoàng chủ tử rất quan tâm đến người, hắn thường nói người rất thích đeo mặt nạ với hắn, chẳng những giới tính không thật, lời nói giả, mà nụ cười càng giả.” Dù nàng và Vô Sầu hoàn toàn không thấy Tô công tử giả chỗ nào, nhưng Hoàng chủ tử vẫn thường nói như vậy: “Không chỉ vậy, Hoàng chủ tử nói nếu người cứ thích mang mặt nạ với hắn, thì hắn sẽ chơi đủ thân thể – thứ chân thật duy nhất của người.” Vô Sầu bổ sung nói. Dâm ma hoàng tử này, có gì trên người hắn không phải là giả chứ! Tô Thiệu Sơ trợn trắng mắt cười lạnh. “Hoàng chủ tử còn nói, người chỉ thật lòng với chúng ta, Tô công tử không thể đối xử với Tam hoàng tử như với chúng ta sao?”

“Đúng vậy! Tô công tử tốt với Hoàng chủ tử, Hoàng chủ tử sẽ tốt hơn với chúng ta, đây cũng là nguyên nhân mà chúng ta thường đến tìm Tô công tử chơi.”

Vô Ưu, Vô Sầu không ngừng cầu tình thay chủ tử nhà mình, từ ngày đầu tiên gặp nhau, rét lạnh nơi đầu đường, Tô Thiệu Sơ lấy bánh bao nóng và nước trà đến cho các nàng, các nàng đã thích vị “Tô công tử” tiêu sái dật nhã này, bởi vì từ đầu đến cuối, Tô Thiệu Sơ đều dịu dàng ân cần đối với các nàng, chưa bao giờ thay đổi, luôn làm bạn cùng nàng, nghe các nàng hưng phấn huyền thuyên đủ mọi chuyện mà không nói gì. Nhưng Tô công tử lại không như thế với Hoàng chủ tử, chỉ cần có Hoàng chủ tử ở đó, trừ phi là ở nơi có

nhiều người, Tô công tử mới ở lại cùng các nàng, nếu chỉ có các nàng đi cùng Hoàng chủ tử, Tô công tử rất ít khi xuất hiện, vất vả lắm các nàng mới gặp được Tô công tử, nhưng Hoàng chủ tử lại không cho các nàng ở lại quá lâu, hại các nàng khi rảnh rỗi đều thừa dịp Hoàng chủ tử không có, len lén chạy đến. Hôm nay, các nàng chọc Hoàng chủ tử tức giận, sợ rằng Hoàng chủ tử sẽ không giữ các nàng bên cạnh, không cần các nàng nữa!

“Aiz! Nếu Chu Dục đáng yêu như hai người thì ta mới cười với hắn được chứ.” Chỉ tiếc, trong ấn tượng từ nhỏ đến lớn của nàng, Chu Dục chỉ có duyên cùng chữ “đáng sợ”, hoàn toàn cách biệt với “đáng yêu”. Hơn nữa, sau khi biết hắn đối xử với con gái mình như thế nào, đối với Chu Dục, trái tim nàng càng lạnh giá hơn. Với quyền thế và địa vị của Chu Dục, có con gái riêng loạn luân thì thế nào, nếu hắn muốn thì chuyện gì cũng có thể làm, còn sợ gì? Với tính cách và đời sống của hắn, cho dù có con gái riêng của chẳng làm nhiều người kinh ngạc. Trên thực tế, với những hành phi phóng đảng của hắn, đến nay chưa từng có đứa con riêng nào xuất hiện, làm cho dân gian bắt đầu đồn đãi về hắn, chất vấn năng lực của hắn. “Tô công tử, chúng ta chôn Tô Tô và Sơ Sơ dưới tàng cây bạch đàn đi.”

“Ta và Vô Ưu vừa may một chiếc áo mới cho người đó! Mặc bộ ấy đi.”

Vô Ưu, Vô Sầu phát tiết xong, tâm trạng cũng dần khá lên, kéo Tô Thiếu Sơ đến dưới tàng cây bạch đàn cạnh bờ suối. “Được, nghe các người hết.” Tô Thiếu Sơ cười một tiếng, đối với hai nha đầu này, nàng luôn không đành lòng làm trái lại. Năm đó, nhìn thấy Chu Dục cùng dì của mình, cũng là hầu gái Nam Nguyên Tống Mai Ngọc loạn luân, đồng thời còn biết tin tức Tống Mai Ngọc có thai mà còn bị đuổi giết!!!

Người nhà chỉ biết là nàng phá hư chuyện tốt của Chu Dục, không hề biết sự thật, chuyện này đến nay cũng chỉ chôn sâu dưới đáy lòng nàng, không có ai biết, Tống Mai Ngọc từng có thai. Nhìn Vô Sầu tiện tay lấy cây trúc bên cạnh, không ngừng đào đất dưới tàng cây bạch đàn, Vô Ưu lại chạy khắp nơi thu thập hoa, đặt lên mồ mả cho con chim yêu quý của các nàng. Không có ở bên cạnh Chu Dục, các nàng tựa như cô bé đồng lứa vậy, vừa đơn thuần vừa ngây thơ, chỉ tiếc, đi bên cạnh Chu Dục, ở phương diện nào đó, các nàng đã bị bóp méo, Tô Thiếu Sơ cũng không phải không biết bộ dạng lúc các nàng giết người như thế nào, cũng giống như xác hai con chim được các nàng nâng niu trên tay hiện giờ vậy, máu chảy đầm đìa!

“Tiếp tục cho các nàng ở lại bên cạnh Chu Dục sao?” Tô Thiếu Sơ chậm rãi mắt lại. “Ngọc phi nương nương, người muốn đánh cược bằng “tình thương của cha” sao?”

Âm thanh dịu dàng nhưng đầy ưu thương, gương mặt tuyệt mỹ trước mắt cứng ngắc, bất đắc dĩ nhìn hai đứa bé còn nằm trong tã lót... “Tô gia Tiểu công tử, nếu như ta mặt dày đòi lại ân cứu mạng một năm trước, người có đồng ý không?”

“Chỉ cần là điều nằm trong phạm vi của Thiếu Sơ.” Vừa mới tròn tám tuổi, Tô Thiếu Sơ không hiểu mình nên làm gì. “Ồ Nam Nguyên, Minh tông Kiểm Sư địa vị phi phàm, tỷ đệ các người là đệ tử duy nhất mà hắn nhận, tương lai dĩ nhiên có thành tựu hơn người, với hai đứa con gái này, ta không yên lòng về chúng.”

Tống Mai Ngọc lấy viên ngọc từ trong người ra, lau lau chùi chùi để nó phát ra luồng ánh sáng hồng của chính nó, sau đó đặt lên tay Tô Thiếu Sơ. “Viên hồng ngọc này giao cho người, nếu sau này người gặp được hắn, trong lúc nguy cấp có thể lấy nó ra.” Nàng buồn bã cười một tiếng. “Dù sao ta cũng sắp rời khỏi trần thế này rồi, được chính tay hắn giải quyết, coi như hiểu được hắn cũng từng dành tình cảm cho ta.”

“Phu nhân...” Biết nàng không muốn để cho nhiều người biết đến chuyện này, nhưng vì an toàn của nàng, nét mặt Thiếu Sơ do dự một lát, rồi kiên định nói: “Để Tô gia bảo vệ người đi!”

“Không, đừng làm cho nhiều người bị cuốn vào chuyện này, hắn quyền thế hơn người, càng nhiều người chống lại hắn, càng kích thích tính hiếu chiến của hắn mà thôi.” Thanh âm nghiêm trọng, ẩn chứa đầy xúc động, “Vì đánh cược ột chút tình thân còn sót lại trong hắn, cũng vì tương lai của con gái ta, hy vọng chúng có thể được phụ thân chăm sóc, ta dùng mười lăm năm này để đánh cược, nếu ta thua, hắn thật sự lãnh huyết vô tình như vậy, thì tự động sẽ có người đến dạy dỗ hắn thôi!”

“Phu nhân, người không sợ... Hắn ác động đến nỗi làm nên chuyện bất lợi với con gái của người sao?”

“Tạm thời thì không.”

Hắn thương yêu Lục gia tiểu Thiếu chủ Lục Minh Triều như thế mà, Tống Mai Ngọc yên lặng, ngửa mặt

nhìn mặt trăng trên trời cao, “Cái gì cũng có, thực tế là chẳng có gì cả, chân chính giao ra thì sẽ nhận được, hần không hiểu, cũng không tìm được thứ mình muốn, quyền thế địa vị hơn người, cũng chỉ là công cụ để hần phát tiết mà thôi.”

Lúc đó, Tô Thiếu Sơ chỉ thấy vẻ mặt nàng thật đau lòng, thật đau lòng, tuổi còn nhỏ, nàng không thể nào hiểu hết ý của Tống Mai Ngọc, chỉ biết ngày hôm sau đến gặp nàng, nàng đã bị một chưởng của Chu Dục đánh gục!

Nàng trốn đằng sau bụi cỏ, giật mình đến nỗi không bật thốt nên lời, nhìn ánh mắt phiếm lệ quang của Tống Mai Ngọc, mỉm cười trước mặt Chu Dục rồi biến mất, nàng chấn động, không hiểu tại sao!

Tại sao nàng ta có thể mỉm cười, mỉm cười với người đã ép chết nàng, đến chết nàng cũng dịu dàng nhân từ như vậy chứ?

“Người đáng hận tất có nơi đáng thương, Chu Dục, người ghét người dư thừa, nhưng ta ghét người vừa đáng hận vừa đáng thương, dù sao thì, người như vậy luôn có lý do để biện minh cho những hành vi của mình!”

Tô Thiếu Sơ mở mắt ra, giống như hạ một quyết định, khóe môi, đồng tử đều chớp chớp tỏ vẻ dứt khoát. “Người thích đùa cợt với trái tim của người ta lắm đúng không? Vậy để người thử nghiệm cảm giác, khi bị người khác đùa giỡn là như thế nào, coi như là để đáp lại người vậy!”

“Wow, lá cây này xinh đẹp thật đấy, lá đỏ lại có màu vàng.”

“Phiến lá màu đỏ mà cũng có thể tỏa vàng sao?”

Vô Ưu, Vô Sầu chôn xác chim xong, chạy đến bên bờ suối rửa tay, nhìn thấy chiếc lá đỏ trôi theo đến, vẫn còn lờ lờ tỏa sáng trên mặt nước, hai người la lên, tựa như tìm được một vật quý hiếm vậy. “Chỉ có một cái thôi này! Thoạt nhìn xinh đẹp lại không giống những chiếc lá khác, trong khí trời giá lạnh như vậy vẫn không héo rũ.” Nếu không phải thật sự nhìn thấy, phiến lá đẹp như vậy, kể cũng không ai tin được. “Ồ trên đỉnh trôi xuống à! Chẳng lẽ trên núi có loại lá xinh đẹp kỳ lạ này sao?” Vô Sầu nhìn lên vách đá cao ngàn trượng kia, lúc này, ánh nắng đã bớt chói, mặt trời cũng dịu đi. “Sao trước giờ đều không thấy nhỉ?”

Tô Thiếu Sơ nhìn chiếc lá kỳ lạ trong bàn tay, mâu đồng trong trẻo, nở nụ cười chói lọi. “Người đã đến rồi sao? Tuyết Sơ?”

6. Chương 05

CHƯƠNG 5

Một thân áo bào trắng thanh đạm, đứng dưới tàng cây bạch đàn, tùy ý gác tay lên vách đá, sương giá rét lạnh, nhưng nhanh chóng bị dòng suối ấm áp bên trên làm cho tan chảy. Ánh trăng treo trên đỉnh núi, rọi xuống mặt suối ấm áp bên dưới, trong vẻ lạnh nhạt có phần thanh thoát mềm mại, khi chỉ còn tiếng nước chảy róc rách trong màn đêm yên tĩnh, Tô Thiếu Sơ gác tay lên trán, nhìn về kỳ ảo bên trên, suy nghĩ lại trôi về nơi khác...

Tiếng thanh thoát nhẹ vang lên cạnh mặt hồ, hồ quang nước sắc, lẫn lẫn nhộn nhạo, thiếu niên ngồi cạnh bờ hồ thổi tiêu, nghe thấy tiếng bước chân đến gần, dù mở mắt ra, nhưng không hề ảnh hưởng đến tiếng tiêu của hắn, vẫn thổi đến khúc cuối cùng: “Thế nào, ta cũng sắp phải rời khỏi rồi, nét mặt người vẫn là hằm hằm vạ năm vậy à, tiểu đệ đáng yêu không tiễn ta vài lời vàng ngọc được sao?” Tô Thiếu Sơ cười khê, hỏi: “Năm đó, Trương công chúa vì trốn tránh tai kiếp mà phải chạy ra quan ngoại sống, cũng vì kỳ độc trong người, cần được vật ở Trung Nguyên để an dưỡng, mà Tô Thiếu Sơ thân làm đồ đệ, từ trước đến giờ đều xem Trương công chúa như mẫu thân thứ hai, dĩ nhiên phải đi cùng làm bạn.” Đặt cây sáo xuống, Tô Tuyết Sơ không có quay đầu lại, chỉ nhìn mặt hồ không ngừng rung động, lẫn lẫn gọn sóng: “Cẩn trọng, làm việc gì cũng nên suy nghĩ, đừng tiếp tục làm xằng làm bậy!”

“Wow!” Tô Thiếu Sơ thụ giáo gật đầu. “Quả nhiên là lời vàng ý ngọc, không còn câu khác sao?”

Tuyết Sơ tiếp tục cầm cây sáo lên, tiếng tiêu lần nữa vang lên: “Aiz! Muốn ép người nói một chút thôi, cũng phải có kiên nhẫn đến thế sao.” Tô Thiệu Sơ đứng bên cạnh hắn, khoanh tay ôm ngực, “Nhưng ta hiểu rất rõ, tiểu đệ của ta không bao giờ bày tỏ tình cảm nội tâm cả, tiểu đệ của ta cảm thấy không đành lòng nhìn ta rời khỏi nó, chỉ là xấu hổ không nói ra thôi.”

Hai mắt xinh đẹp liếc xéo hắn, hắn vẫn tỉnh táo nhắm mắt thổi sáo, âm thanh hài hòa, ban này còn nhẹ nhẹ, giờ đây như tan ra, hòa hợp cùng cảnh sông tươi đẹp này, mang theo tự do tự tại, tiếng tiêu như trôi lên những đám mây cao vút, rồi lại nhớ đến nơi trần thế, lại trở về du ngoạn khắp trời đất, thông dong tự tại. Biết hắn đang dùng tiếng tiêu nói với nàng, Tô Thiệu Sơ cười một tiếng: “Người cũng biết với cá tính của ta, cuộc sống tự do là cuộc sống phù hợp nhất mà.” Nàng dựa vào hắn. “Vậy còn người? Chẳng lẽ muốn ở Nam Nguyên đường lâu luôn sao?”

Tuổi còn trẻ mà cứ như lão cao nhân sắp thành tiên vậy, trầm mặc ít nói, không bị thứ gì dụ dỗ, hoàn toàn ngăn cách với tình yêu nhiệt tình, trừ những lúc thay nàng xuất chiến ra, hắn rất ít khi rời khỏi Mi Tú núi: “Tính cách của ta không thích hợp với Trung Nguyên, hướng chỉ ở Trung Nguyên, chúng ta không thể xuất hiện cùng nhau.”

Tuy là song sinh như nam nữ cách biệt, thân thể, tư thái cũng trưởng thành, không còn giống như lúc trước, trò chơi đổi vai cũng khó mà tiếp tục, những ngày vui vẻ tự tại đã được hạ dấu chấm hết, tương lai đang đợi bọn họ: “Được rồi! Nể tình tiểu đệ vì ta mà chịu ủy khuất, ta tặng cho người chiếc lá đỏ vàng trong Mi Tú núi.” Nàng hào phóng sáng khoái lấy ra: “Ba mươi năm mới có một chiếc lá đỏ vàng nở ra, người lấy đâu ra những sáu cái?” Nhận món quà quý giá đó, hắn hơi giật mình hỏi. Chiếc lá màu đỏ tủa vàng này chỉ nở ở hai gốc cây ở Nam Nguyên, một gốc cây ở nơi thanh tu của Minh Tông Kiếm Sư, nơi còn lại là Thánh địa Nam Nguyên, nhưng gốc cây đó nằm ở Lũng Câu trại. Chiếc lá màu đỏ tủa vàng này, thoát nhìn qua tựa như loại hồng ngọc được chạm khắc rất tinh xảo vậy, nó có thể giữ đến mười năm không khô, có thể giúp nội thương khôi phục một cách thần tốc, hai gốc cây duy nhất ở Nam Nguyên đều là nơi không dễ với tới. “Có ba lá là ta lấy sắc đẹp dụ dỗ Kiếm Sư đưa cho ta.” Nàng háng giọng, thần bí nói. Hai hàng lông mày của Tô Tuyết Sơ khép lại, trợn mắt nhìn nàng, khóe môi mấp máy như muốn nói gì đó, nhưng lời vẫn không ra khỏi miệng: “Thế nào? Người bội phục mị lực hơn người của ta đúng không?”

“Mấy hôm trước Kiếm Sư nói mất đồ, nghi ngờ là tên quỷ nào đó trộm, thì ra là Chỉ Kim Hồng Diệp và người.”

“Ai mà có thể trộm đồ của Kiếm Sư được, chỉ là lúc đó hắn có việc đi vắng, ta lại phá được cơ quan mật thiết của hắn, tiện thể lấy vài thứ đi làm kỷ niệm thôi.” Coi như là cho hắn biết, có khách đến mà không gặp đi: “Còn ba lá kia?”

“Thì năm người lúc trước người đi giao đấu thay ta đó, năm người được gọi là Tà Đông Ngũ Sát đó.”

Người xấu thường thích kết bè kết phái, lấy cái tên rất chi là tục tĩu, còn bọn họ thì nhận được cái tên vang dội như vậy chứ: “Bọn họ là người của Lũng Câu trại?”

“Tùng thôi, bây giờ không phải nữa.” Nàng cười không ngớt, không quên bổ sung một câu. “Sau khi bị người đánh bại, bị ta trộm mất Chỉ Kim Hồng Diệp, bọn họ đã tự nguyện rời trại rồi.” Ba mươi năm sau, Chỉ Kim Hồng Diệp trưởng thành lần nữa, không biết có người lại đến kiếm chuyện không. Lũng Câu trại có địa thế hiểm trở, sườn núi chông chênh tựa như bức tường sắp đổ vậy, không phải là người có võ công xuất sắc thì chỉ có thể đứng nhìn hoa nở mà không lấy được, vì vậy, tuy Tà Đông Ngũ Sát chiếm đất làm vua, nhưng thủy chung cũng không chiếm được Chỉ Kim Hồng Diệp. “Có đôi khi, người làm cho người ta cảm thấy không biết nên nói gì.”

“Không biết nên nói gì thì cứ chúc phúc cho ta, tiện thể tặng cho ta quà quý như vậy đi.” Tô Thiệu Sơ nhường mày liếc hắn. “Đưa bảo kiếm tùy thân của người cho ta đi.”

“Băng Oánh Hồng kiếm.” Đó là món quà mà ban đầu hắn bái phỏng được Kiếm Sư tặng cho, cho đến gần đây, hắn gặp được một kỳ tài đúc kiếm, cho nên lấy một cây kiếm khác làm tùy thân. “Băng Oánh Hồng kiếm nhẹ băng, đón gió không có trở ngại gì, đưa nó cho ta là thích hợp nhất.” Nàng trực tiếp nói với hắn, để bên cạnh hắn chỉ là vô dụng, không băng giúp cho nó hữu dụng. “Quan trọng nhất là, nó giống hệt như người, lạnh lùng băng giá, thực tế khi ra chiêu lại cuồng nộ nảy lửa, làm cho người ta sợ hãi nhưng không chống lại được.”

Tô Tuyết Sơ đứng dậy, tháo Bảo Ngọc đeo trên cổ từ nhỏ đến lớn xuống, đeo vào cổ nàng. “Người không thích đeo trang sức lên người, trừ nhẫn Quân Nhi Kim ra, miếng ngọc này coi như phá lệ đi!”

Không ngờ, người chị bao lâu này cùng làm bạn, từ nay về sau không được gắn bó với nhau nữa, nhưng dù sao bọn họ cũng phải trưởng thành, tất cả đều phải có tương lai riêng, Tô Tuyết Sơ vòng tay ôm lấy nàng. “Chỉ cần người muốn, lúc nào ta cũng có thể đi quyết đấu thay người, chỉ cần người cần, ta sẽ ở bên cạnh người.”

Tô Thiếu Sơ trong lòng hẳn không nói gì, Tuyết Sơ chưa từng ôm chặt nàng như thế, nhưng thời khắc lúc này sắp qua đi, Tô Thiếu Sơ cũng ôm hẳn, cười khẽ nói: “Em trai thân mến, người không nói lời nào thì thôi, mà đã nói rồi thì làm cho người ta không biết nói gì.”

Nàng nhắm mắt lại, nói: “Tiểu đệ, người biết không? Điều ta muốn làm nhất bây giờ là, rót một chén rượu, cùng ngồi dưới bầu trời đêm đầy tuyết này, ngắm trăng sáng soi trên trời, nhìn nét mặt trầm lắng của người, thời gian đã trôi qua, quả là một đoạn ký ức đẹp dễ nha.”

Tô Thiếu Sơ bước đến gần suối, cầm lấy viên ngọc duy nhất trên người, cởi nó ra, đầu ngón tay nàng đẩy nhiệt khí vào bên trong ngọc thạch, một làn khói màu hồng bốc lên, nàng rút một mảnh giấy ra, nhẹ nhàng đưa nó vào bên trong ngọc, sau đó đặt vào một ống trúc vừa đủ, đặt xuống suối cho nó trôi

“Nhân nhật viết vài chữ, đừng lo, xuôi dòng mà chảy, không hiểu là buồn hay lo.” Nhìn ống trúc thuận lợi trôi xa, nàng cảm khái nói. Xoay người đi đến “Tuyết Ngọc ban công”, bước chậm chậm lên thêm đá bằng ngọc thạch tinh xảo, nàng vừa đi, vừa cười khẽ: “Bỏ cũng được, không bỏ cũng được, bỏ thân thể của Tô Thiếu Sơ này, có thể được như ta mong muốn sao? Chao ôi!”

Đi tới trước tấm rèm lụa mỏng trắng tinh tươm, nàng cầm lấy bầu rượu, rót vào một ly rượu đầy: “Tự mình chuốc lấy những điều khó nói, trong lòng u sầu buồn bã đầy nghi ngờ, cùng nhau mời minh nguyệt cộng ẩm, nhưng cũng khó giải được nỗi buồn này.” Nàng uống cạn, thờ ơ liếm hết mùi rượu bên môi, “Ưu sầu uống rượu càng khổ hơn, nhưng không sánh được bằng một chén này, tất cả tư vị đều trôi vào lòng.”

Nàng lấy hai chiếc lá Chỉ Kim Hồng Diệp từ trong ngực ra, khẽ dùng sức, chiếc lá màu đỏ tỏa vàng thoáng chốc trở thành nhỏ vụn, rơi xuống cái ly nhỏ, Tô Thiếu Sơ lại rót rượu vào, hai màu hồng, vàng nhanh chóng hòa tan vào rượu: “Chỉ cần nghĩ đến quả ngọt khi khổ tận cam lai, dù có phải hy sinh bao nhiêu, ta cũng muốn nhắm nháp vị ngọt đó.”

Hiếm khi thấy nụ cười âm trầm xuất hiện trên gương mặt của Tô Thiếu Sơ, giống như đang do dự về một trận cá cược, nhưng thời khắc mấu chốt đã đến, mạnh mẽ ra tay, một chiêu trí mạng, từng bước từng bước chiến thắng. “Tuồng vui này, cũng nên bắt đầu kết thúc, tấm màn cũng phải bắt đầu hạ xuống rồi.”

Từ tay phải, lấy ra một chiếc nhẫn vàng được chạm khắc khá tinh xảo, xoay một vòng rồi rút một cây châm dài màu vàng ra, nàng châm thẳng vào huyệt, sau đó rút châm ra, neho con người lại: “Tam hoàng tử, ta càng mong đợi diễn biến của chuyện này hơn người nhiều, rốt cuộc là người thắng, hay là ta khiến cho người phải cam tâm tình nguyện nhận thua đây!”

*** **

Bên ngoài đế đô, ở một dòng suối nhỏ nơi ngoại thành, nước suối ở các nơi khác đều kết thành băng sương, chỉ có ở nơi này không có kết đông lại, bởi vì khí trời giá lạnh mà nước lại di chuyển chậm, một thân hình khô ngô ngồi xồm xuống, dùng tay dò thử dòng nước ấm: “Xem ra nhiệt khí sau khi chảy qua đế đô thì hợp thành một, chảy ra con suối này.” Tô gia lão đại Tô Đông Lăng nói với tiểu đệ bên cạnh nói. Dòng suối ấm áp giữa tiết trời lạnh giá này vẫn chậm chậm di chuyển. Tô Tuyết Sơ chỉ nhìn chăm chăm vào dòng nước, cho đến khi một cây trúc nhỏ thoáng chìm thoáng nổi trên mặt nước, vướng vào hòn đá, hấp dẫn lấy ánh mắt của hắn, hắn với tay lấy. “Là Thiếu Sơ truyền ra à?”

Mở ống trúc ra, là một viên ngọc, hiển nhiên làm cho Tuyết Sơ ngẩn ra: “Thiếu Sơ quả thật ở bên trong Tam Hoàng phủ.” Vừa thấy đây là viên ngọc mà Tô Thiếu Sơ thường mang trên mình, Tô Đông Lăng vừa an tâm, vừa lo lắng thốt lên nói Tô Tuyết Sơ mở viên ngọc trong tay ra, tờ giấy nhỏ nhỏ bên trong lộ ra, trên giấy chỉ ghi vắn vện sáu chữ: “Mười chín, Văn Phong, Tuyết Dạ.”

“Đi thôi! Tuyết Sơ, chuyện nên xử lý còn rất nhiều!” Tô Đông Lăng xoay người muốn bỏ đi, nhưng lại thấy tiểu đệ của mình vẫn đứng yên nơi đó. “Tuyết Sơ?”

“Đại ca có biết nàng đang muốn làm gì không?”

Đại ca lớn hơn bọn họ gần hai mươi tuổi, huynh trưởng như cha, bọn họ coi như có hai người cha Tô Đông Lăng trầm ổn nghiêm cẩn, vô cùng chăm sóc chiều cố cho đôi song sinh bọn họ, Tô Thiếu Sơ là đứa con thứ sáu, càng được hân thương yêu hơn “Ta chỉ biết một điều, người của Tô gia không phải là đồ chơi, cũng không phải lễ vật để dâng tặng, càng không phải đồ vật của triều đình, Thiếu Sơ muốn làm gì ta không rõ, nhưng chuyện duy nhất mà Tô gia có thể làm là, đứng đằng sau làm hậu thuẫn cho nàng, mặc kệ những chuyện khác.”

Nắm chặt viên ngọc trong lòng bàn tay, Tô Tuyết Sơ mâu đồng long lạnh. “Ta chỉ nghĩ đến đứa con thứ sáu của Tô gia!”

*** **

Đi vào “Tuyết Ngọc ban công”, gió phát sương mỏng manh, không gian tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng đàn du dương vang lên, làm cho công viên bí mật này trở nên bỗng bẽ bàng tựa như mộng. Chu Dục chậm chậm rãi bước xuống thềm đá, mắt của hắn không cách nào dời khỏi được thân ảnh dật nhã cạnh bên bờ suối. Tô Thiếu Sơ chỉ mặc xiêm y bên ngoài đơn giản, sợi tóc lòa xòa, đôi chân trần, thoải mái ngồi bên bờ suối, bầu rượu và ly rượu đặt lên tảng đá bên cạnh, ngón tay dài chăm chú bấm khúc từ đàn Minh Lan, uống rượu tự tiêu khiển. Khoác lên người một chiếc áo mỏng manh, hơi nước bám dính vào chiếc áo khoác, càng làm lộ ra thân thể trắng mịn xinh đẹp, không còn vẻ nam trang như bình thường, chỉ còn tư thái ngại ngùng của nữ nhân, vừa thoải mái, vừa yêu kiều. Thần thái yên tĩnh ngưng mắt nhìn, sợi tóc đen tung bay dưới ánh trăng kỳ ảo thanh lệ, một thân như ẩn như hiện, áo bào bên ngoài khoác lên thân thể lỏa lồ bên trong, càng mê người hơn, càng đến gần càng làm cho người ta say lòng “Một chén đàn, một khúc nhạc, không phát hiện được mặt trời đã rơi xuống. Ta ở giữa non nước, có thể nghe thấy tiếng khúc ca hải hòa.”

Tô Thiếu Sơ lướt ngón tay qua từng sợi dây đàn, sau đó rót thêm một ly rượu cho người vừa đến: “Trái ý lại không được như ý, nghĩ mãi cũng không biết, giá trị của người hữu tình.” Mang theo chút khiêu khích, nàng nói: “Đối với nhiều người mà nói, Tam hoàng tử người là người mà người ta muốn thương yêu hơn là làm tổn thương, nhiều người nói người bạc tình, vô tình, ai cũng hình dung người bằng một chữ tình, nhưng hết lần này đến lần khác, ta lại không thể liên tưởng người đứng bên cạnh chữ “tình” là như thế nào!”

“Người đang nói bốn hoàng tử không có nhân tính sao?” Hắn nhận lấy ly rượu trong tay nàng, nhìn hai vút ẩn ẩn hiện hiện, đôi chân trần thon dài, áo bào nửa mở, nửa thắt lại, tất cả, đều làm cho lòng người mơ màng. “Rất nhiều người hận người, cũng có nhiều người trao tình cảm của mình cho người, thật làm cho Thiếu Sơ tò mò, bọn họ thật có thể tìm được chữ tình trên người người sao?”

“Yêu người tức là tổn thương mình, Thiếu Sơ trước giờ sợ đau, tổn thương bên ngoài chỉ là bất đắc dĩ, nhưng đả thương trong lòng vĩnh viễn cũng không hồi phục được, điều này thật sự là khiêu chiến với Thiếu Sơ.” Chống lại tên quỷ hoàng tử này mới nửa tháng, thì đã “Vĩnh viễn chẳng biết lúc nào sẽ hồi phục vết thương”, xuống lần nữa đi, chôn xương ở Tuyết Ngọc ban công cũng không phải là mộng. “Chỉ cần là chuyện liên quan đến bốn hoàng tử, Thiếu Sơ yêu đệ vĩnh viễn đều từ chối quan tâm đến, phản ứng này thật làm cho người ta cảm thấy đau lòng nha.”

“Tam hoàng tử, người biết vì sao Thiếu Sơ không thích đeo trang sức hay không?” Nàng hỏi. Cho dù có bao nhiêu gấm vóc cao quý đi nữa, nàng vẫn thanh nhã một thân, không có bất kỳ trang sức nào, thậm chí chỉ là một viên thạch nho nhỏ cũng không có, từng có một đoạn thời gian, nàng sợ hãi với châu báu không thôi. “Chẳng lẽ có liên quan đến bốn hoàng tử?”

“Từ sau khi tránh được một kiếp ở hoàng cung, ta liền không thích những đồ trang sức chói lóa đó, bởi vì năm đó bị Tam hoàng tử người bóp cổ nhấn chìm xuống nước, những thứ trân quý này phát ra tia sáng, giống như đang đưa tiễn ta vậy!”

Nhìn về mặt đối phương chăm chú lắng nghe, nàng nhướn mày ngáp dài. “Tam hoàng tử từng tặng cho Thiếu Sơ món quà khó quên như vậy, thử hỏi Thiếu Sơ làm sao dám đến gần ‘Châu ngọc đầy người, Phú Quý hơn người’ người, dù sao cũng không ai muốn tự đưa mình vào chỗ chết.”

Sau đó, nàng rời khỏi Trung Nguyên, nhưng phải về nhà vào Tết Trung Thu, lúc ấy, nàng gặp lại Tống Mai Ngọc, lúc này, Tống Mai Ngọc vừa sinh hạ một đôi song sinh, đang trốn tránh sự đuổi giết của Chu Dục, cho đến ba ngày sau, nàng tận mắt nhìn thấy Tống Mai Ngọc chết thảm. Tô Thiệu Sơ đau lòng với những gì Tống Mai Ngọc đã trải qua, càng không muốn làm tổn thương đến danh dự của hầu gái Nam Nguyên, vì vậy, chuyện hầu gái có con với Chu Dục, và vận mệnh vô tình gặp được này, chính là bí mật mà nàng vĩnh viễn giấu kín trong lòng. Tam hoàng tử Chu Dục đối với nàng mà nói, chính là đại diện cho đáng sợ và thương vong, “Bốn hoàng tử từng mang đến đau khổ lớn như vậy cho người ư?”

Tô Thiệu Sơ nghe vậy, nhin không được cười ra tiếng, nàng đặt đàn tranh trên người xuống, nghênh nhìn hần. “Tam hoàng tử nói quá lời rồi, đau khổ chỉ là một cách hành hạ mà thôi.” Nàng đang nói cho hần biết, nàng không đặt hần vào lòng mình. Ánh mắt sắc lạnh lướt qua, Chu Dục nhíu mày, uống cạn rượu trong ly. “Nên Tam hoàng tử với Thiệu Sơ mà nói, là cơn ác mộng mà người ta rất muốn tránh, cơn ác mộng làm cho người ta ghét, Thiệu Sơ cũng đã nói, chán ghét Chu Dục người là lựa chọn duy nhất của ta.”

“Miệng của Thiệu Sơ yêu dệ vĩnh viễn cũng đều xảo quyết như vậy.” Chu Dục chậm rãi cười, lắc đầu nói: “Bốn hoàng tử đã cảnh cáo người, đừng quá tự cho mình là thông minh để rồi mất thăng bằng, không không chế được mình!”

Vẻ sắc lạnh bật ra, Chu Dục chế trụ cổ nàng, một tay đỡ nàng xuống dòng suối bên dưới. Bọt nước tóe lên, hành động bất ngờ làm cho cả người Tô Thiệu Sơ ngã xuống nước, ngón tay dài chế trụ cổ nàng, làm cho nàng không ngước đầu lên được. “Thiệu Sơ yêu dệ, mùi thơm của cơ thể người, người của người, đều có bản lĩnh làm cho bốn hoàng tử điên cuồng, vì sao người có thể làm cho bốn hoàng tử điên cuồng như thế này?”

Tiếng cười đáng sợ vang lên, ngón tay càng thêm buộc chặt, hần khoái trá nhìn bọt khí không ngừng sủi lên, gương mặt tức giận nhìn hần phía dưới nước. “Có còn nhớ bốn hoàng tử đã từng nói với người không? Không chặn được lưỡi của người, bốn hoàng tử sẽ ăn nó!”

Chu Dục cúi đầu xuống mặt nước, hôn thật chặt lên môi nàng, không cho nàng tách khỏi!

Nụ hôn này, mang theo cắn nuốt và chinh phục, che môi nàng lại, không cho có bất kỳ kẻ hở nào, hần muốn, hơi thở mà nàng có thể lấy được phải là từ người Chu Dục hần!

7. Chương 06

CHƯƠNG 6

Đau và khó chịu, ngã người xuống nước làm cho thân thể nàng khó mà nhúc nhích được, từ lưỡi truyền đến sự mạnh bạo của hần, cảm giác không hít thở được dần dần dâng lên, khi đôi mắt bắt đầu hoa đi, áp lực trên môi cũng rời khỏi, một lực mạnh kéo nàng ra khỏi mặt nước, không khí mới mẻ không ngừng tràn vào mũi nàng. Nàng thở gấp, khôn ngừng ho khan, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy cặp mắt lạnh lẽo kia, môi đối phương vung lên nụ cười tà: “Tư vị vừa trải qua cơn ác mộng như thế nào?” Chu Dục vuốt lấy gương mặt đầm đìa nước của nàng, nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống, tựa như cái hôn đáp xuống miệng nàng, mũi nàng, giống như đang hưởng thụ cảm xúc này. “Người cảm thấy, bốn hoàng tử có thể mang đến đau khổ hành hạ cho người không?”

“Ha ha... A...” Tô Thiệu Sơ không nhin được khẽ cười, tuy trong giọng vẫn còn ho nhưng vẫn không nhin được cười. “Người để ý địa vị của người trong lòng Thiệu Sơ như thế sao? Ha ha... Tam hoàng tử từ trước đến giờ tự do tự tại, chỉ nghĩ đến chuyện mà mình muốn, mình cần, lại quan tâm đến chuyện này... ha ha...”

Nàng cười đáp lại, nhìn thấy nét mặt của Chu Dục thay đổi nhưng không sao dừng lại được, “Người thật sự muốn bốn hoàng tử ăn hết cả miệng lưỡi của người sao?” Chu Dục bóp chặt gương mặt nàng, ánh mắt trở nên thâm trầm cảnh cáo. Những lời này thật sự làm cho Tô Thiệu Sơ ngưng cười, tựa như nghênh chiến, ngã đầu dán vào môi hần nói: “Người thật sự muốn ăn hết miệng lưỡi của Thiệu Sơ sao? Hay là người nghĩ rằng, mình sẽ không chiếm được nó?”

Tô Thiếu Sơ chủ động cắn môi dưới của hắn, lực cắn mạnh, làm cho hai hàng lông mày của Chu Dục nhăn lại, nhưng hắn không đẩy nàng ra!

Liếm máu trên đôi môi hắn, Tô Thiếu Sơ hài hước nói: “Không bằng để ta nuốt trọn miệng lưỡi của người đi? Tam hoàng tử tôn quý bất phạm.”

“Tô, Thiếu, Sơ” Chu Dục âm trầm kêu. Cái hôn kia thật sự như muốn nuốt trọn hắn, nhưng hắn vừa lúc phát hiện được đôi mắt người trước mắt lóe sáng, một chướng hướng thẳng vào hắn.

Khoảng cách chưa đến một cánh tay, Chu Dục theo phản xạ tránh ra, trong nháy mắt, Tô Thiếu Sơ mượn lực nhảy lên, cách hắn ra xa mấy bước, xoay người rơi xuống dòng nước suối bên dưới. “Người muốn đụng vào ta, nhưng có độc chiếm được hay không?” Tô Thiếu Sơ khoanh tay đứng trên mặt nước, ngạo nghễ nhìn hắn. “Sao người không thử học cách nhận thua đi, biết đâu lại đạt được mục đích thì sao?”

Thân hình đứng giữa dòng suối đầy nghiêm nghị, nhìn chằm chằm người bên bờ kia, nhưng mày cười với hắn: “Hoặc là, van cầu ta, thương hại Chu Dục người, ta sẽ cho người đụng vào ta.” Nàng hất hàm lên với hắn. “Tam hoàng tử cao cao tại thượng, cảm giác nằm phải tư vị phải hạ mình, cầu xin như thế nào, cũng là một trò chơi vui lắm, người có hứng thú hay không?”

Từ phía sau vách đá truyền đến tiếng chảy róc rách, khối nước bốc lên, quần áo ướt đầm dán chặt vào người, tựa như trong suốt, nói nàng trần truồng cũng không quá đáng, biết rõ đôi mắt sắc nhọn này đang đánh giá thân thể trần truồng dưới lớp áo mỏng manh, nhưng nàng vẫn bình tĩnh thản nhiên như cũ. Đôi mắt Chu Dục tóe lửa, nhìn chằm chằm vào người trong nước, cơ hồ là không dời mắt khỏi, giữa nhiệt khí sương mù lượn lờ này, thân thể thon dài nửa trần truồng kia càng thêm nổi bật, tựa như trong mộng, cảm giác vừa kỳ ảo, vừa không có thật. “Không có bất kỳ chuyện gì, bất kỳ tình huống gì, có thể làm rối loạn sự bình tĩnh của người sao?”

Từ khi chào đời đến nay, đây là lần đầu tiên hắn cảm giác được, hắn biết rất rõ mục tiêu của mình, nhưng lại cảm thấy thật khó khăn để khống chế nó, thậm chí, mỗi một tiếng nói, cử động của đối phương đều làm cho hắn vừa thưởng thức, vừa nghiêng rằng, nhưng chỉ cần nhìn thấy nàng, hắn lại khó mà dời đi ánh mắt. “Viên ngọc trên cổ người đâu rồi?” Viên ngọc ban nãy còn nằm trên cổ nàng, mà giờ đây đã biến mất. “Đưa đi mật báo rồi.” Nàng nửa thật nửa giả nói: “Để nội ứng ngoại hợp, giết Chu Dục người!”

“Thiếu Sơ yêu đệ từ trước đến giờ dịu dàng thanh nhã, chính là một người như thế sao?”

“Đối với người như Chu Dục người thì như vậy là nhân từ quá mức rồi.”

Chu Dục hí mắt lại, nói:

“Hành động tối nay của yêu đệ, là muốn khước từ thịnh tình bốn hoàng tử đi tắm trị độc cùng yêu đệ sao?”

“Thiếu Sơ làm sao dám làm người thất vọng, nhưng thật đáng tiếc...”

Nét mặt nàng tỏ vẻ áy náy, nhưng hành động lại đầy vẻ kiêu ngạo: “Ta thì muốn tiếp nhận thịnh tình của người, nhưng thân thể của ta lại kháng cự, bởi vì nó không ngừng nói cho ta biết, nó không muốn đến gần cơn ác mộng của ta.”

Nụ cười trầm trầm phát ra từ môi Chu Dục, vẻ dữ tợn bắn ra khỏi đôi mắt, trở nên lạnh lùng tàn nhẫn: “Bốn hoàng tử làm gì mà làm yêu đệ không nói thẳng ra khỏi miệng được đây?” Hắn nói rất nhẹ nhàng, nhưng nụ cười làm cho người khác phải rùng mình. Đối mặt với người đang bước gần đến, Tô Thiếu Sơ tụ khí vào trong tay, hai tay vận lực bắt đầu chuẩn bị, “Yêu đệ cố tình phá vỡ khoảng thời gian “hòa thuận vui vẻ, ở chung tốt đẹp này”, bốn hoàng tử có thể không thất vọng sao?”

“Nhưng “hòa thuận vui vẻ, ở chung tốt đẹp” thì cũng tĩnh lặng, thái bình quá nha! Coi như Thiếu Sơ nông cạn, không thể tiếp tục phụng bồi vậy...”

Đột nhiên, một luồng khí mạnh dâng lên, làm cho nước suối tiện đà cũng dâng lên, khí thế cuộn cuộn, tựa như ngày hôm ấy, nàng giả làm danh kỹ Vu Tử Yên, cùng nhau đánh một trận rung động với giang hồ danh đao Phó Diêu Phong ở Ngọc Quỳnh lâu vậy!

Đang định vung tay hướng lực về người trước mắt, Tô Thiếu Sơ chợt lộ ra vẻ mặt thống khổ, huyết khí dâng trào lên ngực, vừa cảm thấy kỳ lạ, máu tươi đã phun ra khỏi yết hầu, làm ộp nước phía dưới cũng nhiễm đỏ!

“Thiếu Sơ...”

Biến hóa trước mắt làm cho Chu Dục chấn động, đi vào trong suối, ôm lấy thân thể của nàng, thân thể trắng mịn ngời phịch trong khuỷu tay của hắn, đôi môi vẫn còn chảy máu đỏ tươi khẽ run rẩy, ý thức đã mê man. Sao lại có thể như thế? Độc trên người nàng đã được trị liệu gần hết rồi mới đúng! Chu Dục vội vã bắt mạch giúp nàng, ngạc nhiên phát hiện, một dòng khí huyết đang cuồng loạn xoay chuyển bên trong cơ thể nàng!

Chu Dục vuốt ve thân thể của nàng, ngón tay hắn vận khí, khẽ chạm vào ngực nàng đẩy khí vào, chỉ thấy dung nhan đang hôn mê, hai hàng lông mày nhíu lại, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống tóc mai, cho đến khi hắn thu tay lại, nàng vẫn còn hôn mê nằm trong lòng hắn, sắc mặt cứng ngắc không giống như lúc trước “Thiếu Sơ?” Chu Dục bắt mạch cho nàng lần nữa, xác định tiếng tim đập của nàng đã phần nào ổn định lại, mới an tâm gọi. Lấy tay sờ sờ trán nàng, tuy nằm trong suối nước nóng ấm áp nhưng lại lạnh như băng, một cảm giác khác thường nứu lòng hắn lại, hắn bắt giắc đưa tay lau mồ hôi trên trán nàng, nội thương làm cho nàng đau khổ, hay là suối nước nóng bốc hơi lên, trở thành mồ hôi lạnh của nàng?

Thấy nàng khó chịu, trái tim hắn cũng cảm thấy kỳ quái khác thường, một cảm giác không muốn làm cho nàng thống khổ thay nhau dâng lên, lại còn có cảm giác, rất muốn thay nàng chịu những đau đớn này: “Đây chính là đau lòng sao? Bỗng hoàng tử không nhớ nhìn thấy?” Nhìn nàng, Chu Dục tự tiểu phi tiểu, “Buồn cười, cảm giác này cũng sẽ xuất hiện trong ta sao?”

Lúc này, người trong khuỷu tay chậm rãi mở mắt ra, không có bất kỳ phản ứng gì, hắn nặng nề cúi người xuống, cường ngạnh mút vào môi nàng, mang theo một vài phần chinh phục, chặt đến mức không cho nàng né ra!

Huyết khí ban nãy đã ổn định trở lại, giờ dường như lại xông lên lần nữa, Tô Thiếu Sơ mơ màng không hiểu chuyện gì, cho đến khi bàn tay to giật y phục trên người nàng xuống, nhu nhu hai nhũ, một tiếng tát tai giòn vang vang lên!

“Hơi quá đáng rồi!” Tô Thiếu Sơ rút tay lại, hắng giọng nói Chu Dục lấy tay che má lại, đây là lần đầu tiên hắn bị tát như thế, cũng là lần đầu tiên nếm được cảm giác đau đớn. Hắn nhìn nàng, nét mặt đối phương lạnh lùng, môi mấp má, hai vai run rẩy, không biết là vì nội thương hay vì đối mặt với hắn. Kỳ lạ, Chu Dục không hề giận nàng đánh hắn, chỉ muốn ôm chặt nàng, lại hôn nàng, hắn muốn ngửi mùi thơm trên cơ thể nàng, muốn làm chủ mọi thứ của nàng: “Vô sỉ!” Khi hắn đến gần thêm, đưa tay muốn bắt lấy nàng, Tô Thiếu Sơ trở tay lại đánh vào gò má bên kia của hắn thêm một cái!

Cái tát này làm cho người hắn cứng lại, mơn trớn gương mặt nhìn nàng, dự vọng muốn ôm nàng lại càng mãnh liệt hơn, đến mức làm cho hô hấp của hắn cũng trở nên dồn dập, muốn chiếm lấy nàng, muốn cảm giác của nàng, như thau nước không ngừng xối lên đầu hắn, che mất lí trí của hắn!

Tô Thiếu Sơ xoay người, bước lên bờ, muốn rời khỏi người phía sau, bởi vì cặp mắt đăm đăm kia mang đầy khát vọng nhìn nàng, tựa như điên cuồng vậy, nhưng vừa bước lên bờ, lực đạo phía sau đã chiếm lấy nàng!

Nàng nằm úp sấp trên bờ, không cách nào nhúc nhích được, thậm chí khí lực để tránh cánh tay phía sau cũng không có, chỉ có thể khó chịu thở dốc: “Là người đẩy nội thương xuống?”

Nhìn tóc mai trên trán nàng thấm đầy mồ hôi lạnh, trong lòng hắn rất rõ ràng, đây không phải do hơi nước bốc lên tạo thành, mà là nội thương trong người tạo nên mồ hôi lạnh thống khổ: “Thế nào? Đau lòng sao?”

Nàng giật giật môi châm biếm, không muốn quay đầu lại, cũng không muốn nhìn thẳng, lúc này nàng đã hoàn toàn mất đi năng lực đánh trả lại, đành để mặc cho người phía sau ôm nàng càng lúc càng chặt, hoàn toàn dán chặt vào hắn: “Với nội công của ngươi thì đây hoàn toàn là điều không thể.” Điểm này, hắn không hiểu nổi. Chu Dục mút lấy mồ hôi trên má nàng, từ phía sau: “Không thể?” Tô Thiếu Sơ bật cười, dùng âm thanh suy yếu nói: “Tô gia suýt chút nữa đã không có đứa con thứ sáu, bởi vì từ khi mới ra đời, ta đã bị một trận bệnh nặng suýt cướp đi tính mạng, cho đến trước ba tuổi... thân thể của ta vẫn không tốt, cho dù sống qua ba tuổi cũng phải che giấu thân phận, nếu không, để cho triều đình biết sự tồn tại của đứa con thứ sáu này thì ngay cả việc kéo dài chữa bệnh cũng là phiền toái, người nói xem, thân thể như vậy có thể hay không?”

Chị em song sinh, tỷ tỷ vừa ra đời đã có thể chất kém đến nỗi suýt chết non, bệnh tật không ngừng kéo đến, thân thể gầy yếu đến kỳ lạ, chưa kịp đầy tháng đã vòng qua vòng lại quỷ môn quan mấy lần, không ai dám kết luận, đứa con thứ sáu này có thể sống sót hay không!

Sau đó, sự việc này cũng gây sự chú ý cho triều đình, khi triều đình phái quan viên đến thăm hỏi, Tô gia không thể làm gì khác hơn, đành ôm đứa bé thứ bảy ra bẩm với quan viên; đứa con thứ sáu của Tô gia là nam. Lấy tay đặt lên trán, xoa xoa thái dương khó chịu, âm thanh truyền ra có chút tự giễu: “Trong hai đứa bé song sinh, tỷ tỷ bị bệnh nặng, suýt nữa thì mất mạng, cuối cùng cũng sống qua ba tuổi, cứ tưởng như thế là kết thúc... Cuối cùng, suýt nữa còn bị tên quỷ hoàng tử đáng sợ đoạt mạng, song thân đành phải nhịn đau, đưa cốt nhục của mình ra khỏi Trung Nguyên, chỉ mong chúng ta có thể an toàn trưởng thành.”

Hai mắt lạnh lẽo, khóe môi mấp máy: “Tam hoàng tử, có thể hiểu rõ vấn đề này rồi chứ?”

Chu Dục chỉ lấy chuỗi hồng ngọc rên tai xuống, lấy răng cắn ra vài viên thạch, đưa đến khóe môi nàng: “Nuốt Lan Xích thạch vào, khí huyết của ngươi sẽ được ổn định lại.”

Tô Thiếu Sơ chỉ quay đầu: “Thiếu Sơ.” Hắn gọi: “Nếu như đây là thủ đoạn để người điều khiển nội thương trong người ta thì Thiếu Sơ xin nhận.”

“Với trí thông minh của ngươi, ngươi cũng hiểu rõ, cho dù là thủ đoạn ép người nuốt vào, cũng chỉ có tốt với ngươi, không hề có xấu.”

“Cảm ơn Tam hoàng tử, Lan Xích thạch lấy khí để tạo thành, Thiếu Sơ vô phúc, không dám nhận quý khí của Tam hoàng tử người.” Nói rõ hơn thì, nàng không muốn nhận bất kỳ vật gì từ người Chu Dục hẳn: “Ngươi...” Chu Dục chưa từng bị từ chối triệt để đến thế, không khỏi phiền não! “Thiếu Sơ yêu đệ thật sự không muốn đến gần bốn hoàng tử, quyết định kháng cự quyết liệt vậy sao?”

Nàng nằm trên bờ, không quay đầu lại, không trả lời, chỉ rũ mắt xuống, cánh môi mấp máy. Chu Dục lập tức nuốt Lan Xích thạch vào, cắn nát trong miệng, kéo nàng lại, cầm chặt cằm của nàng, ép nàng mở miệng, cưỡng ngạnh dùng môi mớm dứt cho nàng!

Đối với sự cưỡng ngạnh của hắn, Tô Thiếu Sơ không mở miệng, chỉ ngênh đón, môi của Chu Dục cùng ép buộc nàng nữa. Hai người dùng bốn cánh môi quấn vào nhau, khi Chu Dục khẽ ấn nhẹ thân thể của Tô Thiếu Sơ vào người mình, Tô Thiếu Sơ than nhẹ, sau đó đành trợn mắt tiếp nhận Lan Xích thạch từ miệng hắn. Cũng như đêm ấy, ở Điện Phong công viên, chỉ là lúc ấy, Chu Dục muốn Tô Thiếu Sơ uống rượu cùng hắn, còn lúc này, là nàng được hắn dứt Lan Xích thạch vào miệng, nhưng thủy chung nàng vẫn là bị động. Khi ngậm Lan Xích thạch cuối cùng chảy vào miệng nàng, Tô Thiếu Sơ đã muốn rời khỏi, nhưng lực đạo ở cằm lại càng mạnh hơn, cạy thế quấn vào đầu lưỡi của nàng, nàng không đẩy ra được, đành bất động để bị kiểm chế!

“Buông tay...”

Hắn hôn thắm thiết, hai tay bắt đầu vuốt ve thân thể của nàng, không thể tiến thoái được nữa, Tô Thiếu Sơ đành vận động chút nội công còn lại, muốn trong vòng một chương bức hắn lui, nàng nén đau vận khí.

“A!” Khi nàng bức Chu Dục buông tay, cũng là lúc máu tươi tràn ra khỏi họng!

“Trước khi Lan Xích thạch phát huy công lực thì đừng xúc động điều khiển nội lực nữa.” Thấy nàng lại hộc máu, Chu Dục muốn đưa tay, nhưng chợt dừng bước trước ánh mắt nhắc nhở của nàng, sợ nàng lại xúc động dùng nội lực mà chống đỡ nữa, hắn đành đứng yên bất động nói: “Một con người xem tính mạng người khác như đồ chơi, như kiến hôi, bây giờ lại đang nói cho ta biết, người đang lo lắng cho thân thể này sao?” Khóe môi không ngừng chảy máu, nàng nhoẻn miệng cười, “Mèo khóc chuột, trò chơi này không thích hợp với Chu Dục người.”

“Ta nhận thua, bốn hoàng tử nhận thua với Tô Thiếu Sơ người.” Chu Dục đột nhiên nói: “Ta sẽ không làm tổn thương ngươi nữa, ngươi cũng đừng cử động nữa, chỉ cần làm lành bị thương nặng hơn.”

Tô Thiếu Sơ bỗng nhiên ngừng đầu lên, con ngươi hơi giật mình, mang theo kinh hãi và phức tạp, nhưng sau đó lại bật tiếng cười to: “Chu Dục người nhận thua, thua Tô Thiếu Sơ ta!” Ngay cả cười cũng khó khăn, nàng lão đạo đứng dậy, nương theo bên bờ nhìn hắn, mâu đồng sắc bén, “Tại sao ngươi phải nhận thua? Là

quan tâm đến thương thế của ta, hay là... vì muốn có được ta, thân thể này có giá đến thế sao? Không tiếc dùng danh dự của Hoàng tử Thiên gia để nhận thua?”

Chu Dục không nói gì, chỉ đi đến phía nàng: “Aiz! Lời nói này thật tuyệt đẹp, nói lại lần nữa nghe thử xem thế nào? Người thắng hẳn cũng có tư cách yêu cầu người thua chuyện này chứ?” Nàng nhúu mày, tựa như đứa bé muốn chiếm hết mọi tiện nghi, đợi hẳn tuyên bố người thắng một lần nữa: “Bổn hoàng tử nhận thua, thua Tô Thiếu Sơ người, ta không chỉ muốn thân thể của người, mà càng muốn lòng của người hơn, muốn hết thầy từ người.”

“Chắc chắn, sao người lại tham lam như vậy?! Không chỉ thân thể mà còn muốn những thứ khác, nhưng cũng phải nghĩ lại xem, người “muốn”, chưa chắc ta đã nguyện ý “cho”.”

“Cho dù có nguyện ý hay không, bổn hoàng tử cũng đã nhận định Tô Thiếu Sơ người rồi, có thể làm cho bổn hoàng tử đau lòng không thôi, như vậy, nơi người chôn xương không phải là Tuyết Ngọc ban công, mà là trong ngực bổn hoàng tử.”

Đi tới trước mắt nàng, hai cánh tay giữ chặt lấy gương mặt nàng, đẩy nàng vào trong lòng ngực, hẳn cúi đầu xuống cạnh tai nàng, nhẹ nhàng nói như thì thầm: “Theo như trò chơi của người, bổn hoàng tử cũng nhận thua rồi, có phải nên kết thúc trận cá cược này hay không?”

“Nhớ kỹ, người đã thua, Tam hoàng tử, người thua Tô Thiếu Sơ ta; chỉ tiếc, ta chợt phát hiện...” Nàng cười, cười vô cùng ác ý. “Người nói đúng, Thiếu Sơ với trận cá cược này chỉ là dùng để trì hoãn, ta sẽ không cho người đụng vào ta, bởi vì Chu Dục người vĩnh viễn cũng là người ta chán ghét nhất!”

“Thiếu Sơ yêu đệ, lưỡng gạt bổn hoàng tử, hậu quả rất là đáng sợ.”

Âm thanh nhẹ nhàng, một tay xoa gò má nàng, đôi đồng tử của hắn lóe lên: “Tiếp nhận bổn hoàng tử, đối với người, đối với Tô gia, đều không phải là chuyện xấu.”

“Đây là uy hiếp.”

“Chỉ là nhắc nhở yêu đệ, nghịch ta, bổn hoàng tử có thể làm nên chuyện gì, tin chắc Thiếu Sơ yêu đệ là người rõ ràng nhất!”

“Sẽ có kết quả như Tống Mai Ngọc sao?” Gương mặt khiêu khích giương lên Bàn tay đặt lên cổ nàng chợt dừng lại, trong mắt dâng lên đầy vẻ tàn nhẫn lạnh lùng!

“Người nhất định muốn chọc giận bổn hoàng tử vậy sao? Vậy thì theo ý của người, dù sao yêu đệ muốn tìm đến cái chết, bổn hoàng tử cũng không ngăn cản!”

Chu Dục chợt cầm lấy cổ tay của nàng, mạnh mẽ bóp lấy, một lực đạo xung kích vào làm cho Tô Thiếu Sơ bật thốt không nên lời, thân thể nằm trong khuỷu tay hắn tựa như bị rút hết sinh khí, cả người mềm nhũn, không còn chút sức lực nào, ý thức mơ màng, hai mắt mê man: “Đây là người tự tìm khổ ăn, chẳng trách bổn hoàng tử!”

Chu Dục cởi chiếc áo khoác của nàng ra, thấy thân thể thật sự trần truồng trước mắt, hắn khàn giọng cười một tiếng, cúi đầu hôn lên hai vú, vuốt ve không chút kiêng kỵ: “Thích cảm giác như thế không, Thiếu Sơ yêu đệ?”

Đặt nàng tựa vào ngực mình, hắn xoa nắn hai đầu nhũ màu hồng từ phía sau, Tô Thiếu Sơ không giãy dụa, không nói gì, chỉ dùng cặp mắt ngênh đón nhìn hắn: “Yêu đệ thông minh, không kháng cự, người biết rõ, chỉ cần người dụng lực, cả người sẽ đau khổ tựa như ngàn cây kim châm vào.” Nụ hôn ấm áp rơi xuống hóm vai của nàng. “Yêu đệ, đừng tự tìm khổ nữa, nếu không, bổn hoàng tử thật sự sẽ ra tay đả thương người, như vậy chẳng phải uống phí cho Lan Xích thạch của ta rồi sao?”

Đôi mắt lạnh lẽo nhìn hắn, tiện dãi nhếch môi khinh bỉ: “Aiz! Yêu đệ bướng bỉnh, thật làm cho người ta muốn từ bỏ người như vậy, thái độ như vậy, thậm chí còn khiêu khích ham thích chinh phục của bổn hoàng tử.”

Khi bàn tay dò xuống nước, tìm kiếm nơi giữa hai chân nàng, Tô Thiếu Sơ nhắm chặt mắt: “Sao yêu đệ không mở mắt ra, bổn hoàng tử thích nhất là xem biểu tình bây giờ của người, tư thái yêu kiều bị kích thích dưới bộ dạng này, thật làm cho người ta mong đợi nha!” Chu Dục hài lòng nhìn nàng nằm trong khuỷu

tay, hơi thở dồn dập lên, tựa như đang rất cố gắng ẩn nhẫn điều gì đó. Hắn chậm rãi phủ lấy, không nhìn thấy được hành động dưới mặt nước, nhưng ngón tay thon dài kia đang phủ lên nơi kín đáo của người con gái, lúc thì nhào nặn, lúc thì khẽ vuốt, làm cho nơi âm nhu không có nơi nào ẩn nấp được. Tô Thiệu Sơ cắn môi, lúc nhú mào, lúc nhắm mắt lại, tiếng than nhẹ bật ra từng miệng nàng “A ...” Phía dưới bỗng trở nên mạnh mẽ, đài hoa bị vãn về trở nên rung động, nàng bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn vào hắn!

Chu Dục có thể thấy được, sâu trong đôi đồng tử kia, có một ngọn lửa lóe lên, lập lòe nhưng không bao giờ tắt, cánh hoa bên dưới đỏ ửng, làm lay động lòng người!

“Thiệu Sơ...” Chu Dục đột nhiên kêu tên nàng, hắn hôn lên hai mắt vừa nhắm lại của nàng, “Người luôn biết cách làm cho bốn hoàng tử không kiềm chế được chính mình, ánh mắt xinh đẹp, ta chỉ muốn nó hiện hữu với một mình Chu Dục, tuyệt không cho người khác nhìn thấy được.”

Dục vọng độc chiếm, độc chiếm trái tim của người khác chưa từng mãnh liệt như thế, hắn không cách nào tưởng tượng được, thần thái này của nàng bị người khác nhìn thấy sẽ như thế nào, vừa nghĩ thôi, hắn lại bị cuốn vào cuồng nộ điên cuồng!

“Vốn muốn ép người tuyệt cảnh, không biết người có chủ động vuốt ve cầu xin bốn hoàng tử hay không, bây giờ xem lại, phải là bốn hoàng tử bị người đẩy vào tuyệt cảnh mới đúng... Thiệu Sơ yêu đệ...”

Dục hỏa tham lam, lần đầu tiên hắn đè nén dục vọng đến đau đớn như thế nàng, đặt người trong khuỷu tay lên bờ, áp thân thể bên chực lên người nàng, Chu Dục quần lấy nàng mà hôn. Hắn một bên tự cởi quần áo ra, một bên dùng tay cầm vật nam tính lên, Tô Thiệu Sơ mở mắt ra, mắt đối mắt, mũi đối mũi với hắn!

Vật nam tính kia đã bắt đầu khát cầu rồi, nghĩ đến thứ kia sẽ bước vào cơ thể mình, nàng thống khổ khóa chặt hai hàng lông mày, mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra: “Không...” Nàng gần như là van xin, bật thốt lên nói. Thấy nét mặt nàng chuyển sang cứng ngắc, đầu lông mày thống khổ nhẹ run rẩy, cảm giác không đành lòng lại chiếm lấy Chu Dục, cảm giác này thật khó chịu, vừa kỳ quái, vừa xa lạ đập vào trái tim hắn, theo nỗi thống khổ của nàng mà xoắn chặt lại. Dục vọng dường như đã muốn bộc phát, hắn cắn răng, lần đầu tiên trong đời, Chu Dục luôn luôn phóng túng làm theo điều mình, mặc kệ sống chết của người khác, lại kiềm chế dục vọng của mình như thế này!

“Thôi, bây giờ bắt buộc người cũng không có ý nghĩa gì.” Hắn không muốn thừa nhận, trong thời khắc này lại bị chính vẻ yếu ớt của nàng đã động. “Chờ đến khi người mạnh khỏe lại, bốn hoàng tử nhất định sẽ hảo hảo ôm thân thể xinh đẹp này của người.”

Cuối cùng, hắn ôm lấy nàng, trở về dòng suối ban nãy, người trong ngực vô lực co quắp lại, nơi nữ tính kia mượn sức nước mà ma sát với vật nam tính của hắn, sợi tóc nàng lòa xòa trên cổ, dục vọng cuối cùng cũng được phát tiết phần nào trong giây phút ngắn ngủi này “Tại sao với Thiệu Sơ yêu đệ chỉ biết chống lại như người, bốn hoàng tử lại không có cách nào khống chế mình chứ?”

Ôm người trong ngực nửa mê nửa tỉnh, Chu Dục thật sự không chịu đựng nổi cảm giác xa lạ này đánh vào lòng, cảm thấy có chút phiền não: “Hay là, cứ coi người như món đồ chơi, dần dần hủy hoại đi cảm giác không đành lòng, à, Thiệu Sơ yêu đệ cảm thấy như thế nào?”

Nhưng có cảm giác như vậy với người, làm sao có cách để xem người như món đồ chơi đây?

Tô Thiệu Sơ nằm trong lòng hắn, rất muốn đáp lại từng câu từng chữ cho hắn nghe, nhưng giờ phút này, ngay cả mở mắt nàng cũng cảm thấy thật nặng nề. Hơn nữa, khi hắn nói những lời này, bàn tay cũng bắt đầu dụng khí đưa nhiệt khí vào trong cơ thể nàng, mượn Thiên Tuyền Địa Nhiệt giải trừ nội thương bên trong nàng: “Thiệu Sơ yêu đệ, sợ rằng cả đời này, ta đều bị người định đoạt rồi.”

Thân thể lần nữa bị ôm chặt, hắn như muốn cảm giác được toàn bộ thân thể nàng, dán chặt không chút kẽ hở, tựa như hai thân thể hợp nhất vào nhau. Trên trán lại chảy mồ hôi xuống, nhưng không còn là mồ hôi lạnh nữa, mà là mồ hôi hột từ trong cơ thể tiết ra, không biết là vì hắn vận công giải độc trong người nàng, hay là do thân thể nóng bỏng của hai người quần chặt vào nhau...

Hoàng tử Thiên gia tôn quý này, chẳng lẽ không biết thứ tình cảm này là gì sao? Hay là thật sự không hiểu?

Đó là ý thức cuối cùng khi Tô Thiệu Sơ lâm vào mê man...

8. Chương 07

CHƯƠNG 7

Nhìn vách đá cao ngàn trượng dưới ánh trăng, dưới bầu trời đêm đầy, cảm giác như mình nhỏ đi gấp bội. Cánh hoa bạch đàn rơi xuống mặt suối, không khí như đưa ngọn gió lượn trở về, làm lay động mặt hồ: “Mấy ngày nay đều thấy người nhìn ánh trăng rất lâu, đang suy nghĩ điều gì?” Nhìn thấy nàng gác tay lên nhìn bầu trời cao, hần nghiêm túc hỏi: “Người ở trong động dĩ nhiên muốn ra khỏi thế giới tự nhiên bên ngoài.” Đối với người bước xuống từ thềm đá, nàng cũng không quay đầu lại nói: “Bên ngoài bây giờ chỉ toàn là băng tuyết thôi, nếu yêu đệ muốn ra ngoài, đợi mùa xuân đến, bốn hoàng tử sẽ đưa người đến phía Nam chơi, cảnh tượng Nam Phương, nơi nơi đều hoa lệ.”

“Nam Phương mùa xuân!” Nghe vậy, nàng thở dài. “Ta bị cầm tù đã lâu rồi, sắp lỡ mất thời gian nhìn thấy tuyết rơi xuống rồi, người chẳng lẽ không thể rút ngắn lại thời hạn thi hành án sao?”

“Đợi bốn hoàng tử hiểu rõ đã.”

“Hiểu thứ gì?”

Nàng nhìn Chu Dục, Chu Dục lại nhìn lên ánh trăng trống rỗng: “Khi xác định người thật sự đã thuộc về bốn hoàng tử, không cần phải sầu lo nữa.”

“Thiếu Sơ đã nằm trong tay Tam hoàng tử, cần gì phải hao tâm tổn sức nữa?”

“Người đang ở trong lòng bàn tay của ta sao?” Chu Dục nhìn về phía nàng, bất đắc dĩ cười nhạt. “Vì sao bốn hoàng tử lại cảm giác, ta chưa từng nắm giữ được người, cũng chưa từng thật sự nhìn rõ người?”

Nghe vậy, Tô Thiếu Sơ lại thở dài than thở. “Hình như mấy ngày qua, Tam hoàng tử chỉ nhìn Thiếu Sơ mà thôi.”

Mấy ngày qua, trừ Vô Ưu, Vô Sầu đúng giờ đưa đến ba bữa cơm, thời gian hai nha đầu kia làm nũng với nàng ra, thời gian còn lại, cơ hồ đều là Chu Dục ở “Tuyết Ngọc ban công” này cùng nàng. Lúc trước, nàng và hần ngồi trong ban công này một thời gian rất dài, rất dài, sau đó, hần chỉ ở lại đây trong chốc lát, thỉnh thoảng thì cả buổi sáng. Hần không còn ra tay làm tăng thêm thương thế của nàng nữa, thậm chí còn cẩn thận chăm sóc thân thể của nàng, đồng thời mỗi ngày lại vuốt ve cạo xát với nàng, gần như là mỗi lần nàng uống thuốc xong, hần lại bắt đầu ôm lấy nàng, thăm dò niềm vui thú trong cơ thể của nàng, nhưng cuối cùng, hần đều dùng cách khác để phát tiết, giữ thân trong sạch cho nàng. Tô Thiếu Sơ nghĩ ngợi, mỗi một tấc da thịt trên người nàng, cho dù là nàng không nhìn thấy được, không chừng hần còn hiểu rõ hơn cả nàng. “Bốn hoàng tử hôm nay tiến cung nghe được một chuyện rất thú vị, yêu đệ có muốn nghe không?”

Khó khi được nghe hần nhắc đến chuyện trong cung, Tô Thiếu Sơ quả nhiên hứng thú nhú mày: “Người trong cung nói, mấy hôm trước, Tô tứ thiếu bá kiến Trưởng công chúa, nét mặt lạnh lùng, không chuyện trò vui vẻ như bình thường, chỉ nhàn nhạt gật đầu với những người quen rồi rời khỏi.”

“Aiz!” Cậu em trai này, tính cách và sắc mặt vạn năm cũng không chịu thay đổi “Thiếu Sơ.” Chu Dục khẽ gọi, quắp cằm nàng hôn lấy. Gần đây hần luôn như vậy, có khi là đang cùng nàng nói chuyện, có khi là lúc nàng nhú mày trầm tư, hần liền cúi đầu hôn nàng, Tô Thiếu Sơ cũng không kháng cự, tùy ý để hần hôn. Hần thích hôn nàng, thích mút vào cánh môi của nàng, nhìn đôi môi mềm mại bị hần mút đến ửng hồng, sưng tấy, nhìn bộ dạng nàng thở không nổi, thần thái chân thật, hần lại cảm thấy sướng khoái đến kỳ lạ. Chu Dục cuối cùng cũng chịu buông môi của nàng ra, khẽ vuốt lấy nàng, bỗng, một tiếng chim hót giòn vang truyền đến “Thúy lam điếu.”

Con chim xanh đậm, đuôi dài vàng nhạt cực kỳ xinh đẹp, không ngừng bay lượn giữa không trung, lúc nàng đang sợ run rẩy thì tiếng chim hót truyền đến, sau đó giương cánh đậu vào vai Tô Thiếu Sơ: “Đây là...”

“Tô công tử, Tô công tử!” Vô Ưu, Vô Sầu sung sướng tranh nhau chạy xuống bậc thang. Chú chim nhỏ vừa đậu lên vai nàng, lập tức giương cánh bay lên, bay đến cánh tay của Vô Ưu, Vô Sầu: “Đáng yêu không? Hoàng chủ tử vừa tặng cho chúng ta đó.”

Hai nàng vui sướng kêu lên với nàng: “Hoàng chủ tử nói chúng ta có thể an tâm mà nuôi nó, chim nhỏ sẽ không chết nữa!”

“Còn nói, chúng ta có thể thường xuyên mang chim nhỏ đến chơi với người đó.”

Tô Thiếu Sơ nhìn Chu Dục: “Sao vậy? Hồn của hai con chim vừa chết dây dưa người sao?”

“Hồn chim không có dây dưa, nhưng có hai nha đầu nào đó, mặc dù không dám chỉ trích ta, nhưng không ngừng ai oán nhìn ta.” Hắn nhìn Vô Ưu, Vô Sầu hưng phấn chơi với chim

“Cho nên mua về chuộc tội sao?”

“Có lẽ là bốn hoàng tử chợt bị ý trời tác động, cảm giác sát sinh là có tội.” Thú nhận chuyện này thật không quen tí nào, làm hắn không thể làm gì khác hơn là nhìn lên đỉnh núi tránh né: “Khó khi thấy người làm chuyện làm người ta vui vẻ như thế.”

Trong tích tắc, Tô Thiếu Sơ cảm thấy Chu Dục lúc này có vài phần đáng yêu, không khỏi cười rộ lên: “Có lẽ, Thiếu Sơ yêu đệ cười với ta càng nhiều, thì bốn hoàng tử càng làm nhiều chuyện khiến người ta vui vẻ hơn.”

Lần đầu tiên Tô Thiếu Sơ nở nụ cười lúm đồng tiền chói lọi với hắn như thế, thật lòng mà không giả tạo, làm cho nội tâm của hắn thấy thật thoải mái “Hoàng chủ tử”.

Chu Dục chợt đưa tay lên, Tô Thiếu Sơ ngẩn ra, Vô Ưu, Vô Sầu che miệng kinh ngạc, hắn lại hôn nàng!

*** **

Ánh trăng sáng mờ ảo, một màn xuân sắc kiều diễm cũng đang trình diễn đằng sau tấm màn lụa mỏng kia “A...”

Bàn tay dò vào vạt áo, Tô Thiếu Sơ dựa vào lòng hắn thở dốc “Thiếu Sơ...” Âm thanh mang theo dục vọng khẽ gọi. Tùy ý để đối phương từ từ cởi xiêm y của nàng ra, lộ ra làn da trắng nõn như tuyết, làm cho người đằng sau than nhẹ một tiếng, sau đó lại càng thêm cần rõ chinh phục. Nàng không hít thở được, đành nhắm mắt lại, thấy vậy, hai tay Chu Dục lại càng được thể chơi đùa cùng đôi nhũ hoa, nhìn vẻ mặt mê man của nàng, hắn càng thêm đắm chìm vào trong đó, khó mà kiềm chế được, đó là cảm giác say lòng, cực kỳ ngọt ngào, cực kỳ xinh đẹp: “Mở mắt ra, Thiếu Sơ... Nhìn ta...”

Trong tiếng gọi của hắn, con người đang nhắm mắt thừa nhận chuyện hắn muốn làm, chậm rãi mở ra, nở một nụ cười vòng cung chói lọi với hắn: “Tam hoàng tử... A...” Tiếng thở gấp trở nên khàn khàn, bởi vì dục vọng tráng kiện kia đang tiến đến nơi kín đáo của nàng, triền miên kịch liệt, cho đến khi dục vọng nóng rực rời khỏi cơ thể của nàng!

“Thiếu Sơ...” Nâng gương mặt lấm tấm mồ hôi của nàng lên, lần nữa hôn nàng, mút thật sâu cùng môi, lại làm cho nàng choáng váng hoa mắt. Nàng không hỏi hắn, tại sao không thật sự giữ lấy nàng, chỉ yên lặng tiếp nhận yêu cầu của hắn. Lại là một trận kích tình, nàng vẫn nằm ở dưới người hắn thở dốc, Chu Dục đưa nàng đến trước cây đàn cổ “Tặng đàn cổ Minh Lan cho người, có thể đỡ động lòng của người.”

Lúc trước hắn từng nhắc tới, nhưng nàng cự tuyệt rất rõ ràng, bây giờ nhắc lại, ngụ ý của hắn, nàng hiểu rất rõ: “Tam hoàng tử, ta đã nằm trong tay người rồi, còn chưa đủ sao?”

“Người thật sự nằm trong tay ta sao? Vậy thì cho bốn hoàng tử một lời đáp lại đi?”

Nàng lạnh nhạt như nước làm cho hắn thật sự không biết làm thế nào, Chu Dục thậm chí có cảm giác, hắn đang bị đùa giỡn, người bị cầm tù, không biết đến tột cùng là hắn hay là nàng!

Nhìn vẻ mặt kiên định của hắn, Tô Thiếu Sơ thoải mái trêu chọc âm sắc của dây cung, gương mặt thanh tú có chút phức tạp, nhẹ nhàng ngâm:

“Ti đồng kết hợp cầm, trung có thái cổ thanh. Cổ thanh đạm vô vị, không xứng người thời nay chuyện.”

Nghe nàng ngâm ra những thi từ này, Chu Dục hơi nhăn mày lại, bởi vì đây là một khúc “phế cầm” được phổ từ một bài thơ “Ngọc huy quang thải diệt, chu dây cung bụi sĩ sinh. Vứt đi tới đã lâu, di âm thương lạnh lùng.” Âm thanh vẫn tiếp tục ngâm lên, ngón tay thon dài dường như kích thích đàn tranh, mỗi một

tiếng ngâm lại vuốt lên dây đàn một lần, “Không chối từ vì Vua bắn ra, ngang dọc bắn ra người không nghe. Vật gì khiến chi đột nhiên? Khương địch cùng Tần tranh.”

Ngón tay dụng khí, Tô Thiếu Sơ đặt tay lên đàn, dây đàn chuẩn bị đứt!

Ngay lúc nàng tiếp tục vận khí lần nữa, phá hủy toàn bộ dây đàn, thì một lực đạo nhanh hơn, đã chặn cổ tay nàng lại!

“Tại sao?” Chu Dục nắm chặt cổ tay trong lòng bàn tay, điều khiển mình không để một chương làm gãy nó, âm thanh tóe ra từ hàm răng: “Đàn đứt dây thì nên phế đi, bởi vì cho dù có để lại, nó cũng khó mà ngân lên bất cứ khúc đàn nào nữa.”

Đàn cổ Minh Lan này xem trọng nhất là dây cung bằng Băng Thiên, Băng Thiên đã sớm tuyệt tích trên thiên hạ, đàn cũng vì đó mà không thể ngân khúc được nữa, cũng không khác gì phế cầm: “Bổn hoàng tử hỏi, vì sao?”

“Tam hoàng tử, đàn (tình) của người, Thiếu Sơ khó mà nhận lấy.” Tô Thiếu Sơ tỉnh táo nói: “Thân này, tạm thời gửi gắm ở nơi người, nhưng trái tim của ta không còn ở Trung Nguyên này nữa!”

Đây là có ý gì? “Trái tim không còn ở Trung Nguyên?” Không còn! Nét mặt Chu Dục trầm xuống. “Người đang nói với ta, trong lòng của người đã có chủ rồi sao?”

Tô Thiếu Sơ không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ yên lặng không nói: “Nói!” Hắn cầm chặt hai vai nàng, cuồng nộ làm cho gương mặt của hắn trở nên dữ tợn. Ai ở trong lòng nàng?

Hắn không cho bất cứ người nào nhìn nét mặt ấy, nụ cười ấy thuộc về Chu Dục hắn, cho dù là nụ cười xinh đẹp hay thần sắc lạnh đậm, tất cả đều là của Chu Dục hắn! Hắn không cho bất cứ ai có được, càng không cho trong lòng nàng có người khác, nàng, Tô Thiếu Sơ, là người của Chu Dục hắn!

Cổ tay bị nắm chặt đến nỗi như bị chạm vào xương, Tô Thiếu Sơ bị đau ngẩng đầu lên, nghênh đón ánh mắt kia, sâu thẳm trong con ngươi kia là vẻ tàn bạo lạnh lùng, cả con đường nàng đi đều chống lại cùng người này, kết quả cuối cùng, không biết nên hận hay nên oán!

“Tam hoàng tử muốn một chương đánh chết ta, hoặc thỏa mãn cho dục vọng của người, Thiếu Sơ cũng chỉ có một câu nói, ta không có lời nào để nói.”

Tô Thiếu Sơ nghênh nhìn hắn, thần thái kia trống rỗng, thái độ này tuyệt đối là từ chối hắn, càng làm Chu Dục giận tím mặt: “Không lời nào để nói, vậy không cần phải nói!”

Bóp chặt cằm của nàng, hắn không hề lưu tình nữa, hôn mạnh vào nàng, phải nói là như cắn xé nàng, làm nàng đau đớn dùng sức đẩy hắn ra, cánh môi đầy là máu tươi: “Thiếu Sơ yêu đệ, người từng nói, hiểu ta hay không hiểu ta, đều rất khó.” Chu Dục nhìn cánh môi bị hắn cắn đến chảy máu, lạnh lùng nói, “Ta nghĩ những lời này nên nói với người mới đúng!”

Nhìn thân ảnh phát tay áo rời đi, Tô Thiếu Sơ đưa tay, theo thói quen lau môi, sau đó, nàng lấy lưỡi, khẽ liếm hết những vết máu còn lại trên môi, mùi vị của hắn, thấp giọng nói: “Ngay cả hiểu chính mình cũng thấy khó khăn vậy sao?”

Đi đến màn lụa mỏng, bước xuống bậc thang Tuyết Ngọc, bước đến dưới tầng cây bạch đàn, nàng ngẩng đầu, nhìn ánh trăng treo trên đỉnh núi cao vời vợi: “Mười sáu rồi, thời gian còn lại cũng không còn nhiều nữa!”

Một trận gió lạnh lạnh thổi qua, nhẹ lướt qua nàng, Tô Thiếu Sơ hưởng thụ cảm giác mát mẻ này, cũng giúp cho đầu óc của mình tỉnh táo thêm vài phần.

*** **

Bóng đêm trước khi ánh bình minh luôn là tối nhất, vén màn che lên, Chu Dục nhìn vào giường, dung nhan đang ngủ say, thân thể thon dài bình yên ngủ trên chiếc gối bằng tơ gấm. Lúc này triển miên làm cho xiêm y của nàng xốc xếch không ngay ngắn, tôn lên da thịt trắng nõn, ngay cả dây buộc ngực cũng bị nói lỏng ra, hai đầu vú mơ mơ hồ hồ, trần đầy mị hoặc, làm cho đôi mắt hắn trở nên sâu thẳm thăm. Ngồi cạnh mép giường, yên lặng nhìn nàng, đưa tay muốn vuốt ve nàng, nhưng chợt dừng lại. Hắn vô cùng muốn người

trước mắt này, ngay cả trái tim của nàng, lòng của nàng cũng khó nắm giữ trong tay, phải làm thế nào mới có thể vĩnh viễn giữ nàng ở bên cạnh?

Một vẻ tàn nhẫn xẹt qua, hấn vung lên nụ cười âm trầm, nếu nàng có thể làm đứt dây đàn, vậy hấn biến nàng thành phế nhân thì thế nào nhỉ?!

Nếu vậy, Tô Thiếu Sơ nàng có thể vĩnh viễn trở thành món đồ chơi trong tay hấn, như vậy cũng là chuyện vui. Hao tổn quá nhiều tâm trí với nàng, mà cảm giác với nàng thủy chung cũng chỉ là khó nắm giữ trong tay, cảm giác bất an đó làm cho hấn dần mất đi tính nhẫn nại. Không có người nào mà Chu Dục hấn không nắm được trong tay...

Chỉ quyết tâm ngoan độc...

Trong tay bắt đầu dụng khí, nhìn thẳng vào nàng, tứ chi thon dài, gãy một chân trước, rồi gãy thêm một tay nữa, chỉ cần nàng trở thành tàn phế... Nhưng nghĩ đến vẻ mặt đau đớn khi trở thành tàn phế của nàng, hấn lại do dự!

Hấn cười rộ lên, Chu Dục hấn từ khi nào lại do dự vì một người con gái chứ?!

Lúc này, người trên gối bỗng bất an nhú mày lại, hô hấp dồn dập, nét mặt tỏ vẻ hoảng sợ!

“Thiếu Sơ?” Là ác mộng sao?

Không có tức giận, mở miệng, rất nhiều nước tràn vào mũi, cánh tay nhỏ bé liều mạng vùng vẫy, muốn đẩy bàn tay trên đầu ra, nhưng đối lấy chỉ là lực đạo mạnh hơn, không ngừng đẩy nàng xuống nước, bóng tối bắt đầu bóp méo ý thức của nàng...

Gương mặt càng lúc càng hoảng sợ, trong mơ màng, hình ảnh đáng sợ kia lại trở về. Gương mặt đột nhiên bị nắm lên khỏi mặt nước, hai mắt thống khổ nhắm chặt lại, không khí xông vào xoang mũi, làm cho nàng ho sặc sụa liệt: “Không, không... buông... cứu mạng...”

“Cứ nghĩ là tiểu công tử, thì ra chỉ là một nha đầu!” Tiếng cười lạnh lẽo, đôi mắt đăm đăm nhìn thân thể tinh tế bị quần áo dán chặt vào! “Còn là một nha đầu biết võ!”

Đồng tử chậm rãi mở ra, nhìn đôi mắt lạnh đậm kia, còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng gì, lại bị đẩy xuống nước, rồi lại kéo lên lần nữa!

“Cứu mạng... buông ra...”

Nàng không thể nào quên được, thoát khỏi bàn tay đáng sợ kia, thị vệ đằng sau vẫn không buông tha cho nàng, rời khỏi “Di Trai quán”, cả người ướt đầm dề, chạy mãi chạy mãi trong những bức tường dài ở hoàng cung, nàng rất sợ, sợ bước chân truy đuổi đằng sau nàng, thật đáng sợ.

“Thiếu Sơ, không sao, người đang nằm mơ.”

Một âm thanh gọi lấy nàng, giống hệt như âm thanh trong mộng, nàng ở đâu? Nàng đang ở đâu vậy?

Mở mắt ra, là đôi đồng tử giống hệt như trong mộng, chỉ khác là, năm đó, đôi mắt ấy lạnh lùng tàn nhẫn, giờ phút này lại ân cần nhìn nàng. Bàn tay nắm đó suýt nữa cướp nàng đi khỏi người thân của nàng, giờ đang vỗ về trán nàng: “Đừng đụng ta, người đừng đụng ta...”

Tô Thiếu Sơ đột nhiên đứng dậy, kinh hãi chí cực: “Thiếu Sơ?” Chu Dục ngồi cạnh mép giường, đỡ dành nàng. “Người chỉ gặp ác mộng thôi.”

“Người khi dễ Ngọc phi nương nương, khi dễ di ruột của mình.”

Cảnh trong mơ? Thực tế? Nàng nhất thời không tỉnh táo, hoảng sợ chỉ vào hấn “Người muốn giết ta... người muốn giết ta... muốn bóp chết ta...”

Thấy hấn đến gần, Tô Thiếu Sơ hoảng sợ lùi ra đằng sau, “Những chuyện đó đã qua rồi, đó chỉ là ác mộng, ta sẽ không giết người nữa, đã qua rồi.”

Năm đó làm nàng đau khổ như vậy, hoảng sợ như vậy sao! Nhìn bộ dạng sợ hãi của nàng, Chu Dục như nhìn thấy được những hành động năm đó của mình, hẳn thật không ra gì, làm cho nàng đau khổ như thế sao?

“Nó chưa có qua...” Tô Thiệu Sơ kích động chỉ vào hắn la to, dường như điên mất, “Người chính là cơn ác mộng của ta... cơn ác mộng còn sống sờ sờ... người là bóng ma từ nhỏ của ta... cách ta xa một chút... đừng đến gần ta...”

“Thiệu Sơ!”

Thấy nàng nhảy xuống giường muốn chạy, Chu Dục vội vàng bắt lấy nàng, “Buông... đừng đụng vào người ta... cha, mẹ... cứu con... cứu Sơ Nhi...”

Chu Dục dùng thân thể, ngăn chặn nàng vùng vẫy, “Người mau buông ra... đại ca, người ở đâu...” Nàng hoang mang nhìn khắp nơi, trên mặt đầy vẻ nỗi sợ hãi! “Tuyệt Sơ... cứu ta... Tuyệt Sơ...”

Tuyệt Sơ? Nghe thấy cái tên xa lạ từ trong miệng nàng thốt ra, nét mặt Chu Dục trở nên hiểm ác: “Hắn là ai? Tuyệt Sơ là ai? Nói, Tuyệt Sơ là ai?”

Nét mặt đáng sợ hết như bộ dạng trong mắt, làm cho Thiệu Sơ đang trong ý thức trẻ thơ càng sợ hãi hơn: “Tuyệt Sơ, Tuyệt Sơ, hắn... Hắn là...” Ánh mắt kia tựa như dã thú muốn ăn thịt người, làm cho nàng lạnh buốt không nói nên lời: “Câm mồm! Không cho gọi cái tên này nữa!”

Chu Dục kiểm chế hai tay của nàng, tay kia bắt đầu cởi y phục của nàng ra, xé toan quần áo trên thân thể của nàng!

“Sau này, người chỉ được gọi tên của ta...” hắn quát giận. “Gọi tên của ta, gọi...”

Nàng sợ hãi lắc đầu, không biết nên thốt lên như thế nào, “Đừng có dùng ánh mắt này nhìn ta, không cho phép người dùng ánh mắt chán ghét này nhìn ta...”

Dục vọng len lỏi và hai chân nàng, hắn có thể thấy được, hai hàng lông mày nàng khép lại, đầy vẻ chán ghét, cho dù là thực tế hay ở trong mộng, nàng, vĩnh viễn cũng chỉ cảm hận và chán ghét hắn!

Mỗi khi hắn muốn tiến thêm một bước giữ lấy nàng, nàng lại tỏ vẻ như vậy, hai mắt nhắm lại, tỏ vẻ không vui, cũng vì vẻ chán ghét ấy của nàng, làm cho hắn không cách nào thật sự giữ lấy nàng đến cuối cùng được!

Xâm nhập xa lạ phía dưới làm cho Tô Thiệu Sơ càng hoảng sợ hơn, vùng vẫy kêu la “Người muốn làm gì? Buông, buông...” Nàng muốn thoát khỏi hắn, nhưng lại càng kích thích dục hỏa của hắn dâng lên. “Đại ca, Tuyệt Sơ... cứu ta...”

Thân thể chế trụ nàng thật chặt, trong nháy mắt, hai tròng mắt oán giận của nàng như kích thích hắn dùng lực mạnh đẩy vào bên trong nàng, dục vọng đã tính đã vào trong cơ thể nàng!

“A a... a...”

Cảm giác, lớp chướng ngại kia hoàn toàn bị phá vỡ, làm cho nàng đau đớn kêu lên!

Đồng thời, nghe thấy tiếng nàng kêu la, lý trí của Chu Dục cũng được khôi phục lại, nhìn thấy nàng đau đớn, hắn lại đau lòng không, hắn buông tay ra, nhẹ nhàng ôm nàng: “Đừng động, Thiệu Sơ, ta sẽ không làm tổn thương người nữa.”

Hắn không muốn nhìn thấy nét mặt này của nàng, hắn muốn nàng đáp lại, muốn nhìn nàng tựa vào ngực hắn, chứ không phải vẻ mặt cảm hận này...

Hai hàng lông mày trở nên ôn nhu, luật động bất giác dừng lại, những cái hôn tới tấp dày đặc, ngón tay dài phủ lấy nơi kết hợp của hai bên, cho đến khi tiếng kêu la kia dừng lại, hắn mới từ từ, chậm rãi tiếp tục. Thấy nàng bĩu môi như muốn thốt lên tiếng kêu nữa, Chu Dục lập tức hôn lên đôi môi mềm của nàng, cho đến khi vẻ chán ghét của nàng từ từ biến mất, hai tròng mắt dần mở ra, tiếp nhận tiếng gọi từ môi của hắn: “Thiệu Sơ...” Tiết tấu vẫn chậm rãi, từ từ. “Cho dù là ôm người bao nhiêu lâu đi nữa, sợ rằng cũng không đủ thỏa mãn cho nội tâm của ta.”

Khi ánh mắt mê loạn kia từ từ trở nên tỉnh táo, nàng mới ý thức được chuyện đang xảy ra trên người mình: “Tam hoàng tử... A...”

Lần nữa đâm sâu vào trong cơ thể nàng, làm cho Tô Thiếu Sơ ngửa người, bật ra tiếng rên rỉ” “Đừng... Không nên...”

Dục vọng cứng rắn không ngừng chạy nước rút trong cơ thể nàng, nàng nắm chặt giường, vô ý thức buộc chặt xâm nhập phía dưới, rút ra, rồi lại xâm nhập vào... Dục vọng thô nóng kết chặt trong cơ thể nàng: “Đừng khóc, Thiếu Sơ, vĩnh viễn ở bên cạnh ta, người muốn cái gì ta cũng sẽ cho người, đừng rời khỏi ta, được không?”

Khi hần mướt sạch nước mắt trên gương mặt nàng, Tô Thiếu Sơ mới biết được, nước mắt đã trượt xuống khỏi mắt của nàng. Vốn tưởng rằng nàng sẽ không chú ý đến chuyện này, vốn tưởng rằng có thể thông dong mà chống đỡ, cuối cùng, nàng đã đánh giá mình quá cao, đây là chuyện mà nàng không thể thừa nhận được...

“Ta... Sẽ không thừa nhận Chu Dục người... Vĩnh viễn cũng không...”

Nhắm mắt lại, tuyên cáo thấp giọng mà rõ ràng, người ở trên thân nàng không nói gì, chỉ tăng nhanh tốc độ, hoàn toàn xuyên qua người nàng...

*** **

Không biết đã qua bao lâu, chỉ biết, ánh rạng đông che kín cả người nàng, hần vẫn không buông nàng ra “Thiếu Sơ.” Xoa xoa hai má của nàng, hôn lấy tròng mắt thủy chung không chịu mở ra của nàng, “Người đang tức giận với ta sao?”

Từ sau đêm qua, nàng liền nhắm chặt mắt không nói gì, không bướng bỉnh vùng vẫy nữa, cơ hồ là để mặc hần hoàn toàn định đoạt, không lên tiếng nói gì nữa. Cuối cùng cũng nhìn thấy một mặt khác của nàng, không còn là nụ cười bình tĩnh thông dong, cũng không còn là cau mày căm ghét nữa, nhưng một mặt này lại làm cho Chu Dục thở dài: “Cho dù người phản kháng hay tức giận, cũng không thể thay đổi sự thật này nữa, người đã là người của bốn hoàng tử.”

Chu Dục để nàng tựa vào giường, phủ lên tấm lưng trần bóng loáng của nàng, lại lần nữa tiến vào cơ thể nàng: “A ...” Vùi mặt sâu vào trong chiếc gối mềm mại, Tô Thiếu Sơ thán nhẹ, cắn chặt môi. Hần không nói gì, chỉ muốn cùng cơ thể nàng hợp nhất làm một! Kết hợp hai người vào một chỗ: “Cho dù có giữ lấy người như vậy, ta vẫn không cảm thấy có thể giữ được người, người làm cho tâm ta nhiều loạn, càng lúc càng nghiêm trọng.”

Dục vọng vận sức, chờ phát động trong cơ thể nàng, hần lại bắt đầu, chắc đến nỗi làm cho người ta không thở nổi, hơi thở ấm áp treu chọc bên tai nàng “Thiếu Sơ, chẳng lẽ người không thể nào quên được chuyện trước kia sao?”

Dục vọng sâu trong cơ thể nàng lại cứng rắn lên, như kéo căng nơi âm nhu phía dưới ra làm cực hạn, làm cho hô hấp của nàng khê run lên lần nữa: “A...” Thế công lại bắt đầu qua lại, Tô Thiếu Sơ cắn môi: “Đến đâu, người mới chịu nhìn nhận, Thiếu Sơ?”

Bàn tay không ngừng vuốt ve người nàng, nhưng nàng thủy chung chỉ nhắm mắt yên lặng: “Nói cho ta biết, người hiểu rất rõ, ta sẽ không để cho người rời khỏi, vậy cần gì phải tiếp tục quyết liệt với ta chứ?”

Chôn đầu vào gối, đôi mắt nhắm chặt cuối cùng cũng có mở ra: “Ta... Không muốn ở đây, không muốn ở trong phủ của người nữa, để đó từng là... cơn ác mộng của ta!”

“Người muốn đi đâu? Ở đâu mới có thể làm cho người quên mất những chuyện đã qua?”

Nàng yên lặng, dường như không muốn đáp lại, dục vọng phía dưới dường như đã bị bức bách đến đỉnh điểm, chợt lui ra, trong tiếng thở gấp của nàng, nó đi đến nơi sâu nhất, làm cho nàng khàn giọng rên rỉ, thân thể trắng nõn chấn động: “Đừng nghĩ đến những chuyện khác, cho ta một đáp án.” Chu Dục dính sát vào nàng, ngửa ra trì hoãn việc rút nó ra khỏi cơ thể của nàng. Đôi môi bị nàng cắn càng thêm ửng hồng, kích tình vỡ bờ, tình dục nhiễm lên vẻ đẹp của nàng, thần thái này thật khó bắt, nàng nằm trong chăn, khẽ đáp: “Vân Phong Tuyết Dạ, ở đó... tối mười chín rất đẹp.”

Chu Dục vuốt ve nàng, dịu dàng nói :

“Được, ta đưa ngươi đi, cả mùa đông này, chúng ta đều sẽ ở Vân Phong.”

Hắn nhẹ giọng nói bên tai nàng, đông đưa phía sau cũng càng mạnh mẽ, hai người bên trong màn che lại triển miên một lần nữa. Không cách nào để ý đến những chuyện đã xảy ra nữa, Tô Thiểu Sơ chỉ biết, cho đến trước khi đến Vân Phong, có lẽ nàng vẫn không thể rời khỏi khuỷu tay và sự đòi hỏi của hắn.

9. Chương 08

CHƯƠNG 8

Vân Phong, Nguyệt Dạ vào ngày mười chín đúng là hoa lệ xinh đẹp, ánh trăng tỏa sáng, soi rọi từng ngõ ngách, làm cho trần thế bên dưới càng thêm xinh đẹp. Trên mặt tuyết, một đội kỵ binh hơn hai mươi người chuyên tâm bảo vệ xe ngựa ở giữa, Yến Bằng Phi và Phong Ngôn, một trước một sau theo đội mà đi. Bên trong xe ngựa, chất rượu hổ phách men theo khóe môi Tô Thiểu Sơ rơi xuống dưới, vị rượu cay nồng làm cho gò má nàng đỏ hồng, lau lau vết rượu bên môi, đôi môi cúi xuống lại đút rượu, chất rượu làm cho đôi môi nàng càng sáng mềm hơn. Chu Dục từng miếng từng miếng, mớm đút cho người nằm trong tay. Dung nhan tuần nhĩ bị phiem màu đỏ hồng, khóe môi tươi mát, càng tăng thêm vẻ tươi đẹp. Uống một hớp rượu xong, Tô Thiểu Sơ lắc đầu: “Một ngụm nữa đi!” Chu Dục kéo áo khoác lông ấm áp lên người nàng. “Bên ngoài rét lạnh hơn ở trong nhiều lắm.”

Hai mươi ngày nay, nàng đều ở trong “Tuyệt Ngọc ban công” ấm áp, bây giờ đột nhiên đi ra ngoài, nhiệt độ chênh lệch quá mức, hơn nữa thương thế của nàng vẫn chưa khỏi hẳn, làm cho nàng lúc đầu ngay cả lấy rượu ra cũng cảm không vững, Chu Dục kéo áo khoác lông lên người nàng, sau đó kéo nàng vào trong ngực, tự mình ủ ấm cho nàng/: “Hoàng chủ tử, ngươi đừng quên, trong xe còn có chúng ta.”

“Đúng vậy, ở “Tuyệt Ngọc ban công” còn chưa đủ sao, ngay cả ra ngoài cũng không chịu cho chúng ta ở cùng Tô công tử.”

Ngăn cách bởi một tấm rèm mỏng, Vô Ưu, Vô Sầu ngồi trước xe ngựa lẩm bẩm nói. Hai ngày nay, Tô Thiểu Sơ cơ hồ đều nằm trong giường, trừ ba bữa cơm và đưa thuốc ra, Chu Dục căn bản không cho các nàng ở lâu thêm chốc lát, càng đừng nói là gặp mặt Tô Thiểu Sơ “Muốn cướp người với bốn hoàng tử, chờ cánh các người đủ cứng rồi nói sau.”

Hắn đưa bầu rượu cho các nàng cầm: “Luôn bá đạo như thế!”

“Đúng vậy!”

Hai nha đầu nhận lấy bình rượu, bĩu môi ồn ào bất mãn, một bên rót uống, một bên âm ục: “Đến Vân Phong Thượng Hành quán rồi, ngươi phải nghỉ ngơi cho tốt, điều dưỡng nửa tháng mới được ra ngoài.” Chu Dục nhíu mày, nói với người trong ngực: “Vân Phong Thượng Hành quán có cảnh trí rất đẹp, có thể ngồi trong phòng ngắm bình minh và hoàng hôn, ngươi nhất định sẽ thích cảm giác như được đặt mình vào trong mộng kia.”

Vân Phong Thượng Hành quán chính là dinh thự ấm áp ở Vân Phong của Chu Dục, Vân Phong vốn nổi tiếng vì cảnh trí hoa lệ, trời nhiều mây, ở trên đỉnh núi cao cũng có thể hưởng được suối nước nóng ấm áp, có thể rong chơi thỏa thích bên ngoài. Lúc trước, đầu đông hoặc đầu xuân, Chu Dục đã ở đây rồi, nhưng lần này vì Tô Thiểu Sơ mà chậm chạp không đến Vân Phong: “Có Hoàng chủ tử ở đây, có thể nghỉ ngơi cho tốt sao?”

“Gạt người!”

Vô Ưu, Vô Sầu đằng trước không đợi Tô Thiểu Sơ đáp lại, bàn luận xôn xao: “Đâu phải ngày đầu tiên quen Hoàng chủ tử đâu, Tô công tử thường nói Hoàng chủ tử là dâm ma quỷ hoàng tử mà.”

“Đúng vậy! Nhìn Tô công tử lần qua lộn lại khổ cực như vậy, Tô công tử thật sự không có nói sai.”

Hai nha đầu bất bình thay Tô Thiếu Sơ, bướng bỉnh nói thắm: “Hai nha đầu các người, đúng là càng lúc càng to gan.” Còn biết nói xấu chủ nhân như hấn. “Đến Vân Phong rồi, bốn hoàng tử không cho hai người gặp Tô công tử nữa, thử xem hai người dám nói nữa không.”

Chu Dục chậm rãi nói, nhanh chóng bịt miệng được hai nha đầu phía trước. Người trong khuỷu tay hấn cười nhẹ: “Người nguyện ý cười vì hai nàng, nhưng lại keo kiệt không chịu nói chuyện với bốn hoàng tử.” Đây là lần đầu tiên trong hai ngày nay, Chu Dục thấy nàng nở nụ cười, cho dù chỉ là một nụ cười nhẹ cũng đủ làm cho hấn ăn dấm chua. Hơn nữa, hai ngày nay nàng đều yên lặng, không cự tuyệt cái ôm của hấn, thậm chí khi triền miên, nàng cũng chủ động dán chặt vào hấn, nhưng lại không chịu nói gì, để mặc hấn muốn làm gì thì làm. Thỉnh thoảng, hấn lấy tay xoa xoa mặt của nàng, khẽ hôn lên để nàng mở mắt ra, nàng cũng từ từ mở mắt ra, đôi mắt vì nhiễm kích tình mà trở nên động lòng người, làm cho hấn thất thần si nhìn: “Người đã có quá nhiều thứ rồi, còn quan tâm đến thứ này sao?”

“Nếu như lấy hết những gì bốn hoàng tử có để đổi lấy, Thiếu Sơ yêu đệ có bằng lòng cười với ta một tiếng không?”

Tô Thiếu Sơ nhìn hấn, nghiêm túc nghĩ chuyện này có khả năng hay không: “Ừ... Nếu mười ngón tay của người ít nhẵn đi một chút, ăn mặc ít chói mắt đi một chút, ánh mắt ít thâm trầm đi một chút, tính cách ít tàn nhẫn đi một chút, tóc ít rối đi một chút, tốt nhất là cạo trọc đầu, thêm hai cái vết sẹo lên mặt, vậy nụ cười của Thiếu Sơ có lẽ sẽ chân thật hơn, nhìn thấy những thứ đó, ngay cả cười ta cũng không muốn.”

Một Chu Dục không chói lóa là như thế nào, thật không dám tưởng tượng đến, bẩm sinh hấn đã có hơi thở tôn quý, không có châu ngọc trên người, bớt chói lóa một chút cũng không sao, nhưng, tưởng tượng đến Chu Dục đầu trọc, mất đi vẻ đẹp trai thường thấy, chỉ tưởng tượng thôi, đã...

“Sặc!”

Không nhịn được cười vang, nhưng không phải Tô Thiếu Sơ, mà là hai nha đầu đằng trước: “Trời ơi, Hoàng chủ tử cạo trọc đầu, thêm hai vết sẹo trên mặt, thật là có cá tính.”

“Ha ha, đúng đúng đúng, ta cảm thấy bộ dạng này cũng không tệ.” Vô Sầu vỗ tay, bội phục với tưởng tượng của Vô Ưu: “Vô Ưu, Vô Sầu.”

Nghe được tiếng Chu Dục truyền đến, không đợi chủ nhân mở miệng nữa, Vô Ưu, Vô Sầu lập tức biết điều đáp lại: “Được rồi, chúng ta tiếp tục ngắm cảnh, Hoàng chủ tử, Tô công tử, các người cứ tiếp tục.”

“Vân Phong Tuyết Dạ thật sự rất đẹp! Nhất là lúc ánh trăng lên cao.”

Lời này không phải là giả, hai tiểu nha đầu vui vẻ ca hát, nhìn cảnh sắc bầu trời đêm bên ngoài: “Nếu có thể đổi lấy một nụ cười của người, những thứ này có hay không bốn hoàng tử cũng không quan tâm, ta chỉ để ý đến thứ ta muốn.”

Hấn đưa mắt nhìn nụ cười thông dong bình tĩnh của nàng, tối nay, tâm trạng của nàng hiển nhiên khác hẳn hôm qua: “Nếu có liên quan đến Thiếu Sơ, Tam hoàng tử đều muốn chiếm được.”

“Là sao?” Chu Dục nâng cằm nàng lên, nhìn thẳng nàng, “Trái tim đã trao cho người khác, bốn hoàng tử muốn biết, trái tim của người, là giữ cho ai?”

“Như vậy có quan trọng với Tam hoàng tử không?” Đôi đồng tử nàng lóe sáng, rõ ràng không muốn đáp lại. “Cho dù đáp án là gì, cũng không thay đổi được sự thật đó, mấy ngày qua, thân thể của Thiếu Sơ, không có chỗ nào người xa lạ cả.”

“Không đủ, chỉ cần liên quan đến Tô Thiếu Sơ người, cái gì bốn hoàng tử cũng muốn lấy.”

“Trời ạ! Tam hoàng tử người đúng là lòng tham không đáy, cái gì cũng không muốn bỏ qua.” Nàng chau mày, thoáng cười nhìn hấn, không cho hấn đáp lại, nàng vòng tay qua gáy hấn, chôn đầu vào vai hấn, “Có lẽ, để cho ta nghỉ ngơi một chút, tinh thần tốt lên sẽ nói cho người biết.”

Hành động này làm cho Chu Dục ôm lấy nàng, hấn có thể cứng rắn ép hổi nàng, nhưng hấn không muốn phá hỏng không khí này, ít khi nàng chủ động đến gần hấn, đây là lần đầu tiên, có người chủ động đến gần làm cho trái tim hấn loạn nhịp: “Thiếu Sơ yêu đệ làm cho bốn hoàng tử nhận thấy một mặt bướng bỉnh của người nha.”

Không muốn nói gì, luôn là đuổi hẩn đi, nhưng lại làm cho hẩn không thể tức giận được: “Ồ cùng một lão đầu tử hơn gần mười tuổi, chỉ có thể bướng bỉnh thôi.”

“Lão... đầu tử!” Chưa từng có ai dám nói hẩn già, hẩn luôn tươi đẹp một thân, không có chút nào già nua, tuy là có chênh lệch tuổi tác với nàng khá lớn, nhưng trong mắt nàng, Chu Dục hẩn là... loại như thế sao? “Người...”

“Ta mệt rồi, rất muốn ngủ, người đừng có la lên.”

Nghe giọng mệt mỏi của mình, Chu Dục chỉ đành nuốt xuống cảm giác chua xót xa lạ này. Vô Ưu, Vô Sầu ngồi đằng trước cố gắng không chế hai vai run rẩy, có thể thấy các nàng nhẫn nại lắm, suýt nữa thì bật cười nhưng vẫn cố gắng ngừng lại, lúc này mà cười thể nào cũng bị chủ nhân giận chó đánh mèo, nhất định phải nhịn, phải nhịn!

Chu Dục ôm lấy nàng, cảm giác được hơi ấm từ nàng, không khỏi nhắm mắt lại, cảm giác ngọt ngào này, hẩn chưa từng cảm nhận được. Mặc dù không khí rét lạnh, nhưng lại trong suốt vô hình, hơn nữa ở Vân Phong Tuyết Dạ, dưới ánh trăng luôn trong xanh đẹp thế này, đoàn người, ngay cả Phong Ngôn cũng cảm thấy rung động vì cảnh đẹp nơi đây. Đột nhiên, một tiếng động mạnh vang lên, toàn bộ kỵ binh đều vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, huyền âm từ bốn phương vọt đến, bao vây bọn họ!

“Cẩn thận!” Yến Bình Phi lập tức ra hiệu cho cả đoàn xe dừng lại. Chỉ thấy phía trước, một thân ảnh tay cầm đàn, tay kia nhẹ nhàng lướt trên từng dây cung, âm thanh bắn ra tràn đầy năng lượng, ba người kiếm sĩ đứng vòng quanh bảo vệ “Đạo gia Tam Huyền Kiếm!” Ba người này, luôn luôn đi theo bên cạnh Tô Thiếu Sơ bảo vệ, mà người ở giữa là “Tô Tứ thiếu?”

“Khác nhau!” Phong Ngôn đi đến bên cạnh nói, đôi mắt tinh tường sắc bén, “Hoàn toàn khác nhau!”

Vô Ưu, Vô Sầu ngồi bên trong xe ngựa vén rèm lên, có chút sững sờ!

“Vô Ưu, Vô Sầu, có chuyện gì?”

“Hoàng, Hoàng chủ tử, là... là...” Vô Sầu á khẩu, nhất thời trả lời không nên, lại quay đầu nhìn về phía trước, dường như đang xác định điều gì đó: “Có người... Tô công tử!” Vô Ưu trực tiếp trả lời: “Người!” Đôi mắt Chu Dục hí lại rét lạnh. Người kia ngồi dưới ánh trăng mà khải đàn, đến âm luật cuối cùng, hẩn đứng dậy, tuy không có vẻ phiêu dật như Tô Thiếu Sơ nhưng cũng làm cho người ta chăm chú khó quên, đối phương nói: “Tô gia con thứ bảy, Tô Tuyết Sơ, bá kiến Tam hoàng tử.” Thanh âm lãnh đạm, nhẹ nhàng mà rõ ràng. Gương mặt thanh nhâ trước mắt có vài phần giống như Tô Thiếu Sơ, duy chỉ có nét mặt lạnh lẽo là khác nhau: “Con thứ bảy, Tô Tuyết Sơ!” Đồng tử tựa ánh đao lướt qua, Chu Dục ôm người trong ngực, cười to một tiếng, “Yêu đệ, an bài trận Vân Phong Tuyết Dạ này, đã phí không ít khổ tâm của người sao?”

Tô Thiếu Sơ vòng tay qua cổ hẩn, chỉ dán mặt vào vai hẩn, sau đó nhắm mắt dưỡng thần. “Người không chịu nổi khiêu chiến sao?”

“Là khiêu chiến của người thì gì mà không chịu nổi?”

Gương mặt Tô Tuyết Sơ chìm xuống, nhìn chằm chằm vào xe ngựa, cùng gã nam tử khí khái bất phàm bên cạnh. Phong Ngôn!

“ ‘Tô Tứ thiếu’ trên danh nghĩa chẳng phải nên cùng đi lễ Phật với trưởng công chúa sao? Sao lại đến Vân Phong này?” Bên trong xe, âm thanh nhẹ nhàng nhưng vô tình của Chu Dục truyền ra: “Vì muốn Tam hoàng tử trả lại đứa con thứ sáu cho Tô gia.”

“Theo luật của Thiên Đô vương triều thì trong Tứ đại gia tộc, nếu đứa thứ sáu là nữ thì chính là người của Thiên gia ta.” Chu Dục ngồi trong xe rồi rảnh vuốt ve người trong ngực, cánh tay ôm nàng cũng càng chặt thêm. “Người thuộc về Thiên gia ta, một là phong làm công chúa, hai là trực tiếp ban cho người trong Hoàng tộc, cho dù là bên nào cũng, đứa thứ sáu cũng là người của Chu Dục ta, không biết Tô gia dựa vào điểm nào mà đòi người với bốn hoàng tử?”

Nghe đến “đứa con thứ sáu là người của Chu Dục”, lông mày của Tô Tuyết Sơ càng thêm rét lạnh: “Đứa thứ sáu là người của Tô gia ta, không phải người của Thiên gia, lại càng không thuộc về ai, nhất là người, Chu Dục!”

“Lớn mật!” Yến Bình Phi nổi giận quát. “Dám gọi thẳng tục danh của Tam hoàng tử!”

“Ta là người của Nam Nguyên, cần tuân theo luật lệ của Trung Nguyên sao?” Đôi đồng tử của Tô Tuyết Sơ như tóe lửa. “Hắn là con của Thánh nữ, kiếm giả chỉ có nhiệm vụ bảo vệ cho hắn, chứ không phải là vệ đường cho hươu chạy, Yến Bình Phi, Phong Ngôn, nay ta lấy danh dự của Kiếm Sư, trối hai người về Nam Nguyên trừng trị!”

Nghe đến cái tên này, Yến Bình Phi và Phong Ngôn cùng lúc ngẩn ra!

“Thật là tự tin! Có thể sử dụng danh dự của Minh Tông lão nhân, xem ra địa vị của Tô gia con thứ bảy cũng không nhỏ, chẳng lẽ là Tiểu Kiếm Sư ẩn cư trong Mị Tú núi vẫn được tộc Hiên Viên Oa kính trọng sao?”

Chu Dục nói thẳng ra thân phận của Tô Tuyết Sơ, làm cho Yến Bình Phi và Phong Ngôn đều chấn động, theo lời đồn, Tiểu Kiếm Sư ẩn cư trong Mị Tú núi, khó ai gặp được: “Đáng tiếc, Bình Phi, Phong Ngôn đã đến Trung Nguyên, ở bên cạnh ta, chính là thủ hạ của ta, ai muốn động đến bọn họ, thì chính là kẻ thù của bốn hoàng tử.”

“Xước Nhi.”

Trong tiếng gọi của Tô Tuyết Sơ, một lục y thiếu nữ nhảy từ trên cây xuống, dung nhan xinh đẹp tuyệt diễm, tràn đầy sức sống chạy đến: “Lĩnh giáo vài chiêu với tiền bối mà người ngưỡng mộ đi!”

“Được được, ta mong đợi cũng lâu rồi.” Phong Xước Nhi vỗ tay, tiện thể nắm lấy tay Tô Tuyết Sơ, nở nụ cười chói lọi. “Nếu ta đánh thắng hắn, người sẽ thưởng cho ta cái gì?”

“Cho ‘Thiếu Sơ ca ca’ chơi với người.” Đối mặt với cô bé hoạt bát, Tô Tuyết Sơ cũng không thay đổi vẻ mặt lạnh lẽo, diễm nhiên nói: “Chính là ‘Thiếu Sơ ca ca’ rất dịu dàng, rất dịu dàng, hoàn toàn khác với người sao?” Phong Xước Nhi mặt mày sáng rỡ hỏi: “Ừ, hoàn toàn khác với ta, là ‘Thiếu Sơ ca ca’ mà người nhưng nhớ, thoát hiểm rồi, nàng sẽ về làm ‘Thiếu Sơ ca ca’ chơi với người, còn nữa ‘Thiếu Sơ ca ca’ có ở cùng một đời một kiếp với người hay không, đáp án đều trên người nàng.”

“Nói vậy, ‘Thiếu Sơ ca ca’ ở cùng một đời một kiếp với ta không phải là người sao?” Nàng không thích, tại sao hắn lại lạnh lùng như thế chứ?

“Cứu ‘Thiếu Sơ ca ca’ trong kiếp ra, nàng sẽ cho người đáp án.”

Tô Thiếu Sơ ngồi trong xe nghe được, cảm thấy điên mất, rục vào trong cổ Chu Dục, thấp giọng. “Tiểu đệ, người thay đổi rồi, thậm chí còn biết đưa ta vào đây, quãng vấn đề khó khăn như thế cho ta, người biết rõ ta không nở làm nàng đau lòng mà.” Từ nay nàng đừng hòng thoát thân khỏi thế công làm phiền người ta của Xước Nhi nữa. “Tốt, ta sẽ đánh thắng người, Phong Ngôn sư huynh!” Phong Xước Nhi lập tức chạy đến trước mắt đối phương, vô cùng tự tin nói “Nàng là...” Nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, Phong Ngôn ngây ngốc: “Là đệ tử cuối cùng mà Vô Huyền Nhất thu nhận.”

“Xước sư muội.” Còn nhớ, hơn mười năm trước hắn trở về Nam Nguyên thăm sư tôn, nàng còn chưa đến năm tuổi, rất thích quần lấy hắn chơi đùa, người thích yên lặng như hắn cũng chơi đùa với nàng cả ngày, không ngờ giờ đây nàng đã lớn như thế: “Vô Huyền Nhất đã trao toàn bộ bí kíp cho nàng, nàng chính là kiếm giả xuất sắc nhất Nam Nguyên hiện nay.”

Nghe được thấy lời của Tô Tuyết Sơ, Phong Xước Nhi kiêu ngạo cực kỳ, cầm kiếm chỉ hướng Phong Ngôn: “Phong Ngôn sư huynh, xin chỉ giáo.”

“Người là đệ tử mà sư phụ yêu thương nhất, ta không thể đấu với người.”

Sư phụ Vô Huyền Nhất cả đời chỉ nhận năm đồ đệ, vị tiểu sư muội này là người sư phụ thương yêu nhất, hắn không thể ra tay: “Người là xem thường ta, hay là sợ thua ta!”

Phong Xước Nhi đơn thuần ngay thẳng không để ý đến tâm tư của hắn, nâng kiếm nói: “Đó là cô gái quần lấy Tô công tử trong hoàng cung!”

Vô Ưu, Vô Sầu nhận ra cô gái này, la lên: “Vô Ưu, Vô Sầu, bốn hoàng tử cũng giống như các người, rất ghét người quần lấy Tô công tử.”

“Hoàng chủ tử, để chúng ta dạy dỗ nàng ta!”

Vô Ưu, Vô Sầu vừa nói xong, đã tung người ra: “Phong Ngôn, lui ra, để cho Vô Ưu, Vô Sầu.”

Lời của Chu Dục làm cho Tô Thiếu Sơ ngồi dậy, cau mày trầm tư: “Nhưng mà...” Chủ nhân ra lệnh, lần đầu tiên làm cho Phong Ngôn lộ ra vẻ mặt lo lắng: “Lui ra, để hai tiểu vàng oanh đáng yêu của bốn hoàng tử phát tiết lửa giận.”

Chu Dục đẩy Tô Thiếu Sơ trở về khuỷu tay, phủ lên môi nàng nói: “Ai dám chiếm lấy vị trí trong lòng của yêu đệ ngươi, bốn hoàng tử giết tất.”

Không khí bắt đầu thay đổi, tiếng kiếm chạm vào nhau vang lên, tia sáng chớp rồi tắt, rồi lóe lên, bay múa giữa không gian, ngay cả ngồi trong xe ngựa cũng cảm nhận được: “Tam Huyền, cứu Tứ thiếu.”

Tô Tuyết Sơ lạnh lùng nói, Tam Huyền Kiếm phía sau lập tức tung người đi đến trước xe ngựa: “Bình Phi, đưa mười thủ vệ ra canh giữ, không cho bọn họ vượt qua.”

Bên trong xe, Chu Dục cũng hạ lệnh cho Yến Bình Phi dẫn người tiếp chiến: “Người có cần phải như thế không?” Nghe thấy tiếng đánh nhau kịch liệt bên ngoài, Tô Thiếu Sơ bất đắc dĩ. “Vô Ưu, Vô Sầu và Xước Nhi, ai bị thương ta cũng đều không muốn, hơn nữa kiếm thuật của Xước Nhi không hề thua kém Phong Ngôn, người không lo lắng sao?”

“Có Phong Ngôn ở đây, sẽ không để ai có cơ hội làm các nàng bị thương.” Phong Ngôn nhìn thấy tình cảnh khó khăn, nhất định sẽ không để cho cả hai bên chịu tổn thương gì, “Muốn trách thì cũng chỉ có thể trách, yêu đệ ngươi thích chơi trò chơi như thế nha!”

Giống như trận đánh nhau này chỉ là một phút nghịch ngợm của nàng, Chu Dục cười cười, hôn lên môi và mặt của nàng: “Nhưng nếu điều này có thể làm cho yêu đệ vui vẻ, vậy bốn hoàng tử cũng cùng ngươi chơi một chút.”

Tô Thiếu Sơ cắn lên cổ hắn, tràn đầy cường ngạnh độc chiếm, rũ mày xuống nói, “Trên đời có người như ngươi sao? Không cần dùng thủ đoạn cũng có thể tạo nên bao nhiêu bi kịch đau khổ thế này!”

“Yêu đệ, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nằm trong ngực của bốn hoàng tử, rất nhiều bi kịch sẽ không vì ngươi mà xảy ra.”

Nhìn đôi mắt chân thành của hắn, Tô Thiếu Sơ cười to, chủ động hôn vào lưỡi của hắn, Chu Dục cũng cùng nàng dây dưa triền miên. Hô hấp mang theo hơi thở của nàng, nàng cười một tiếng rồi rời khỏi, lại lần nữa vòng tay ôm chặt cổ hắn, hôn lên cổ và gáy hắn: “Người có biết, cổ của ngươi, còn sinh động vui thú hơn huyết mạch của người bình thường không?”

“Chẳng lẽ ngươi muốn một đao chém vào cổ bốn hoàng tử sao?” Thấy nàng vòng tay qua cổ mình, Chu Dục cười ôm nàng: “Thật ra có một cách, có thể làm cho nhiều bi kịch trong tương lai vĩnh viễn không xuất hiện, muốn biết không? Tam hoàng tử bá đạo tự tin.”

Hắn hôn lên vành tai nàng, hơi thở ấm áp khê liếm lên tai nàng: “Người thích chơi trò chơi gì, bốn hoàng tử đều có thể tiếp chiến, nhưng nếu có ai dám cướp người từ tay bốn hoàng tử, bốn hoàng tử sẽ tự tay giết chết người đó.” Xoa xoa tóc nàng, nhẹ nhàng cắn vào tai nàng, âm thanh nhẹ nhàng nhưng làm cho người ta dựng tóc gáy, “Yêu đệ, phải ngoan ngoãn một chút, biết chưa? Bốn hoàng tử đã nói, người đã người của ta, đừng ép ta phải tạo nên một cuộc chiến đầu rơi máu chảy, làm cho vô số người vì ngươi mà chôn xác.”

Chu Dục không nhìn thấy được, hai mắt của Tô Thiếu Sơ lóe sáng, bên trong đó cất chứa vô vàn tàn nhẫn: “Tam hoàng tử, người có biết, vì sao ta đến Tam hoàng phủ tìm ngươi, rồi cuối cùng để rơi vào tay ngươi không?”

“Vì muốn trị liệu độc Âm Lượng chướng trong cơ thể.” Ban đầu vốn là đoạt Lan Xích thạch trên tai hắn, nhưng nàng lại không ngờ, bên trong Tam hoàng tử lại có Thiên Tuyền Địa Nhiệt có thể trị độc. Tô Thiếu Sơ vòng tay qua sau gáy hắn cười. “Quả nhiên, chỉ có cách này mới làm cho người không nghi ngờ.” Chạm rã rút hai cây kim từ bên trong chiếc nhẫn ra. “Người có quyền thế hơn người, vô tình với Ngọc phi nương nương, máu lạnh với con gái ruột của mình, lại bám lấy ta không rời, cơn ác mộng này vẫn còn dây dưa, không diệt trừ Chu Dục ngươi thì không được.”

Bên ngoài xe ngựa, đánh nhau rất khì thế, khi bên trong xe ngựa truyền ra một tiếng động lớn, hai bên đều sửng sốt!

Một tiếng nổ ầm ầm, xe ngựa vỡ ra, mấy con ngựa cũng kinh hoảng chạy mất!

Võ vệ đứng bên cạnh xe cũng bị đánh ra xa vài bước, binh khí tất cả đều rời tay!

Một thân ảnh bay ra, đứng trên mặt tuyết, Chu Dục không ngừng thổ ra máu tươi, gương mặt hung tợn thống khổ chí cực, đằng sau gáy là hai cây kim châm, làm cho hắn cơ hồ là không đứng nổi, chỉ đành quỳ gối ở đó!

Tô Thiệu Sơ vừa rơi xuống đất, lập tức lượm cây kiếm của võ vệ làm rơi từ trên đất lên, khi cây kiếm dài tuốt ra khỏi vỏ, quay người, không chút do dự, nàng dùng kiếm xuyên qua Chu Dục!

10. Chương 09

CHƯƠNG 9

Giống như vẫn không tin được những chuyện đang xảy ra, Chu Dục nhú mảy, hai hàng lông mày lần đầu tiên tỏ vẻ mịt mờ, chỉ ý thức được, Tô Thiệu Sơ đang đâm mình: “Tam hoàng tử, nhớ kỹ những điều người đã từng nói nha! Luật nhân quả tuần hoàn chỉ là trò cười, nếu ông trời có mắt, người cũng muốn xem thử mình sẽ có kết quả như thế nào, bây giờ tấm màn này, để ta kéo xuống kết thúc thay người vậy!”

Nhìn gương mặt không mang theo chút tình cảm nào của nàng, Chu Dục muốn mở miệng, nhưng chỉ càng làm máu chảy xuống nhiều hơn: “Tam hoàng tử...”

“Hoàng chủ tử...”

Yến Bình Phi, Phong Ngôn, Vô Ưu, Vô Sầu, toàn bộ nhìn xem diễn biến mà khiếp sợ, hoàn toàn không dám bị chấn động!

Phong Ngôn muốn chạy đến nhưng lại bị tiếng đàn xé gió kiềm chế lại, chân hắn như chôn xuống mặt tuyết, ngăn không cho hắn chạy đến: “Tô, Tuyết, Sơ!” Nhìn người phía trước, Phong Ngôn cảm hận nghiêng răng. “Mười giết con của Thánh nữ, mười hại Tam hoàng tử, cho dù người có Tô gia và Thái tử làm chỗ dựa, cũng khó tránh được tội tru di cửu tộc, ngay cả đứa con thứ bảy như người cũng đừng hòng chạy trốn!”

“Vừa rồi chủ nhân của người chẳng phải đã nói, ‘Tô Tứ thiếu’ trên danh nghĩa đang đi lễ Phật cùng Trưởng công chúa sao? Tô gia chỉ có sáu người con, không có đứa con thứ bảy, làm sao bị tru di cửu tộc?”

Nghe vậy, trong lòng Phong Ngôn bắt đầu thấy không ổn!

“Hôm nay, sự việc ở Vân Phong là, Tam hoàng tử cải trang đến đây, lại bị võ lâm cao thủ giết nhầm, Yến Bình Phi, Phong Ngôn cũng mất tích.” Tô Tuyết Sơ đạm thanh nói: “Thị nữ và thị vệ đi theo đều bị khiếp sợ quá lớn, không nói nên lời, dù sao Tô gia cũng có hai vị ‘Tô Thiệu Sơ’.”

“Các người giỏi lắm, sớm đã dự mười chuyện này.” Phong Ngôn cất thanh “Vô Huyền Thất cảm hận cái ác, Nghĩa Hành cũng vui vẻ làm như vậy, trong tất cả đồ đệ, hắn kỳ vọng về người nhất, cho nên mới cử người đến Trung Nguyên làm hộ vệ cho con của Thánh nữ, mỗi năm người trở về là những ngày hắn mong đợi nhất, không ngờ, kết quả lại như thế này.”

Hàng năm, luôn có một thời gian ngắn Phong Ngôn được trở về Nam Nguyên bái kiến sư tôn, chịu khảo nghiệm nhất định, cho đến khi hắn tròn mười sáu tuổi. “Người tận mắt nhìn, tận tai nghe, hay chỉ là tin lời đồn đãi? Người dễ tin lời đồn đãi, lập trường gì mà chỉ trích người khác? Nam nguyên Tiểu Kiếm sư!” Như đang đùa cợt thân phận này, Phong Ngôn lạnh lùng khinh bỉ nói: “Lời đồn hay là thật sự, đợi tới người về Nam Nguyên rồi mới tính, đến lúc đó để xem người kêu oan như thế nào.”

Lời của Tô Tuyết Sơ vừa dứt, khúc cầm cũng dừng lại, không thể nhìn thấy được hấn xuất kiếm lúc nào, cầu vòng bắt đầu tỏa sáng, vây quanh thân ảnh của hấn, mỗi một lần ra chiêu đều có ánh hào quang bức xạ ra, khí thế kinh người làm tan chảy cả băng tuyết, hướng thẳng về phía Phong Ngôn!

Lưỡi kiếm trong tay Tô Tuyết Sơ bỗng trở nên lạnh toát, các kiếm vũ hộ thân các cũng đón chào, ánh hồng quang từ kiếm toát ra, mang đầy lực lượng, từ một lưỡi kiếm màu hồng, bỗng xuất hiện ra nhiều lưỡi kiếm khác nhau, làn cho cổ tay của Phong Ngôn tê dại, chợt lui lại một bước!

“Tối nay, người có thể bước vào đây một bước, Tô Tuyết Sơ liền nhận thua, rời khỏi Vân Phong không gây khó dễ cho các người nữa!”

Khí thế kia rộng rãi vững vàng, Phong Ngôn nắm chặt chuôi kiếm, trong lòng hiểu rõ, trận chiến tối nay nhất định sẽ không dễ chịu!

Sát khí trên mặt tuyết nháy mắt dâng cao, tràn ngập khắp nơi. Khi Phong Ngôn ra tay, Tô Tuyết Sơ cũng giương thế, trong nhất thời, quanh hai người là tiếng kiếm xé gió gào thét, ánh cầu vòng hoa mắt đầy trời, tiếng “xoát, xoát” không ngừng vang lên!

*** **

Máu tươi chảy ra không ngừng, thủy chung chưa từng dừng lại, nhuộm đầy cả vùng tuyết Chu Dục đang ngồi, đập vào mắt là màu đỏ ngẫu loang lổ!

“Tìm tử huyết của người, hai cây kim này sẽ xé rách công thể hộ thân của người, muốn làm chuyện này, nhất định phải từ người có thân mật tiếp xúc với người!”

Hơn nữa, người thực hiện nhất định phải có nội công thật thâm hậu, tìm chính xác tử huyết của hấn, cho nên Tô Thiếu Sơ mới quyết định dùng mình làm mồi nhử, hạ sự lựa chọn này!

“Người...” Chu Dục cuối cùng cũng thốt lên được một tiếng, nhưng càng làm cho nhiều máu tươi trào ra, nhuộm đỏ cả áo bào: “Thiếu Sơ đã nói, đối với người như Chu Dục người, nhân từ là quá đáng rồi.” Ánh mắt hấn khó có thể tin, Tô Thiếu Sơ tiếp tục nói: “Nếu như không phải lần trước nuốt hai chiếc lá Chỉ Kim Hồng Diệp, làm nội thương nặng thêm, sau đó trở mặt xuất thủ, làm cho nội thương chuyển biến xấu, thì cũng không thể nào làm cho Chu Dục người thương tiếc được!”

Chỉ Kim Hồng Diệp là dược, nhưng nếu ăn quá nhiều sẽ gây ra hiệu lực phản lại, vốn là Tô Thiếu Sơ muốn giữ lại hai chiếc lá này để phòng ngừa khi có chuyện, nhưng tình thế cấp bách, nàng đành phải hy sinh hai chiếc lá này. Chu Dục cười, cây kiếm đâm xuyên qua người hấn, vết thương ngày càng mở rộng, máu tươi không ngừng trào ra từ miệng hấn, nhưng hấn không quan tâm, hấn chỉ muốn hỏi một chuyện: “Giả sao? Không có gì là thật sao?” Bị cây kiếm ngăn lại, làm cho hấn không có cách nào đựng được nàng, “Ta biết người... có ý đồ, nhưng... Chẳng lẽ tất cả đều là giả sao?”

Tô Thiếu Sơ không nói gì: “Tĩnh lại từ cơn ác mộng, lần đầu tiên... Cuối cùng người không còn tỏ vẻ chán ghét nữa... Cho ta ôm người, tất cả đều là giả sao?”

“Người có nhớ Thiếu Sơ đã từng nói, ta chỉ cho người ta nhận định đựng vào ta, người không nằm trong nhận định của Tô Thiếu Sơ, đựng vào ta, kết quả cuối cùng đừng oán hận.”

Chu Dục như bị sét đánh, đánh ngay tại chỗ!

“Ta... sẽ không thừa nhận người Chu Dục... Vĩnh viễn cũng không...”

Lần đầu tiên nàng thừa nhận hấn, nhưng lại nói một câu như vậy, giờ đây không ngừng quanh quẩn bên tai hấn: “Người đau lòng sao? Rốt cuộc người cũng nếm được cảm giác đau lòng khi bị người khác đùa bỡn tình cảm rồi sao? Người cũng biết, Tống Mai Ngọc vì tan nát mà chết, lúc ấy nàng còn đau hơn người.”

Tô Thiếu Sơ rút cây kiếm từ trong người hấn ra, gương mặt hấn đau khổ vặn vẹo: “Hoàng chủ tử...”

“Tam hoàng tử...”

Chu Dục lão đảo quỳ rạp xuống đất, một thân quần áo đều nhuộm màu đỏ của máu, nhưng lúc này, nỗi đau thể xác lại không đau bằng nỗi đau trái tim như bị xé vụn ra: “Đối mặt cùng Chu Dục người, chính là khiêu chiến lớn nhất kiếp này của ta.”

Lúc này, tiếng hai cô gái thanh thúy la lên, Vô Ưu, Vô Sầu bởi vì nóng lòng nhìn Chu Dục mà không cẩn thận bị Phong Xước Nhi làm bị thương!

“Vô Ưu, Vô Sầu...” Nhìn thấy các nàng bị thương, Chu Dục cắn chặt răng đứng lên: “Xước Nhi, không được làm Vô Ưu, Vô Sầu tổn thương!”

Tô Thiệu Sơ lên tiếng, Phong Xước Nhi sững sốt, sau đó lập tức rút kiếm về: “Trong lòng bàn tay có dấu đỏ, các nàng là con gái của hầu gái?”

Phong Xước Nhi dừng lại, Vô Ưu, Vô Sầu thoát thân chạy đến: “Hoàng chủ tử...”

Chưa từng nhìn thấy Chu Dục một thân đầy máu như vậy, nhưng các nàng không làm gì được, chủ nhân cao cao tại thượng, chỉ cho các nàng cười, nhưng giữa hai bên luôn mang theo một khoảng cách xa lạ, vừa đáng sợ vừa làm cho các nàng càng muốn đến gần hơn, hẳn, chính là nơi duy nhất cho các nàng nương tựa: “Đến... đằng sau ta!” Thấy Vô Ưu, Vô Sầu chạy đến, Chu Dục che lại lồng ngực bị thương, đẩy các nàng ra đằng sau. Hình ảnh này làm cho đồng tử của Tô Thiệu Sơ rung động “Hoàng chủ tử!”

“Hoàng chủ tử, thương thế của người thật là nặng!”

Bóng lưng này che trước mặt các nàng, cho dù đang bị trọng thương, nhưng cảm giác mang đến cho các nàng vĩnh viễn đều là an toàn!

“Con gái của hầu gái, nhất định phải đưa về Nam Nguyên!”

Phong Xước Nhi cầm kiếm đến trước mặt Chu Dục, Tô Thiệu Sơ nhanh mắt vươn kiếm ra, mất đi ba phần nội lực, mũi kiếm đâm thương này cũng không địch lại Phong Dục kiếm của Phong Xước Nhi, kiếm của nàng tuy chặn được nhưng cũng bị chém thành ba khúc!

“Xước Nhi, dừng tay!” Thấy nàng muốn ra tay lần nữa, Tô Thiệu Sơ ngăn lại: “Thiệu Sơ ca ca, nếu người không cho Xước Nhi đưa con gái của hầu gái đi, Xước Nhi sẽ không để ý đến người nữa!”

Âm thanh làm nũng vừa rơi ra, thân ảnh của nàng cũng nhanh chóng bay đến:

“Không biết chi nữ, cần rồi...”

Không đợi Tô Thiệu Sơ ra tay, dao găm trong tay áo của Chu Dục bắn ra, bay thẳng vào ngực của Phong Xước Nhi!

“Xước Nhi...” Dao găm bay ra trong nháy mắt, làm cho Tô Thiệu Sơ hoảng sợ!

Không kịp tránh dao găm, trong nháy mắt, ngay cả phản ứng cũng không kịp, nàng đã ngã xuống.,

“Xước Nhi!” Tô Tuyết Sơ kịp thời chạy tới, bắt lấy nàng, lưỡi dao sắc nhọn bắn trúng vào Phong Xước Nhi, nhưng không trúng chỗ trí mạng!

Một bên, Yến Bình Phi cùng Tam Huyền Kiếm cũng thu kiếm lại, trở về cạnh chủ nhân nhà mình: “Hừ... Đừng hòng mang con gái của ta rời khỏi ta, Vô Ưu, Vô Sầu sẽ chỉ ở trong Tam Hoàng phủ, không đến bất kỳ nơi nào khác.”

Con người trong Chu Dục lấp lánh nghiêm nghị, cho đến khi Phong Ngôn, Yến Bình Phi chạy đến bên cạnh, hẳn cũng không nhận được nữa, co rúm lại quỳ xuống!

“Hoàng, hoàng chủ... Cha...”

“Cha... cha đừng chết...”

Vô Ưu, Vô Sầu khóc kêu!

“Ta không thích thấy các người khóc, không được... Khóc.” Chu Dục ra lệnh, đầy uy lực. Hai nha đầu khóc lại càng mãnh liệt hơn, trơ mắt nhìn Chu Dục cơ hồ như ngã vào người Phong Ngôn, Yến Bình Phi, sắc mặt trầm xuống: “Tô công tử... Người giết cha... Ta ghét người...”

“Vô Sầu cũng ghét người... Hu...”

Thấy hai nàng khóc rống chỉ trích, Tô Thiếu Sơ chợt lấy kim châu từ trên nhẫn xuống, ngậm vào trong miệng, đi về phía Chu Dục: “Người, người muốn làm gì?”

Mọi người kinh ngạc, thấy Tô Thiếu Sơ nâng mặt hấn lên, môi chụp lên cánh môi của hấn. Chu Dục gần như hôn mê, cảm giác được hơi thở quen thuộc trong miệng, thuốc cũng đưa vào miệng hấn, tan ra trong họng: “Tam hoàng tử, Húc Nhật đan hồng có thể giúp người qua cơn nguy cấp này, với năng lực của người và Lan Xích thạch, cả Thiên Tuyền Địa Nhiệt, muốn phục hồi như cũ cũng không khó.” Rồi khỏi môi của hấn, Tô Thiếu Sơ rút cây kim khâu sau gáy hấn ra, đợi hơi thở của hấn trở nên ổn định dần, trong lòng mới cảm thấy an tâm “Thiếu Sơ!” Thấy thế, Tô Tuyết Sơ gọi: “Đây là quyết định của ta.”

Đối với cô nàng chuyên làm việc theo cảm tính này, Tô Tuyết Sơ đành thở dài: “Cha sẽ không chết chứ?”

“Xong chưa? Cha sẽ sống phải không?”

“Hấn không sao, các người đừng lo lắng.” Tô Thiếu Sơ cười dễ dàng các nàng: “Ta vì Vô Ưu, Vô Sầu mà cứu người, hy vọng người có thể đối xử tử tế với mình, đừng phụ lòng của Ngọc phi nương nương đối với người.”

Lúc nàng đứng dậy, Chu Dục chợt bắt lấy cổ tay của nàng, sức lực vận mạnh lên, Chu Dục hộc máu lần nữa, Tô Thiếu Sơ cũng bật lên tiếng đau, bị buộc quỳ xuống như hấn, vừa nhấc tay lên, lập tức nhìn thấy đồng tử sắc lạnh của hấn!

“Tam hoàng tử...”

“Cha...”

“Thiếu Sơ...” Tô Tuyết Sơ thấy thế, vội vàng đặt Phong Xước Nhi xuống, xông đến: “Người... Muốn làm gì?” Tô Thiếu Sơ khó chịu cắn môi, cảm giác thống khổ trong lòng như nổ bùng ra: “Người... Nội thương của người cũng không phải giả, nội lực của hai miếng Chỉ Kim Hồng Diệp cũng quá mạnh mẽ, Lan Xích thạch cũng không thể ổn định nội thương của người nữa, ha ha...”

Bộ dạng của hấn tựa như điên cuồng, làm cho tất cả mọi người ở đây đều kinh hoảng!

“Tam hoàng tử, mỗi một lần sử dụng Húc Nhật đan hồng sẽ mất đi ba phần nội lực, đừng dụng nội lực... sẽ tốt hơn với người!”

Tô Tuyết Sơ đã đi đến đằng sau Tô Thiếu Sơ, đỡ lấy nàng, đôi mắt trầm xuống: “Tô Tuyết Sơ, người dám có bất kỳ ý niệm vọng động nào, bổn hoàng tử lập tức dùng nội lực làm phản gân mạch của nàng, dù không giết được nhưng đứa con thứ sáu của Tô gia cũng biến thành phế nhân, người dám đánh cược không?”

Với năng lực của Chu Dục thì đây hoàn toàn là có thể, nhìn về phía Xước Nhi chịu một đao của hấn cũng đủ biết, nội công của hấn cực kỳ thâm hậu, Tô Tuyết Sơ cũng không dám tin mình sẽ có thể cứu người chỉ trong chớp mắt: “Cha, cha đừng giết Tô công tử!”

“Van cầu cha, cha và Tô công tử đừng chết, được không?”

Chu Dục không nhìn vào các nàng, chỉ nhìn thẳng vào đôi mắt ngheh đón của Tô Thiếu Sơ, không quay đầu về phía sau nói với Yến Bình Phi: “Bình Phi, nếu ta thật sự không còn nữa... Thì nói với hoàng hậu, nói cho bà biết, Vô Ưu, Vô Sầu là con gái của ta, hy vọng phụ hoàng sẽ... ban cho chúng nó một phong hào, bảo vệ chúng nó cả đời... Nói rằng mẹ của chúng nó, chỉ là một nữ nhân vô duyên với ta, được không?”

“Tam hoàng tử, xin người... Buông tay đi! Không cần thiết phải như thế.” Yến Bình Phi quỳ xuống bên cạnh hấn, dập đầu nói: “Đừng cãi lời ta, nhớ rõ, mẹ của chúng chỉ là một nữ nhân vô duyên, tuyệt không được cho truyền ra chuyện đó, ta sẽ không bắt cứ kẻ nào... châm biếm con gái của Chu Dục ta là... Loạn luân!”

Hấn có năng lực ứng phó với bất cứ chuyện gì trên đời, nhưng hai đứa con gái của hấn lại không có năng lực đó, hấn muốn cho các nàng thân phận, địa vị, quyền lực trước, bảo vệ để các nàng không phải chịu nguy hiểm gì!

Đến giờ khắc này, hấn bỗng nhiên muốn đem tất cả những gì mình có giao cho các nàng, không làm cho các nàng lo lắng, sợ hãi nữa, đây chính là cảm giác của người làm cha sao? Ha ha, chưa từng nghĩ đến, Chu Dục hấn sẽ có cảm giác này!

“Đừng mà, đừng mà, cha, chúng ta chỉ cần cha, chỉ cần cha là được rồi...”

“Cha đừng như vậy mà... Cha, chúng ta không muốn cha chết đâu... Cha...”

Vô Ưu, Vô Sầu ngồi ở hai bên hắt, liều mạng kéo tay hắt, nhưng lại không kéo ra được bàn tay cố chấp của hắt: “Người... tốt cùng muốn làm gì?”

Chu Dục nhìn nàng, tiếp tục hỏi: “Giả... Ừ? Không có một điều gì... là thật sao?”

“Tam hoàng tử!” Chưa từng nghĩ hắt lại cố chấp với nàng như thế, Tô Thiếu Sơ tức cười. Hai tay xoa xoa gò má của nàng, thấp giọng hỏi: “Thiếu Sơ yêu đệ... Nói cho ta biết, với kiếm pháp của ngươi, có thể làm cho ta... Một kiếm xuyên tim, vì sao ngươi không làm?”

Không ngờ hắt cũng lưu ý đến chuyện này, Tô Thiếu Sơ nhắm mắt, nói: “Chỉ là đâm trật thôi!”

“Ngươi nói dối... Bởi vì ngươi không phải hoàn toàn vô tình với ta, cho nên... Ngươi không dùng một kiếm đó lấy mạng của ta, đúng không?”

Tô Thiếu Sơ thở dài lắc đầu: “Tam hoàng tử, Minh Lan đã thất truyền, thật thật giả giả, ta và ngươi đều đã trải qua thật và giả, ân oán ở Tuyết Phong, coi như kết thúc theo một kiếm đó đi!”

Lời của nàng làm cho Chu Dục giật mình, nắm chặt cổ tay của nàng nói: “Ngươi cho rằng ngươi đã thắng sao? Aiz, Thiếu Sơ yêu đệ, vậy ngươi cũng bước xuống địa ngục đi!”

Khí huyết chậm rãi ngưng tụ ở ngón tay của hắt, “Bổn hoàng tử đã nói, Tô Thiếu Sơ ngươi chỉ có thể chôn xương trong ngực của bổn hoàng tử, ta tuyệt đối không cho bất kỳ kẻ nào có cơ hội có được ngươi...”

“Tam hoàng tử, xin người buông tay...”

“Cha... đừng... cha buông tay đi!”

Phong Ngôn, Yến Bình Phi, Vô Ưu, Vô Sầu đều kinh hãi hô to. Tô Tuyết Sơ nét mặt cứng ngắc, thủy chung chỉ nhìn vào Tô Thiếu Sơ!

“Dục Nhi, đừng tay đi!”

Giữa nền tuyết vang lên một âm thanh, bình thản mà mạnh mẽ, một cổ khí lưu trầm trầm bay đến, chậm rãi phủ lên cả người Chu Dục và Tô Thiếu Sơ, làm hắt không thể động đậy được. Dưới ánh trăng, một nam tử gầy gò nhưng khí khái bất phàm bước nhẹ đến, tuy tuổi mới bước vào trung niên nhưng tóc đã phần nào bạc trắng, dung mạo anh khí, hai mắt tinh tường nhưng lộ ra vẻ băng giá: “Hừ!” Nhìn thấy người bước đến, Chu Dục bĩu môi khinh thường, “Minh tông Kiếm Sư?” Yến Bình Phi kinh ngạc la lên, không thể tin được, cao nhân của Nam Nguyên lại đi đến Trung Nguyên. Phong Ngôn cũng kinh ngạc, theo như lời đồn thì lão nhân này cũng phải gần sáu mươi tuổi, giờ nhìn thấy, dường như chỉ mới bước vào tuổi ba mươi: “Dục Nhi, ngươi biết không? Khoảng thời gian mẹ ngươi đến Trung Nguyên, chính là khoảng thời gian mà mẹ ngươi vui sướng nhất.” Minh tông đi đến gần hắt, ôn hòa nói: “Sự tồn tại của ngươi, cũng chính là ngăn cách lớn nhất giữa phụ hoàng và mẫu thân!” Chu Dục lãnh liếc: “Ta và Phiêu Bình là thanh mai trúc mã, đã từng ước hẹn sẽ cùng nhau ở Nam Nguyên an hưởng cả quãng đời còn lại, không ngờ, nàng ấy vì nhân dân trong tộc mà phải lấy chồng xa ở Trung Nguyên, đây từng là đả kích không chịu nổi với ta, nhưng khi ta bước vào cảnh giới của kiếm đạo, thì không còn để ý đến những việc trần tục như thế nữa.”

“Ngươi gả vào Trung Nguyên, nhưng lòng vẫn còn ở Nam Nguyên, khi phụ hoàng phát hiện, trong lòng mẫu thân có người khác, cũng là lúc bắt đầu cho bi kịch của bọn họ!”

“Phiêu Bình nhiệt tình mà nhân từ, cũng như vậy, tính cách của nàng vô cùng bướng bỉnh, cha ngươi vì nghi ngờ nên mới nhốt nàng lại, cũng vì quá yêu mà sợ mất đi, hành động và lời nói phát ra mới toàn là thương tổn, bị lòng đố kỵ của cha ngươi kích động, Phiêu Bình mới tự hạ độc mình, với tính tình bướng bỉnh của nàng, không bao giờ biết cúi đầu, cha ngươi dù chết cũng không cho nàng rời khỏi hoàng cung, cho nên nàng đành phải dùng cách ấy!”

Thì ra sự thật đằng sau cái chết của Thánh nữ là như thế, làm cho Tô Thiếu Sơ ngồi bên cạnh nghe thấy không khỏi xúc động. Mỗi một lần cha ngươi muốn nàng, chính là rút ngắn tuổi thọ của nàng một lần, đến lúc hắt phát hiện được thì cũng bất lực không cứu nàng được, hơn nữa, trước khi Phiêu Bình chết đã nói

với hắn, nơi nàng thật sự tìm thấy tình yêu là trong hoàng cung Trung Nguyên, nàng dùng tính mạng để nói cho phụ hoàng người biết, nàng là thật tâm yêu hắn, cho dù chết dưới sự ghen tị đa nghi và “tình yêu” của hắn, nàng cũng không hối hận!”

“Đúng là kết thúc sạch sẽ thật!” Chu Dục chiêm biếm. “Nếu không phải phát hiện hai người vẫn thư qua thư lại, những chuyện này cũng không xảy ra!”

“Ta và Phiêu Bình không còn tồn tại tình yêu nam nữ nữa, nhưng vẫn còn tình cảm thanh mai trúc mã, quan tâm chuyện khi nàng ở Trung Nguyên chỉ là tình nghĩa.”

Nhìn thấy đôi mắt kia vẫn không ngớt đi lửa giận, Minh tông Kiểm Sư lắc đầu than thở, “Đối với cái chết của Phiêu Bình, phụ hoàng người cực kỳ đau lòng, Phiêu Bình vì hắn mà chết, cho nên hắn mới bằng lòng đưa nàng trở về Nam Nguyên an táng, bởi vì hắn biết, ở Trung Nguyên, nàng chỉ là một vị phi tử, nhưng ở Nam Nguyên, nàng chính là người cao quý nhất, từ sau đó, hắn dành hết tình yêu để đền bù cho người.”

Chu Dục chỉ lạnh lùng nhìn, không nói gì: “Mười lăm năm trước, thị nữ Linh Lung đi theo Mai Ngọc mang theo một lá thư đến Nam Nguyên tìm ta, từ trong thư ta biết được, Mai Ngọc có tình cảm với con của chị mình, đồng thời còn bị bệnh nặng, không thể sống lâu thêm nữa, nàng cầu xin ta, mười lăm năm sau đến Trung Nguyên một chuyến, xem người có thật sự có trái tim của người cha không, ta nghĩ, khi trở về Nam Nguyên, đứng trước mộ của Mai Ngọc mà nói, nàng nhất định sẽ mỉm cười dưới chín suối.”

Nghe vậy, Chu Dục lên tiếng cười điên cuồng. “Người hiểu rõ, là ta dùng một chưởng đánh chết nàng, không cần giả mù sa mưa.” Địa vị của Minh Tông Kiểm sư ở Nam Nguyên vô cùng cao quý, Thánh nữ, hầu gái lần lượt mà chết, hắn có thể ngồi không nhìn sao: “Với địa vị là Kiểm Sư, cho dù người là con của Thánh nữ, ta cũng có thể giết người, bởi vì người cậy mạnh làm nhục hầu gái của Nam nguyên chúng ta, nhưng ta tin, một chưởng của người đánh vào nàng, chỉ là để kết thúc cho những tháng ngày chịu đủ bệnh tật và khúc mắt của nàng, cũng kết thúc tình cảm hoang đường này.”

“Ta không có lòng nhân ái như vậy, đối với Mai Ngọc, ta chỉ là quá mệt mỏi, nàng ta không nghe lời ta nữa, luôn buồn đông buồn tây, ta phiền!”

“Cách xử lý của người và cha người có vài phần giống nhau, cha người hi vọng Phiêu Bình được nhận nghi thức an táng cao quý mà nhận đau lòng đưa nàng về Nam Nguyên, trong lòng người cũng hi vọng Mai Ngọc có thể được hưởng nghi thức cuối cùng của hầu gái, cho nên sau khi giết nàng, người đã nghĩ cách cho người trong hoàng cung phát hiện được xác của nàng, nếu người thật sự muốn giết người diệt khẩu, cần gì không hủy thi diệt tích?”

“Còn gì nữa không? Người còn muốn nói, thật ra bản tính của bốn hoàng tử không xấu, tâm địa rất tốt, nhưng lại không muốn để cho người ta biết, đúng không?” Hắn giễu cợt nói, Minh tông cười khổ. “Nếu vậy thì ta không dám nói, bản tính người ham chơi, vừa tàn bạo vừa hung tàn, bình thường hay cười nhưng thực tế bên trong rất tàn nhẫn.”

“Cuối cùng cũng nói những lời hợp với lòng ta.” Hắn nắm chặt cổ tay trong lòng bàn tay lần nữa, thấy Tô Thiệu Sơ thống khổ nhàu mày, hắn âm thầm cười. “Thiệu Sơ yêu đệ, dù bị quấy rầy đôi chút nhưng sẽ nhanh thôi, người đã không thuộc về bốn hoàng tử, vậy thì cùng chết vậy!”

“Mai Ngọc từng nói trong thư, người chỉ là đứa bé không biết biết đâu, thậm chí trong lòng lại sợ hãi mình sẽ mất đi thứ mình yêu quý nhất.” Minh tông ngồi xổm xuống trước mặt hắn, nói: “Dục Nhi, người yêu người nhiều như thế, che chở người nhiều như thế, rốt cuộc người đang tìm kiếm thứ gì? Người làm như vậy, chỉ càng làm tình hình thống khổ hơn thôi.”

“Không tới phiên người giáo huấn ta!” Chu Dục gầm nhẹ: “Dục Nhi, buông tay không có nghĩa là mất đi, đôi khi, buông ra sẽ nhận được nhiều thứ hơn.” Bàn tay ấm áp của Minh tông Kiểm Sư chụp lên bàn tay của hắn. “Có khi, thứ người nghĩ là đã nắm giữ được, đã nắm trong lòng bàn tay mình, nhưng thực tế, người có chiếm được không? Sơ Nhi còn chưa để cho người hiểu rõ điều này sao?”

“Không thể nào... Chu Dục ta, không có ai là không không chế được...”

Quyền thế của hắn, địa vị của hắn, lòng người, nhược điểm của người khác hắn đều nắm rõ trong lòng bàn tay, tại sao hắn lại không chiếm được, không chiếm được!

“Lúc này không buông tay, người sẽ mất đi. Phá hủy Sơ Nhi, người sẽ vĩnh viễn mất đi, người nên biết cách trao ra trong tình cảm, không phải là thứ người muốn thì người có thể nhận được cường chiếm, mạnh mẽ đoạt lấy không phải là vĩnh cửu, chỉ khi Sơ Nhi nguyện ý tiếp nhận người, như vậy mới có thể nắm tay đi hết cả đời.”

“Câm mồm! Bỏn hoàng tử sẽ không buông tay, Tô Thiếu Sơ là người của ta, người của Chu Dục ta... cả người của nàng cũng là của ta...” hần gầm lên. Mồ hôi lạnh chảy xuống từ gò má của Tô Thiếu Sơ, tiếng thở đau đớn dần dần bật ra khỏi môi, Tô Tuyết Sơ đằng sau cảm nhận được nỗi đau khổ của chị mình, hai cánh tay ôm nàng thật chặt: “Nếu người muốn Sơ Nhi tiếp nhận người, có tình cảm với người thì thả tay ra đi! Dùng trái tim của người giúp cho nàng hiểu, để nàng nguyện ý tiếp nhận tình cảm của người, lần đầu tiên người cố chấp như thế, lần đầu tiên người tìm được người người thật lòng muốn có, chẳng lẽ muốn nó kết thúc như vậy sao?”

Đôi mắt của Chu Dục lóe lên vẻ ngoan độc, nhìn thấy đôi môi run rẩy cứng ngắc của Tô Thiếu Sơ, rõ ràng đau đớn chí cực, nhưng đôi mắt băng bình đó vẫn không chịu thua nhìn hần, rõ ràng đang nói cho hần biết: cái gì hần cũng không có!

“Nhất thời buông tay hay vĩnh viễn mất đi, người muốn chọn cái nào?” Lời nói của Minh Tông thật thâm thúy, hần nhẹ nhàng nói: “Dục Nhi, cho Sơ Nhi, cũng là cho người một con đường sống đi!”

Chu Dục cuối cùng cũng buông tay ra, Tô Thiếu Sơ cũng theo đó mà bất tỉnh trong ngực Tô Tuyết Sơ

“Thiếu Sơ...” Chu Dục muốn chạy đến thăm hỏi nàng, nhưng đã bị bóng tối bao trùm lại.

11. Chương 10 (hết)

CHƯƠNG 10

Đông đi xuân tới, băng tuyết tan dần, cành lá cũng trút đi màn sương lạnh lẽo, cả vùng đất như thay một chiếc áo mới. Tam hoàng tử bị trọng thương, dưỡng thương ở Vân Phong, yên lặng một thời gian sau mới hồi phục như cũ, Tam hoàng phủ gần đây bắt đầu nhộn nhịp trở lại, hàng đêm đều treo đèn dầu lên sáng rỡ, tiệc tùng phồn hoa, hoàng tộc quyền quý và quan viên không ngừng đến chúc mừng. Trừ việc Chu Dục đã hồi phục ra, quan trọng nhất là, hần chính thức nhận hai thị nữ thiếp thân Vô Ưu, Vô Sầu làm con gái nuôi, một số quan viên cũng theo đó mà nịnh nọt, chạy đến Tam hoàng phủ chúc mừng một phen. Hoàng đế, hoàng hậu có phê bình kín đáo với việc hần nhận con nuôi này, ngay cả Thái tử cũng đứng ở trung lập, không tỏ thái độ gì, cuối cùng, Chu Dục đành lên nói chuyện cùng Hoàng hậu, vẻn vẹn trong một ngày, thái độ phản đối của Hoàng hậu đột ngột thay đổi, xin phép Hoàng đế cho hai cô bé một thân phận, một địa vị, dưới sự kiên trì của Hoàng hậu, Vô Ưu, Vô Sầu cũng được ban phong hào Quận chúa, từ đó, dưới trướng Chu Dục có hai cô con gái: “Tam hoàng tử, sao gần đây không thấy vị kiếm giả tùy thân của người nữa vậy?”

Mấy ngày nay tham dự yến hội, đều không thấy Phong Ngôn đi theo bên cạnh bảo vệ cho Chu Dục như trước nữa: “Bỏn hoàng tử đã giao cho hần một nhiệm vụ quan trọng khác.”

Chu Dục đứng trên giường, trang sức màu vàng dính lên người, bảo thạch trên ngón tay tỏa sáng chói lọi, một thân tươi đẹp không hề thay đổi, duy chỉ có chuỗi khuyên tai dường như ngắn đi một chút, nhưng vẫn không hề gì, vẫn uống rượu vui vẻ như bình thường: “Có thể làm cho người bên cạnh Tam hoàng tử tự thân xuất mã, nhất định là có chuyện nghiêm trọng!”

Chu Dục chỉ cười không nói” “Tam hoàng tử, gần đây hạ quan tìm được một vũ cơ rất xinh đẹp, tài nghệ song toàn, hôm nào hạ quan đưa đến Tam hoàng phủ, an ủi cho khoảng thời gian trống vắng lúc trước Tam hoàng tử dưỡng thương.” Dư thượng thư nịnh nọt nói với vị hoàng tử đang ngồi ở vị trí chủ tọa nói: “Dư đại nhân đúng là có tình nha!” Chu Dục tiếp nhận chén rượu mà thị nữ đưa đến, nói: “Được Dư đại nhân đích thân tiến cử, bỏn hoàng tử không đánh giá một phen thì đúng là cô phụ tâm ý của Dư đại nhân rồi.”

“Được Tam hoàng tử người tiếp nhận, hạ quan bảo đảm vũ cơ này tuyệt đối có thể hầu hạ cho Tam hoàng tử vui vẻ cả người.” Dư thượng thư cười nịnh nọt nói, hy vọng mỹ nhân mà hắn đề cử có thể được giữ lại trong Tam hoàng phủ: “Vậy thì thật sự phải gặp rồi.” Chu Dục dặn dò người bên cạnh. “Bình Phi, giao cho người.”

“Vâng, Tam hoàng tử.” Yến Bình Phi ngồi bên cạnh gật đầu. Mỗi lần mở tiệc, các quan viên đều đưa mỹ nữ, mỹ nam, hoặc kỳ trân dị bảo lên nịnh nọt hắn, kỳ trân có thể giữ lại, “mỹ nhân” thì phải tùy theo tâm trạng của Tam hoàng tử, trong một tháng không được hắn sủng ái thì phần lớn là dùng tiền bạc đuổi đi, cho dù có được sủng ái cũng không quá một tháng, một là đuổi đi, hai là chuyển đến bộ phận ca múa góp vui. Ngoài thích “sắc đẹp” ra, Tam hoàng tử còn có một nguyên tắc, chính là bất kỳ mỹ nữ, mỹ nam nào cũng đều được bố trí ở một dinh thự khác, ngay cả đoàn vũ cơ riêng cho Tam hoàng phủ cũng ở một nơi khác, bên trong Tam hoàng phủ không có nuôi dưỡng bất kỳ tỳ thiếp nào, đó cũng là quy củ chưa từng thay đổi của Tam Hoàng phủ: “Nói đến ca múa, danh kỹ Vu Tử Yên ở Ngọc Quỳnh lâu đúng là có tài năng hơn người, nhưng lại là đạo tặc! Tiếc thay cho hồng nhan bạc mệnh.”

Tên trộm Tử Phi Song Nguyệt là danh kỹ Vu Tử Yên, cuối cùng chết thảm, là chủ đề mà đế đô vẫn đàm luận không ngừng nghỉ: “Nhưng tội nghiệp nhất cũng là Tô Tứ thiếu, thể nhưng lại yêu vị danh kỹ này, không ngờ đó lại là đạo tặc, tin tức này làm cho hắn đau thương vô cùng.”

“Cũng đúng! Nghe nói hắn vì chuyện Vu Tử Yên mà bệnh nặng một trận, khi xuất hiện ở hoàng cung cũng tiêu tụy gầy gò đi nhiều.”

“Đồng cung nữ còn nói, Tứ thiếu bình thường thân thiết ôn hòa, sau khi Vu Tử Yên xảy ra chuyện, hắn không thường cười nữa! Không ngờ lần trước gặp mặt, hắn chỉ lạnh lùng chào hỏi một tiếng rồi bỏ đi, Tô gia Lão đại phải giải thích là do hắn bị bệnh nặng.”

“Xem ra bệnh không nhẹ thật, sau khi Đồng cung nữ gặp mặt hắn liền truyền ra tin tức này, sau đó, Tô tứ thiếu cũng được Tô gia đưa ra khỏi Trung Nguyên dưỡng bệnh.”

“Nghiêm trọng đến thế sao.”

Tô gia trước giờ luôn làm điều tốt ọi người, Tô Thiếu Sơ lại là người hiệp trợ bên cạnh Thái tử, dĩ nhiên được rất nhiều quan viên nịnh bợ, nhưng chủ yếu cũng là tính cách ôn nhã hóm hỉnh của hắn, làm cho người ta muốn đến gần. Mọi người không ngừng bàn tán, có người còn len lén nhìn vị hoàng tử đang ngồi nơi chủ tọa, bởi vì trong cung còn có lời đồn, Tam hoàng tử và Tô Tứ thiếu có tình nghĩa “bất bình thường”, cảnh hai người hôn nhau trong hoa viên cũng được không ít thị vệ, cung nữ nhìn thấy. Nhưng người chủ tọa không hề tỏ ra điều gì, chỉ cười nhạt lắng nghe, không có bất kỳ nét mặt bất bình thường nào. Xem ra lời đồn đều là giả, mọi người thích xem náo nhiệt lại tiếp tục nhiệt tình thảo luận, lấy những gì bọn họ nghe được, thấy được ra nói hết: “Trên thực tế, Tô Tứ thiếu đã trở về Trung Nguyên rồi.” Một vị quan viên gần đây vừa đến thăm Tô phủ lên tiếng nói: “Thật sao? Là tận mắt thấy sao?” Cả mùa đông này, Tô Thiếu Sơ cứ như là biến mất không thấy tăm hơi vậy!

“Không có tận mắt nhìn thấy, nhưng là chính miệng Tô Đông Lăng nói, mấy ngày nữa, Tô Tứ thiếu sẽ đến tiếp kiến Hoàng thái tử, cáo lỗi vì đoạn thời gian trước biến mất, đồng thời cũng đến bái kiến Trữong công chúa.”

“Tiểu tử tuần mỹ này, đúng là biết cách làm cho người ta chú ý.”

Rượu vào lời ra, mọi người bàn tán xem ra rất thích thú, vừa yêu thích, vừa ngưỡng mộ cho nhân duyên của Tô Thiếu Sơ.

“Tam hoàng tử.”

Lúc này, Yến Bình Phi nhận được một mẫu giấy nhắn tin do thị nữ đưa lên, đi đến cạnh bên hắn nhỏ giọng bẩm báo: “PhongNgôn đã mang về thứ bốn hoàng tử muốn?”

Chu Dục chống cằm cười, nụ cười thâm ý khó lường: “Thiếu Sơ yêu đệ, người hy vọng những chuyện đó như chưa từng tồn tại, bốn hoàng tử sẽ làm cho chúng hiện rõ ngay trước mắt, ngay cả tuyệt tích băng thiên cũng thế.”

*** **

Một khúc tiêu vang lên, gương mặt đầy cơ trí nhả lại, khoác chiếc áo ngoài đậm màu, cột tóc giản dị, dù thoát nhìn có vẻ mệt mỏi nhưng vẫn không lấp đi vẻ tuấn tú ngày thường, dường như chìm vào trong khúc Tiêu, một lát sau mới để một cây tiêu dài xuống: “Người đang ở Nam Nguyên, biên giới với Đông Vực.” Âm thanh đầy vẻ bất đắc dĩ, sau đó, nàng rút cây tiêu dài ra nói. “Sau này, nếu người gặp được hắn, nhất định phải giao cây tiêu này cho hắn.”

Nhìn cây tiêu lại nhớ đến cổ hương, Tô Thiếu Sơ thở dài: “Quân nhi, chuyện người phó thác cho ta, không làm cũng khó, mà làm cũng khó.”

Thường thức nhìn thổi tiêu dài, nghĩ đến chuyến đường thương lữ này ở Nam Nguyên, thật phải cảm ơn tiểu đệ thân yêu của nàng, một câu “Thiếu Sơ ca ca sẽ cho người đáp án” làm cho Phong Xước Nhi suốt ngày quần lay nàng. Cô bé này, nhất định truy hỏi nàng đến cùng về mấy cái chuyện suốt đời suốt kiếp đó, làm cho Tô Thiếu Sơ không muốn làm tổn thương lòng của thiếu nữ mới lớn, đành phải nói ra, nàng là nữ nhân, không thể là chân mệnh thiên tử của nàng ta được!

Phong Xước Nhi nghe vậy, chỉ nhú mày một chút, Tô Thiếu Sơ cảm thấy vui mừng, vốn sợ khi biết chân tướng sẽ làm cho nàng khóc suốt mấy ngày, mà nàng, sợ nhất là thấy nữ nhân khóc, không ngờ, câu tiếp theo nàng ta nói suýt nữa làm nàng ngã lún xuống đất!

“Tại sao nữ nhân lại không thể sống đời đời kiếp kiếp với nhau chứ!”

“Ặc!”

“Tại sao chứ?”

“Bởi vì... Đều là nữ nhân!”

“Nhưng mà người sống đời đời kiếp kiếp với Nhị sư huynh cũng là nam mà!”

Chết tiệt, nhưng mà Nhị sư huynh của nàng có sở thích đoạn tụ!

*đoạn tụ: yêu nam nhân

“Nhưng phải cùng người mình thật sự yêu thương mới được.”

“Người không thích Xước Nhi sao?!” Hốc mắt của Phong Xước Nhi ửng hồng, lẽ nào chực khóc hỏi: “Hả... Đây... Đây...” Tiểu cô nương nước mắt ngấn nước mắt dài ép hỏi, làm cho nàng luống cuống tay chân. “Khụ, vậy người có thích Tuyết Sơ không?”

Tô Thiếu Sơ đành phải ngồi uống từng ngụm trà gạt gừ, rõ ràng người kia mới là người khởi xướng, nhưng bây giờ lại không thèm quan tâm đến: “Thích.” Phong Xước Nhi gạt đầu: “Vậy người có muốn cùng hắn đời đời kiếp kiếp không?”

“Muốn.”

“Không được, chỉ có thể cùng một người.” Tô Thiếu Sơ khoát tay với nàng: “Nhưng hai người ta đều thích hết! Không thể nào ở cùng hai người sao?” Thiếu Sơ dịu dàng và Tuyết Sơ lạnh lùng, hai người nàng đều thích, nàng gấp gấp đến mức suýt nữa lại khóc lên, “Tại sao không thể ở cùng hai người?”

“Bởi vì nếu có hai người, thì sau này sẽ bị người ta nói là một chồng hai vợ.” Nàng khoa trương nói: “Còn bị gọi là gian phu dâm phụ.”

“Ai dám nói vậy ta liền giết hắn!” Hừ! Luận kiếm thuật, nàng rất mạnh “Nếu là Minh tông Kiếm Sư nói, người cũng muốn giết sao?”

Phong Xước Nhi lộ vẻ khó xử. “Xước Nhi sẽ không đánh hắn, nhưng sao hắn lại nói vậy?”

“Người có thể đi hỏi hắn mà!”

“Ta, ta không dám.” Kiếm Sư rất hiền lành, nhưng đôi khi rất nghiêm túc. Cho nên, Tô Thiếu Sơ yên lặng vỗ vỗ đầu nàng. “Người hiểu rất rõ, lựa chọn cho kỹ, chọn người sống đời đời kiếp kiếp cùng mình là một vấn đề rất nghiêm trọng, ba năm sau mới trả lời cho ta, được không?” Ba năm sau, nàng mười tám tuổi, chắc hẳn cũng đã có ý trung nhân rồi: “Vâng!” Phải suy nghĩ ba năm, quả nhiên rất là nghiêm trọng, nàng

ng nghiêm túc gật đầu: “Xước Nhi quả là biết nghe lời.” Tô Thiệu Sơ hài lòng cười: “Thiệu Sơ ca ca, người thích Xước Nhi không?”

“Bây giờ ta rất thích người, ba năm sau, người đừng chọn ta, ta càng thích người hơn.” “Đừng chọn người, người lại càng thích ta hơn, vì sao?”

“Bởi vì ông trời thường thích thử nghiệm những người sống một đời một kiếp với nhau, cố ý không cho bọn họ ở cùng nhau, phải xem xem, bọn họ có chịu nổi thử nghiệm hay không, dù không ở cùng nhau nhưng trong lòng vẫn có nhau.” Phát huy tài ăn nói vượt bậc, lửa tiểu cô nương này, “Người chịu nổi thử nghiệm không?”

“Ta có thể, ta có thể.” Nhưng nàng thật sự không hiểu nữa. “Trong lòng có nhau rồi, vậy chừng nào mới có thể ở cùng một chỗ?”

“Kiếp sau.” Véo hai gò má đáng yêu của nàng, Tô Thiệu Sơ nói: “Ông trời cảm động, kiếp sau sẽ cho chúng ta ở cùng nhau!”

“Kiếp sau thì lâu quá.”

“Suyt.” Lập tức dùng ngón trỏ ra hiệu cho nàng không được nói nữa, không thể nói lung tung. “Dám nói vậy, sẽ có chuyện đáng sợ xảy ra đó.”

“Có thật không?” Nàng kinh hoảng, lập tức che môi lại, không dám nói lung tung nữa, “Ngoan, thời gian tuy hơi lâu nhưng cứ từ từ chờ là được.”

“Ừ.” Nàng liên tục gật đầu. Xinh đẹp nhẹ nhàng cười, nụ cười trên mặt Tô Thiệu rạng rỡ, may mà Xước Nhi ngây thơ đơn thuần, kinh nghiệm dẫu nhỏ tiểu cô nương đẩy mình như nàng, Tô Thiệu Sơ lúc cần lấy ra sử dụng cũng không tồi. Tô Tuyết Sơ ngồi bên cạnh yên lặng cầm lấy chén trà, xoay người, có đôi khi, nhìn thấy lão lục nhà mình nói chuyện cùng Xước Nhi, cảm giác thật áy náy tựa như mình đang nói dối vậy: “Kiếp sau, aiz!” Tô Thiệu Sơ cười khổ. “Kiếp này còn chưa qua hết, kiếp sau dành dành cho tiểu nha đầu người vậy.”

Chọc cho hoa đào nở khắp nơi, tự làm tự chịu! Đây là câu đầu tiên sau khi trở về Trung Nguyên, Nhan San San nói với nàng. Còn cảnh cáo nàng, đừng tưởng rằng Chu Dục sẽ dễ yên, tự cẩn thận thì tốt hơn: “Hai người các người, đều cho rằng mình đang tính kế đối phương, mọi chuyện đều nằm trong khống chế của mình, thử hỏi, chuyện này làm sao mà ngừng đây?”

Nhan San San kết luận, nghiêm chỉnh nhìn nàng: “Người tự do tự tại sợ nhất là gặp người cố chấp kháng kháng một mực, đây chính là hình dung tốt nhất về Chu Dục và người, Chu Dục có quyền thế, lại cố chấp như thế, chẳng phải đúng kiểu khắc tinh của người hay sao?”

“San, ta vừa dưỡng thương xong, vừa mới bước được vào cửa, người đừng đe dọa ta như thế được không.”

“Người rảnh rỗi quá, cũng nên bị đe dọa đi, ta còn chưa nói xong, người tự chủ trương, tự tạo ra chuyện này làm gì, làm cho quan hệ giữa người và Chu Dục càng thêm phức tạp!” Nhan San San không ngừng mắng nàng, mắng mãi vẫn chưa hết giận, “Từ một ân oán, kéo thành thiên tân vạn lũ, người muốn học nhả tơ tạo phức tạp thì thôi đi, chọn ai không chọn, sao người lại chọn Chu Dục chứ? Hắn không dễ chơi đâu!”

Trời ạ! Nàng đâu phải con nhện tu luyện thành tinh đâu, nhả tơ làm gì, San San mắng người đúng là độc miệng mà!

“Tô công tử, trưởng công chúa nói người đợi một chút, lát nữa nàng sẽ về ngay.” Một cung nữ đi đến, cúi người nói với nàng: “Nói với trưởng công chúa đừng vội, ta có thể đợi mà.” Sư phụ đi dùng bữa cùng Hoàng thượng, nhất định là Hoàng thượng lại kéo lấy vị Hoàng tử này tán gẫu, “Trưởng công chúa lệnh cho nô tỳ mời người đến Nhã Hà đình, kính xin Tứ thiếu đi giá.”

“Nhã hà đình?” Hai hàng lông mày của nàng chau lại, sau đó cười. “Trưởng công chúa thật là tỉ mỉ, vậy nhờ cung nữ tỷ tỷ dẫn đường vậy!”

“Vâng, thỉnh.”

Tiểu cung nữ mỉm cười dẫn đường phía trước: “Không biết tên gọi của cung nữ tỷ tỷ là gì? Hình như ta chưa từng thấy người đứng ở bên cạnh Trưởng công chúa?”

Cầm tiêu bước chậm trong hoa viên, cành lá vươn cao, cánh hoa chờ đợi ngày được trở bông, khắp nơi đều có thể thấy được cảnh xuân sắc phồn thịnh: “Nô tỳ là Tiểu Liên! Một ngày trước mới được cử đến hầu hạ Trưởng công chúa.”

“Hôm nay làm phiên Liên tỷ tỷ rồi, tại hạ tự mình đi là được.”

Nhã nhận từ chối ý tốt của cung nữ tỷ tỷ, Tô Thiếu Sơ tự đi lên tiểu đình nhỏ trên ngọn núi: “Đã đến rồi, để xem người còn trốn được không?”

Giống như tự mình nói, bước chậm vào bên trong đình, bàn đá dựng sẵn nghênh đón nàng, bên trên bày rượu nhạt và một vài thứ khác.

“Chao ôi! Còn đón chào nồng nhiệt như vậy, thật làm cho người ta cảnh giác không ngừng nha!”

Tô Thiếu Sơ vén rèm lên, bên trong là một cây đàn!

“Đàn cổ... Minh Lan!” Sợi dây đàn đầy đủ không sút mẻ, làm cho nàng không khỏi giật mình!

VĨ THANH

“Minh Lan... dây đàn...” Nàng thử khảy dây đàn, tất cả đều đầy đủ, cảm xúc phức tạp nhảy mắt trào dâng trong lòng nàng: “Minh Lan không thất truyền, dây ngọc vẫn còn ở đó sao?”

Thanh âm của Chu Dục chậm rãi truyền đến từ phía sau: “Dùng tình cảm và thân thể để hy sinh, Thiếu Sơ yêu đệ ra tay, quả nhiên còn ngoan độc hơn bốn hoàng tử vài phần!”

“Tình cảm?” Tô Thiếu Sơ không có xoay người, chỉ vén môi lên. “Đó là thứ ta chưa hề nghĩ đến, chỉ tiếc, tình cảm, thân thể, đối với Thiếu Sơ đều như nhau, nhưng với Tam hoàng tử người lại khác hẳn!”

Đối với nàng mà nói, ban đầu lấy thân thể của mình ra để hy sinh, cuối cùng nhận kết quả như mong muốn, vậy hy sinh có đáng là bao? Chỉ cần có thể ném được cảm giác đùa bốn tên yêu ma này, có thể chiến thắng hẳn, cảm giác hy sinh gì cũng đáng. “Yêu đệ, làm cho bốn hoàng tử giao tình cảm ra, nhưng không được đáp lại, thậm chí còn bị đùa bốn, kết quả rất chi là đáng sợ.” Chu Dục đi tới trước mắt nàng, đôi mắt cười như chế nhạo nàng, làm cho trong lòng nàng có một chút xao động nho nhỏ, “Từ chính miệng Tam hoàng tử nói ra, ta làm sao dám không tin.” Tô Thiếu Sơ tương đối tán thành, ngẩng đầu ngênh nhìn. “Chỉ là, kết cục đó dành cho người đùa bốn và người bị đùa bốn, Tam hoàng tử, ta không có đùa bốn người, trừ phi người cam nguyện bị đùa bốn, như vậy thì không thể trách ta!”

“Trình tiết của nữ nhân, trình tiết với Thiếu Sơ yêu đệ người, chỉ tồn tại như vậy thôi sao?”

“Từ một tên dâm dục, thủ đoạn không thiếu như người, lại nói ra từ trình tiết này, thật buồn cười.” Nàng rót rượu trên bàn, thản nhiên nói: “Nhưng chuyện này cũng đâu có tổn hại gì với người, người có thể nhận được dục vọng của Tô Thiếu Sơ, chuyện của Thánh nữ, hầu gái cũng đã kết thúc, còn nhận lại con gái ruột của mình, hai bên chúng ta coi như hòa bình vậy.”

Chu Dục bỗng nhiên quắp lấy cảm nàng: “Nếu bốn hoàng tử không muốn để yên như vậy thì sao?”

Hắn cúi đầu xuống, lại nhận thấy một nét mặt lạnh lùng đập vào mặt, “Tam hoàng tử, đây là hoàng cung, xin tự trọng.” Tô Thiếu Sơ mỉm cười có lẽ nhắc nhở hắn, như giội một gáo nước lạnh lên người hắn: “Người định xem như chưa từng xảy ra điều gì sao?” Thái độ của nàng rất rõ ràng, xem như giữa bọn họ chưa từng xảy ra chuyện gì. “Bốn hoàng tử ôm người là sự thật, thân thể của người vẫn còn khắc dấu của ta, tình cảm của người có thể thay đổi, nhưng thân thể của người cũng có thể thay đổi sao?”

“Tình cảm là dành cho người mà ta nhận định, người chưa từng nằm trong nhận định của ta.” Nàng nhún vai cười cười. “Thân thể sao? Cứ coi như nó không tồn tại đi, đối với Thiếu Sơ mà nói, miễn sao mục đích đạt thành, thì mọi thứ đã trôi qua cứ xem như một giấc mộng, một lần say đi!”

“Đúng là quả quyết, đúng là quyết tuyệt, xứng đáng là người làm cho bốn hoàng tử động tâm, động tình chí cực! Thiếu Sơ yêu đệ.” Chu Dục vỗ tay, bội phục cười to “Thiếu Sơ đã sớm cảnh cáo, giấc mộng của Tam hoàng tử người rất khó đạt tới, bởi vì giấc mộng người muốn có Tô Thiếu Sơ.” Nàng lại rót một chén

rượu, kính hân một cái rồi uống cạn, “Chỉ tiếc, thứ bốn hoàng tử đã giao ra, chắc chắn phải nhận về.” Chu Dục cầm lấy cái ly trong tay nàng, tự rót một chén ỉnh: “Chưa từng có được người, mới cảm thấy mới mẻ hứng thú, có được rồi, bốn hoàng tử lại xác định được một chuyện, ta muốn tình cảm và cả thân thể của Tô Thiều Sơ người, một lần say ư? Vậy bốn hoàng tử sẽ say cả đời.”

“Khiêu chiến mới sao?” Nàng hứng thú nhíu mày “Yêu đệ, băng thiên xuất hiện, dây cung lại nổi với đàn, người có nguyện ý tiếp chiến không?” Hân khẽ chạm vào dây đàn, âm sắc ưu mỹ trở về bên tai, “Thiếu Sơ yêu đệ, một khúc giữa ta và người, khó mà kết thúc được.”

Nàng nhìn hân, lại nhìn đàn cổ Minh Lan, một nụ cười xuất hiện trên môi, hân lại muốn khiêu chiến với nàng sao? Mà mục tiêu còn là tình cảm của Tô Thiều Sơ này?

“Chén rượu này, nên say cùng người tri âm.”

Chu Dục uống một hơi cạn sạch, lại rót đầy một chén rượu, cúi người xuống hôn môi nàng, lần này, nàng không hề đẩy hân ra, tiếp nhận rượu đưa đến từ môi hân: “Thiếu Sơ nên đàn một khúc để tạ ơn Tam hoàng tử người.” Không cho hân được vui đòi tiên, rượu vừa chảy xuống yết hầu, cánh tay lập tức ngăn lại ý đồ của hân: “Yêu đệ, người cố ý kéo khoảng cách ra, bắt đầu cẩn thận rồi sao?” Hân cười, tràn đầy cảnh cáo, “Chỉ cần người lại rơi vào tay bốn hoàng tử, tuyệt sẽ không có cơ hội thoát thân nữa, đến lúc đó, đừng trách bốn hoàng tử ra tay tuyệt tình.” Những gì nàng đã làm, Chu Dục hân nhất định sẽ đòi lại đầy đủ. Tiếp đón nồng nhiệt rồi mới ra chiêu, xem ra cuộc sống sau này của nàng tương đối gian khổ rồi!

“Tam hoàng tử, xin nhớ kỹ một chuyện, Thiếu Sơ đã nói, dù người vừa đâm vừa xoa, Thiếu Sơ không muốn nuốt, lại càng nuốt không trôi.”

“Tính cách và miệng lưỡi của người vĩnh viễn cũng đều mê hoặc người ta, khiến cho ta muốn ăn sạch người nhà.”

“Aiz! Thật sự nên để cho tiếng đàn của Thiếu Sơ bao phủ lên nội tâm tàn bạo của người mới được.” Động một chút là muốn ăn người ta, đúng là tập tínhбет bát. Hai người vén áo ngồi xuống, Tô Thiều Sơ thử âm sắc trước, sau đó hỏi: “Sao đột nhiên lại muốn nhận lại Vô Ưu, Vô Sầu, cho chúng một thân phận?”

[Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ tại - gác nhỏ cho người yêu sách]

“Coi như là qua một trận sinh tử kia, làm cho ta thay đổi ý nghĩ đi.” Trong giây phút đó, hân cảm giác được, nếu hân thật sự chết đi, thì sẽ không còn ai bảo vệ các nàng nữa. “Vậy người làm sao để Hoàng hậu thay đổi tâm ý vậy?” Chẳng lẽ hân thật sự nói ra mẹ đẻ của Vô Ưu, Vô Sầu sao?

“Ta chỉ nói với Hoàng hậu, mẹ của chúng nó là một danh môn khuê các, đã gả cho người khác, bởi vì ta sắc tâm nổi lên nên làm nhục đối phương, sau đó thì sinh ra Vô Ưu, Vô Sầu, bây giờ nữ nhân kia cũng chết rồi, trước khi đối phương lâm chung, muốn ta đáp ứng phải chăm sóc cho chúng nó thật tốt.”

Hoàng hậu từ trước đến giờ luôn tôn sùng đạo Phật, rất thận trọng với những lời hứa hẹn trước khi lâm chung thế này, nhất mực nghĩ rằng, không tuân thủ lời hứa sẽ bị báo ứng, “Hơn nữa cũng là cốt nhục của ta, Hoàng hậu cũng không phản đối.”

“Người thật sự... dám nói sao?”

Nói thẳng với Hoàng hậu là hân cường bạo một nữ nhân, còn là thê tử của người khác, kết quả còn có con, nhất định làm cho Hoàng hậu vốn yêu thương hân hết mực bị chấn động mạnh: “Nàng quả thật bị kính sợ không ít.”

Nhớ lúc đó, Hoàng hậu nghe hân nói xong, mở to hai mắt, sợ đến nỗi cung nữ hai bên phải đỡ nàng ngồi lên ghế, không biết nên đáp lại như thế nào, vừa muốn mắng hân, vừa không biết nên nói gì, không ngừng thốt lên: “Hoang đường, hoang đường! Cũng chỉ có người mới có thể nói được.”

“Yêu đệ không thích sao?”

Tô Thiều Sơ không đáp lại, chỉ cười kéo giãn dây cung ra. Giữa cảnh tượng xuân sắc phồn hoa thế này, theo tiếng đàn vang lên, hai người nhìn lẫn nhau, là tạm thời hòa bình? Hay là nhạc dạo ột cuộc chiến mới? Điều sẽ có đáp án trong tương lai.

Hết!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-nhu-to-dan>